

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I loved every page."
—ABBI WAXMAN, *USA Today* bestselling author

Playing Flirty

**Two can play
this game.**

SHAMEEZ PATEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Playing Flirty

SHAMEEZ PATEL

SONSUZA KADAR
New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 yazaran Shameez Patel Papathanasiou

Kapak illüstrasyonu Adriana Bellet tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı Daniela Medina tarafından yapılmıştır. Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Eğer siz kitaptan materyal kullanmak için izin istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
read-forever.com
@readforeverpub

İlk Baskı: Ocak 2025

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Forever kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen bölgenizdeki

veya special.markets@hbgusa.com 'na başvurabilirsiniz.adresindeki
Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı

ISBN'ler: 9781538768389 (ticari ciltsiz kitap), 9781538768396 (e-kitap)

E3-20241128-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[1. Tur](#)

[2. Tur](#)

[3. Tur](#)

[4. Tur](#)

[5. Tur](#)

[6. Tur](#)

[7. Tur](#)

[8. Tur](#)

[9. Tur](#)

[10. Tur](#)

[11. Tur](#)

[12. Tur](#)

[13. Tur](#)

[14. Tur](#)

[15. Tur](#)

[16. Tur](#)

[17. Tur](#)

[18. Tur](#)
[19. Tur](#)
[20. Tur](#)
[21. Tur](#)
[22. Tur](#)
[23. Tur](#)
[24. Tur](#)
[25. Tur](#)
[26. Tur](#)
[27. Tur](#)
[28. Tur](#)
[29. Tur](#)
[30. Tur](#)
[31. Tur](#)
[32. Tur](#)
[33. Tur](#)
[34. Tur](#)
[35. Tur](#)
[36. Tur](#)
[37. Tur](#)
[38. Tur](#)
[39. Tur](#)
[40. Tur](#)
[41. Tur](#)
[42Tur.](#)
[Epilog](#)

[Teşekkür Daha](#)
[Fazlasını Keşfedin](#)
[Yazar Hakkında](#)

*Yumna ve Nuhaa için:
Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.*

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

1. Tur

Eğer hayat bir oyunsa, yanlış bir dönüş yapmıştım.

Yaşam Hedefleri tablomdaki her şeyi gerçekleştirmek için gösterdiğim sürekli çaba sonucunda çok fazla iş üstlendim ve çok az ilgi bir işletme yüksek lisans kursuna kaydoldum.

İşte bu yüzden, gün batımının turuncu ışıltısı masama yayılırken ofisimde oturmuş, akıl almaz derecede sıkıcı bir raporu bitiriyordum.

Ofis arkadaşım Shaun, sırt çantasının fermuarını çekmiş ve kucağında dengede tutarak masasından kalkıp yanıma geldi. "Oyun gecesine gel."

Eğer bu rapor olmasaydı yapardım ve o da bunu biliyordu. Oyun gecesi haftanın en sevdiğim gecesiydi. İş, hedeflerimi unutup masa oyunları oynayabildiğim tek zamandı. Ve en azından zamanın yarısında kazanırdım.

"Genelde bu kadar ısrarcı olmazsın," diye homurdandım ve dalgali siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Bir e-posta bildirimi çıktı. Gelen kutuma gittim. Daha fazla promosyon postası.

Bir gün tüm bu e-postaların çıktısını alacak ve bu kadar çok haber bültenine kaydolmanın cezası olarak kendimi onların ağırlığı altına gömecektim.

Shaun dizüstü bilgisayarımın ekranını inceledi. "Çalışmıyorsun bile," dedi ve ürperdi. "Hayatını elektronik tablolarla yaşayan biri için gelen kutun tam bir kâbus."

Haklıydı ve bunları düzenlemek, büyüyen yapılacaklar listemdeki maddelerden biriydi. Bir şey listeye girdiğinde, yapılması gerekiyordu. Kendim için koyduğum kural buydu.

"Organize kaos." Dönüp onu incelemeden önce pencereyi kapattım. "Bunu üçüncü kez soruyorsun ve

Cevap değişmedi: Yetişmem gereken teslim tarihleri var."

Bakışlarımla karşılaştı ve altın kaşları birbirine doğru sıçradı. Yıllarca birlikte çalıştıktan ve her arşamba gecesı oyun oynadıktan sonra, onun tüm söylediklerini biliyordum.

"Teslim tarihlerin konusunda sana yardım edeceğim," dedi. "Ama bu gece orada olman gerekiyor."

"Bu gece ne oluyor?"

Gz temasını kesti ve sandalyesi masasına arpına kadar kendini geriye itti. Zıpladı ve bir elini sarı saçlarında gezdirdi, uçlarına ulaştığında çekiştirdi. "Rose Marie Jones," dedi.

Tam adımı sadece beni azarlarken ya da bana önemli bir şey söyleyeceği zaman kullanırdı. Bir sonraki sözlerini beklerken derin bir nefes aldım. "Shaun Henry Ashdern," diye cevap verdim, ses tonunu taklit ederek.

Başını salladı, büyük itirafı için hazırlanıyordu ama sonra başını salladı. Ofisin parlak floresan ışıkları alnının çizgilerine gölge düşürürken o da kelimeleri karıştırdı. "Neema'ya evlenme teklif edeceğim ve sen bizim en iyi arkadaşımızsın ve sana orada ihtiyacım var," diye geveledi.

Sözleri zerine kulaklarım dikildi ve içimden birkaç çığlık kaçtı. Ona doğru hızla ilerledim.

Bizi dengeledi ve kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla onaylıyorsun? Nişanınızın bizimkinden önce olduğunu biliyorum ama... Sabırsızlanıyorum. Onu seviyorum. Ben sadece-"

"Elbette, seni aptal." Onu ittim, söyleyecek daha iyi bir şey düşünmeye çalıştım ama ne sevincimi ne de görmezden gelmeyi seçtiğim midemdeki garip kıvrılma hissini ifade edecek kelimeler vardı. "Hayat Hedefleri tablomu gncelliyorum zaten. O son tarih geldi ve geçti." Ona bir gülümseme sundum, istediğim kadar samimi umuyordum. "Senin adına çok mutluyum ama keşke bana daha önce söyleseydin. Bir şeyler planlamana yardımcı olabilirdim."

"iek mi sipariş ettim?" dedi sanki bir soruymş gibi. "Ve bunu sır olarak saklayacağına gvenemezdim. Rose, sırlar konusunda çok kötüsün."

silktim, inkâr etme zahmetine girmedim.

"Ama geri kalan her şey için sana güveniyorum," diye devam etti. "Bir buçuk saatimiz var, o yüzden masanın çekmecesinde sakladığın tüm parti malzemelerini alalım ve gidelim."

Shaun hiç vakit kaybetmeden beni ofisten dışarı sürükledi. Dışarı çıktığımızda San Diego Körfezi'nden gelen deniz meltemi tenime hoş geliyordu ve ben de onun uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ediyordum.

On beş dakika içinde lüks dairesine ulaştık.

Kapının kilidini açtı ve hızla oturma odasına girdi. Heyecanı sonunda sinirlerinin önüne geçmişti. Aynı anda telefonum çaldı.

"Sana güvenmiyorum," dedi elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıp parmaklarını oynatarak.

Gözlerimi kıstım ve sırt çantam olarak da bilinen kaosun derinliklerinden telefonumu çıkardım. Neema'nın adı bildirimlerimde yanıp . Cevap vermeyi düşünmeden Shaun telefonumu kaptı. Bitişikteki mutfığa girdi ve telefonu buzdolabının üstüne koydu. Arsız gülümsemesi benimkini taklit ediyordu.

Açılan bir kapının tıkırtısı dikkatimi çekti. Shaun'un üvey kardeşi ve benim bir numaralı oyun düşmanım William yatak odasından çıktı ve kara bir bulut gibi gri kanepeye yerleşti. Uzun pijamalı bacaklarını uzattı ve bir kumandayı kaldırıp duraklattığı oyuna devam etmeden önce arkasına yaslandı.

"Hobbit," dedi, sesi sertti ve beni kızdırmak dışında nadiren kullanılırdı.

Ona doğru yürüdüm ve bana bakmamasına rağmen kaşlarımı çattım. Ağzının kenarındaki tehditkâr sırıtışa bakılırsa bunu hissettiğinden emindim.

Hobbit boyumla gurur duyarken ve hatta bir değil iki kez hobbit kılığına girmişken -ekranda hiç kahverengi tenli bir hobbit görmemiş olmama rağmen- yine de Shaun bizi ilk tanıştırdığından beri her seferinde bunu söyleme şeklini beğenmiyordum.

"William." Önüne geçip görüşünü engellemeden önce ona mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme verdim. "Lütfen üzerini çıkarır ve resmi pijamanı giyer misin?"

William'a sataşmak oynamaktan hoşlandığım oyunlardan biriydi.

"Resmi pijamalarım mı?" Durakladı ve bakışlarımla buluştu. Tanıdık bir

Neredeyse simsiyah olan gözlerinin üzerine yerleşen maske onu okumayı imkânsız hale getiriyordu. "Olay nedir? Gandalf çaya mı geliyor?"

Benimle dalga geçmek de *onlardan* biriydi.

Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi devirerek dramatik bir gösteri yaptım. "Geçen hafta seni yendiğim için bu kadar acımasız olmayı bırak."

"Bir kez." Kara kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Peki ya ondan önceki üç hafta? Sana o zamanı hatırlatmama gerek var mı?"

En utanç verici mağlubiyetimi tekrar anlatamadan önce içimden bir nefes kaçtı. "Yine başlama. Kavgaya çıkarıyorsun."

"Ah, bebeğim, ben bir sevgiliyim, dövüşçü değil." Bana göz kırptı ve sonra televizyonun önünde durmama rağmen oyununa odaklandı.

William'ın söylediği her şey benden en büyük tepkiyi almak için ölçülmüştü.

Ve her zaman işe yaradı.

Sırt çantama doğru tepindim ve diğer kanepeye tırmanmadan önce kumaş parçasını aldım. "Bana *bebeğim* deme," diye tersledim, sinirim hâlâ damarlarımda yanıyordu. William'ın istediği zaman beni kızdırmak bir huyu vardı. Ki bu sık sık oluyordu.

Ayağım minderlerin arasına battı ve kıpırdatarak çıkardım.

"Mükemmel Patrick'imiz bu akşam nerede?" William'ın ses tonundan Tam arkamdan gelen iğneleme.

Yakınıma eğildi ve duvara yapıştırmadan önce uzattığım parmaklarımdan kumaşın ucunu aldı. Ayağa kalktığını bile duymamıştım.

"Burada olacak," dedim, erkek arkadaşımın mesajımı görmesini ve zamanında gelmesini umarak.

Kanepeden zıpladım ve Shaun'la mutfakta buluştum, o da telaşla ve çılgınca kekleri süslüyordu.

"Bir fincan kahve yapabilir misin? Ya da çay? Kahveyi tercih ediyor, değil mi?"

Shaun'un güvenceye ihtiyacı olduğu açıktı.

"Onun neyi sevdiğini biliyorsun. Panik yapmayı bırak." Onu kenara ittim ve bir süpürge uzattım. "Burayı ben devralıyorum. Git mutfaktan uzakta bir yerde işe yara. Balkonu süpür."

Gülümsemesi yeniden ortaya çıktı ve hevesli bir çocuğu andırırcasına zıplayarak uzaklaştı.

Golden Retriever. Ondan daha neşeli ve iyi huylu kimse yoktu.

O gözden kaybolurken tezgâha tırmandım ve buzdolabının üstünden telefonumu aldım. Ona bakarak iç çektim. Patrick'ten cevap yoktu. Numarasını çevirdim ve birkaç kez çaldı. Cevap vermedi. Bu akşamki oyun gecesini kaçıramazdı, en iyi arkadaşlarımla nişanını kaçıramazdı.

"Etrafta dikilip telefonlarıyla oynayan misafirlerimiz olmasaydı tüm bu kurulum çok daha hızlı ilerlerdi." Kontrol cihazlarını toplarken William'ın derin sesi oturma odasına kadar ulaştı. "Shaun onu daha yükseğe koymalıydı."

Kafamı çevirdiğim sırada diğer pankartı da asmayı başarmıştı.

Telefonumu cebime soktum. "Her şeye tırmanabilirim."

William doğruldu ve ağzının bir tarafı kalkarak çok kolay takındığı muzip sırıtışını ortaya çıkardı. "Bildiğim iyi oldu."

Kötü adam.

Homurdandım ve tezgahı kayarak yere düştüm, aynı anda William elinde boş bir bardakla mutfığa girdi. Bana çarpmasına birkaç santim kala durdu. Boynumu büktüm ve ona baktım. Boyu beni her zaman şaşırtırdı.

William uzundu, gerçekten uzundu. Thor boyundaydı ama Shaun mavi gözlü, sarı saçlı kardeşi idi. William'ın gözleri karanlıktı, neredeyse siyah saçları ve uzun kirpikleri kadar karanlıktı ve muhtemelen ruhu kadar karanlıktı.

"Seksi Stacey nerede?" Shaun içeri girdiğinde birkaç adım geri çekildim ve neredeyse boşalmış olan krema torbasını aldım.

William'ın kaşları birbirine yaklaştı ve onları ayıran çizgi derinleşti. Gözbebeklerinin üzerinde bir gölge vardı ama ben onların bir ton daha koyulaştığını hayal ettim.

"Biz ayrıldık." Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı, bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek oturma odasından yatak odasına doğru yürüdü.

"Aaaah," diye inledi Shaun, tökezleyerek mutfak adasına yaslandı. "Sana söylemeyi unuttum, menajeriyle takılıyormuş ve William onu aradığında ona kötü şeyler söylemiş."

ve onun olmayan bir sürü şey için onu suçladı."

"Belki de doğruydu." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldum.

Shaun bir kaşını kaldırarak uyardı.

William elinde bir kot pantolon ve bir tişörtle yeniden ortaya çıktı, iğneleyici bir şey söylemeden önce her zaman yaptığı gibi gözleri kısılmıştı. Ama Shaun elini kaldırarak onu susturdu ve bize katılmasını işaret etti.

"Şimdi ne olacak?" William sordu.

Shaun uzun bir iç geçirdi. "İkiniz bir oyun olmadığı sürece yetişkinler gibi iletişim kuramadığınıza göre, bu gecenin oyunu şu: İyi oynayın ve teklifimi mahvetmeyin yoksa de öldürürüm."

Ben başımı sallamaya başladığım sırada William da başını sallıyordu.

İyi oynayın. Bunu yapabilirim. Bunu kazanabilirim. "Elbette." William'a en güzel gülümsememi gösterdim.

Shaun yüzümü işaret ederek, "Evet, işte bu," dedi. "Şimdi de sen." Kardeşine baktı.

William sadece iç çekti. Hızlı bir göz devirmeyle bu raundu kazandığımı anladım.

2. Tur

En iyi arkadaşım ve oda arkadaşımın her şeyi bilmek gibi bir alışkanlığı vardı - muhtemelen bu yüzden Neema iki katlı bir pasta ile geldi.

Vanilyalı keki masanın üzerine koydu ve Shaun'dan sadece birkaç santim kısa olan boyuna doğru doğruldu. Bacaklarının koyu kahverengi teni, sarı yazlık elbisesinin etekleriyle güzel bir tezat oluşturunuyordu. Kısa, siyah, kıvrıkcık saçları gülümseyen yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Bana ulaştığı anda sarılmak için eğildi ve "Evet diyeceğim" diye fısıldadı.

"Ah, ki," fısıldadım.

Üzerinden, birkaç saniyede bir sarı saçlarını kaşıyan Shaun'a baktım - toplantılar sırasında fark ettiğim gergin bir tik. Zavallı adam otuzlu yaşlarının ortalarında bir tarafı kel olacaktı.

"İlk senin bilmeni istedim." Beni bıraktı ve kendini müstakbel nişanlısının kollarına attı.

Sırıtmamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım - ta ki William sözümü kesene kadar.

"Hayır diyecek," diye fısıldadı.

Hiç ses çıkarmadan yanıma nasıl geldi? Tek bir gıcırta bile yok. Belki de kibarlık sıradan insanları aşağı çeken şeydi.

Gözlerimi kapattım; William'ın karşı sabrım taşmıştı. "Mutlu olduklarını biliyorsun. Neden bu kadar mızızlanıyorsun?"

"Aşk geçicidir. İnsan neden aksini iddia etsin ki?"

Ona baktım, vurmaya ya da küfretmeye hazırdım ama gözlerini yere dikti

Omuzları çökmüş ve bakışları benimkilerden ayaklarına kaymış bir halde bana bakıyordu. Her zaman ağzında olan sırıtış artık ortalıkta görünmüyordu.

Hançerlerimi bir kenara bırakarak nazikçe, "Stace için üzgünüm," demeyi başardım.

Omuz silkti ve nefes verirken ellerini yüzünde gezdirdi. "Sorun yok. Ciddi bir şey değildi."

"Nazik olduğum için bir puan alabilir miyim?" Alay ettim ve gamzesi yeniden ortaya çıktığında bunu bir zafer olarak saydım.

"Yarım puan, belki."

Claire ve Lincoln -Neema ile üniversite günlerimizde tanıştığımız en iyi arkadaş ikilisi- geldiğinde beni kapıya kadar takip etti.

Lincoln, annesinin benim için özel olarak yaptığı tatlılarla dolu olduğunu bildiğim iki çanta taşıyarak içeri girdi. En sevdiğim kakule baharatlı kurabiye'nin tadını şimdiden alabiliyordum. geçerken selamlamak için omzuma hafifçe dokundu, bu ilk tanıştığımızda yaptığından çok daha fazlaydı.

Claire'in aksine, onunla tanıştığım saniyeler içinde birbirimize aşık olmuştuk.

Tökezleyerek içeri girdi ve kollarını bana doladı.

"Sarılmak mı?" diye haykırdım.

"Buna alışma. Sadece heyecanlıyım." Beni serbest bıraktı ve sırıtışı benimkiyle eşleşti.

Shaun'un düdüğünün keskin sesi oyun gecesini resmen başlattı. "Hadi oynayalım," dedi sertçe yutkunarak ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek

Kızarmış yüz.

Her hafta birimiz bir oyun seçerdik. Sonra da oyun gecesinin başladığını kendi kişisel çağrımızla işaret ederdik. Shaun düdüğü kullanırdı. Neema da ısıklık çaldı ama öfkeli bir spor koçu gibi parmaklarını ağzında kullandı. Claire çocuğunun eski gıcırtilı oyuncaklarından birini kullandı ve Lincoln'ün çağrısı *Super Mario Bros.* tema şarkısıydı.

Her oyun seansına *Star Wars* açılış şarkısının ilk birkaç saniyesini beatbox yaparak başlardım, herkesin hoşuna gitmeyecek şekilde.

William çoğu zaman bize katılırdı ama grubumuzun bir parçası değilmiş gibi davranırdı. Hiçbir zaman bir oyun seçmedi ya da bir çağrı yapmadı, ama oyun gecesini iç çekerek hayal ettim.

Shaun Monopoly tahtasını kurarken biz de jetonlarımızı seçtik. Oyunun favorilerimden biri olduğunu bildiği için bana göz kırptı. Sabır ve planlama gerektiriyordu -ki bunlar benim güçlü yönlerimden ikisi. Tema ya da versiyon ne olursa olsun kurallar aynıydı ve sürpriz yoktu.

Sanki başka bir geceymiş gibi yerleştik ve kahkahalar salonu doldurdu. Hava.

Dizlerimin üzerinde zıpladım ve avucumu William'a doğru uzattım. mülklerimden birinin üzerine düştü. Kaşlarımı oynatarak ona "Para lütfen," dedim.

"Kapitalizmden ilham alan bu oyunda iyi olmanız sizi iyi yansıtmıyor," diye homurdandı ve renkli kağıt parasını uzattı.

Shaun boğazını temizleyerek dilimin ucuna kadar gelen cevabı yarıda kesti. Herkes dikkatini ona çevirene kadar boğazını tekrar temizledi, şimdi daha yüksek sesle. Birazdan ne olacağını bilmeseydim, hasta olduğunu düşünebilirdim.

"Neema." Shaun tekrar başının yan tarafını kaşdı. "Bu... uhm... *Yüzüklerin Efendisi* temalı Monopoly. *Yüzüklerin Efendisi*. Ya da bir yüzük. Tek değerli yüzük gibi, yüzüklerin önemli olması gibi." Shaun'un mavi gözleri Neema ile kendi elleri arasında gidip geliyordu.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı - hareket eden göz bebeklerinin hızını izlemek başımı döndürdü.

"Seni seviyorum," dedi Neema, pazusunu okşayarak. "Hadi, sor bana. Evet demek için en iyi yöntemimi hazırladım ve bu yöntem Gollum'dan bahsetmeyi içermiyor."

William, "Rose'dan bahsetmek için biraz kaba bir yol," diye karşılık verdi.

Dudağımı ısırdım, kaçmaya çalışan kıkırdamayı zar zor bastırdım. İyi bir *Yüzüklerin Efendisi* göndermesini takdir ettiğimi herkes gibi o da biliyordu ama ona bu zevki tattırmayacak ya da en iyi iki arkadaşım için bu anı mahvetmeyecektim.

Shaun topallayarak Neema'nın önünde tek dizinin üzerine çöktü ve yutkundu. "Benimle evlenir misin?"

Eğilmeden önce Neema'nın yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı.

eğildi ve onu dudaklarından öptü. Kulağına sadece onun duyabileceği bir şey fısıldamadan önce koltuktan kayarak adamın kollarına girdi.

Shaun'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sevincin sıcaklığı her yerime yayıldı. Fotoğraflarını çekmek için telefonumu çıkarırken Patrick'in mesajıma cevap vermediğini fark ettim. Okumamıştı bile. Göğsüm gerildi ama görmezden . En iyi arkadaşlarım evleniyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

Shaun titreyen elleriyle prenses kesim elması Neema'nın ince parmağına taktı. Bana dönerek pırlantayı gösterdi ve ben de onu kucaklamak için kendime çektim. Claire de bize katıldı ve üçümüz de hüngür hüngür ağlamaya önce otuz kırk saniyemiz olduğunu düşündüm. Bizi ağlatmak için fazla bir şey gerekmiyordu ve birimiz ağladığında hepimiz ağlıyorduk.

İki cömert dilim pastadan sonra Shaun ve Neema'ya balkonda katıldım ve onları bir kez daha tebrik ettim.

Neema kolumu sıkarak, "Bunu sensiz yapamazdık," dedi. "Teşekkür ederim."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Patrick geç saate kadar çalışıyor mu?" diye sordu omzunu benimkine dayayarak.

Başımı salladım.

Patrick gelmediğinde yaptığı gibi iç çekti. "Seni eve bırakmamı ister misin? Sana arabamı verirdim ama sabah erkenden gitmem gereken bir toplantım var."

Neema ve ben genellikle eve birlikte giderdik ya da Patrick beni . Ama Shaun'un kolu onun beline dolanmışken ve gözleri hayranlıkla parlarken, onu ondan ayırmaya dayanamıyordum.

"Hayır." İçimi çektim. "Sen kal. Ben otobüse binerim ya da taksi çağırırım."

Ben büyük bir kızım."

"Bize sunulan gerçeklere dayanarak," dedi William, yürüyerek

"Bu doğru değil." dedi ve elini yukarı kaldırıp başımın hizasına kadar indirdi.

Ona ölümcül bir bakış attım.

Elini koyu renk, karmakarışık saçlarında gezdirmeden önce kaşları havaya kalktı. Ehlileştirilmesi imkânsız, kalıcı bir yatak başı. "Seni bırakabilirim. Çıkmak üzereyim," dedi.

"William'a on puan!" Shaun tezahürat yaptı. Neema onun pençesinde kıkırdadı.

Ben inledim ama William derin gamzesini göstererek sırtıtmakla yetindi. "Rose, bütün gece bekleyemem."

Adım onun dilinde yabancı geliyordu ve beni ürkütmüştü. Eşyalarımı toplayıp Shaun ve Neema'ya son bir kez sarıldım ve William'ı kadar takip ettim. Bembeyaz, son model bir GTI aradım ve onun olduğunu düşündüm.

Arabaya tırmandı ve yolcu kapısını içeriden açtı. Sonra ben emniyet kemerime uzanırken sanki var olan en garip şeymişim gibi bana baktı. Onun için alışılmadık bir şey değildi.

"Ne?" Kemerle boğuşurken ısırdım.

"Neden sırt çantayı çıkarmadın?"

Kuşkusuz unutmuştum çünkü birlikte neredeyse hiç yalnız kalmadığımızı düşünüyordum. Ama artık çok geçti ve sırt çantasını söz vermeliydim. Dikkatimi sorunlu mandala verdim ve birkaç saniye uğraştım. Yerine oturmuyordu.

Eğilerek tokayı benden aldı ve yerine oturttu. Çekilmeden önce çam ve lavanta kokusu üzerime sinmişti.

"Teşekkürler," dedim içimden bir küfür savurarak. Düşmanımın önünde emniyet kemeri tarafından alt edildim.

Arabayı çalıştırmadan önce ensesini ovuşturdu ve kısa bir nefes verdi. Kemiklerimi titreten derin bir gümbürtüyle canlandı. Garajdan çıkarken köşeyi tahmin ettiğimden daha hızlı döndü ve içimin bir kısmını virajdan önce bir yerlerde bıraktı.

"Bu *Need for Speed* değil!"

Soluk soluğa bir kahkaha attı ama elleri havada kaldı.

direksiyonu tutuyor ve gözlerini yola dikiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Sessizliği doldurmak için sordum.

"İlginç bir yer değil," diye cevap verdi, bu muhtemelen bir kızla tanışmanın şifresiydi.

William'ı tanıdığım onca zaman boyunca, nadiren bir randevusu olurdu.

Bu düşünceyle telefonumu çıkardım ve Patrick'in adına kaydardım. Orada Cuma yemek ve sinema sözü veren bir mesaj buldum. Heyecanımı dizginlemek için dudağımı kemirdim.

William şöyle bir baktı, gözleri yanan telefonuma takıldı. Küçümseme yüz hatlarına geri döndü ve radyoyu açarak bizi yumuşak klasik rock ile çevreledi. Okunmamış e-posta bildirimleri dikkatimi çekti ve diğerlerinin arasından sıyrılan bir konu başlığıyla onları gözden geçirdim:

Tüm Masa Oyunu Yaratıcılarına Çağrı: Özgün Masa Oyunu Başvuruları Başladı

Kalbim hızlandı. Parmağım kalın harflerle yazılmış metnin üzerinde gezindi ama düşüncelerim zihnimin bir köşesinde saklı duran rüyaya koşamadan araba durdu.

"Buradayız," dedi William.

Şaşkınlığımdan sıyrılıp e-postaya baktım ve uygulamadan çıktım. *İmkânı yok. Bunu düşünemem.*

William kilit açma düğmesine bastı. "Dışarı, dışarı, dışarı, ezik. Gitmem gereken yerler var."

Emniyet kemerini bıraktım -başarıyla- ve ona ters ters baktım. "Ezik mi? Monopoly'de kazandım."

"Ve ben kazandım" -parmaklarını tırnak içine aldı- "İyi Oynamak".

Bir kıkırdama alay etti ve arabadan çıkıp soğuk havaya adım attım. "Bu gerçek bir oyun değil."

Göz kırparak, "Oh, bu kadar üzülme," dedi.

"Bir dahaki sefere ben kazanacağım," dedim ve o cevap veremedi kapıyı kapattım.

Ama cam aşağı kaydı.

Kollarımı kavuşturarak söylemek istediği her neyse onu bekledim.

William eğildi ve kendine özgü sırtışı geri dönmeden önce benimle göz teması kurdu. "Oyun başlasın."

3. Tur

Akşam yemeği ve sinema, sadece akşam yemeği olarak revize edildi. Sonra, pazarlamayla ilgili acil bir durum nedeniyle -bu ne demekse- tüm randevumuz "Tatlı getireceğim. Seni seviyorum."

Patrick'in savunmasına göre, yanında çikolatalı kurabiye şeklinde bir destekle gelmişti. Kalbime giden yolun çikolata ve şekerden geçtiğini biliyordu ve dilimde eriyen pahalı, tereyağlı olanlardan aldı.

"Toplantılarınız nasıldı?" Bütün bir kurabiyeyi ağzıma atarak sordum.

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Patrick, sanki en sevdiği filmin doruk noktasını anlatıyormuş gibi, her anı en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladı.

"Sahaya bayıldılar. Sunumun ortasında durabilirdim ve yine de sözleşmeyi kazanırdık." Tanıdık yeşil gözleri sadece iş hakkında konuştuğuunda olduğu gibi parlıyordu. Ama birden durdu, yanakları kızardı ve sözünü kesti - çok heyecanlandığuında sık sık yaptığuı bir şeydi bu. "Günün nasıl geçti? Evlenme teklifini kaırdığuım ve randevumuzu yine berbat ettiğuım için özür dilerim."

İ çekerek parmaklarını uzun siyah salarımdın arasında dolaştırdı.

"Hayır, bana toplantıdan biraz daha bahset. Pazarlama kulağa yatırım planlarından daha heyecan verici geliyor."

"Ah, bebeğim, yle." Koltuğa yaslandı ve bir kolunu bana doladı.

Taze naneli kokusunu içime çektim ve sessiz bir nefes verdim. "Bazen kariyer değiştirme zamanının geldiğini düşünüyorum ama neye geçebilirim ki? Ben bir yatırım analistiyim, tek bildiğuim bu. Gider başka bir yerde yaparım." Endişe ve umutsuzluk içime yerleşti

ve bu hissi şekerle değiştirmek için bir kurabiyeye daha uzandım.

"Neye tutkunsun? Masa oyunları hariç. Sakın masa oyunları deme."

Ve şimdi tek buydu.

"Aslında şu anda bir yarışma düzenleniyor ve kazanan oyun, mağazalarda satılan ve her yerde gerçek insanlar tarafından oynanan gerçek bir masa oyunu haline getirilecek." Sesimin tizleştiğinin ama değildi. "İyi bir para ödülü de var ve-"

"Ciddi ol." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

Ses tonu göğsümü sıkıştırdı ve cümlemi kırdı. "Eskiden masa oyunlarını severdin," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama biz öğrenciydik. Herkes Risk ve Explosive Kittens falan oynuyordu."

Patlayan yavru kediler. Onu düzeltmeye zahmet etmedim.

Çenemi kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. Gözlerinde "*Lütfen bunu bir şeye dönüştürme*" diyen bir ifade vardı.

"Bundan beş yıl sonra kendinizi nerede hayal ediyorsunuz?" diye sordu.

İşte bu, bildiğim bir soruydu. Elinden kurtuldum ve dizüstü bilgisayarımı kaptım.

"Oh, işte geliyor." Güldü ve ellerini bej rengi pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Rose Marie Jones'un meşhur Hayat Hedefleri çizelgesi."

Hesap tablosuna gittim ve beş yıllık projeksiyonum için sekmeyi açtım. "Ah." Boğazımı temizlemeden önce derin bir nefes aldım. "Bu aptal MBA'i bitirmiş ve bu da beni bölüm başkanı terfisine götürecekti. İyi haber şu ki, çoktan evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olurdum. Ya da hamile olurdum. Biraz boşluk bıraktım."

Bu kararları onsuz aldığım için yanaklarım kızardı. "Ve bir sürü başka şey daha var ama bilmek istemezsin." Yaşam Hedeflerimde birkaç ay önce - Shaun ve Neema'dan önce - "nişanlı" olarak listelendiğimi görmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Belki de evlenme teklif etmeyi planlıyordu ya da belki de aklında sadece iş teklifleri vardı.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"O zamana kadar COO olmak istiyorum," dedi tereddüt etmeden, sanki kelimeler dilinin ucundaymış gibi. Benim gibi o da her şeyi planlamıştı.

Patrick arkasına yaslandı, göz kapakları sarkıyordu. Kendi gözlerimi kapadım ve geleceğimi hayal ettim. M&G Group'ta bölüm başkanı. Patrick'le evli. Çocuk yolda. Bir evimiz olacaktı ve o evde kalıp bir yuva kuracaktık. Kötü bir gelecek değildi. Bilinmeyenden ya da sahip olduklarımdan daha iyiydi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Eğer bu hedefe ulaşmak istiyorsam, gitsem iyi olacak." Ayağa kalktı, telefonunu ve cüzdanını cebine atmadan önce gömleğini düzeltti.

"Bu gece kalabilirsin. Yatağında yer var." Ağrıyan boynumu uzattım ve yatak odamı işaret ettim.

"Masa oyunları ve kitap yığınlarının arasında mı?" Bana yarım bir gülümseme sundu. "Çok yorgunum. Yarından önce iyice dinlenmem lazım."

"Çocuklarla golf mü?" Kapıya doğru yürüdüm ve .

"Sizin masa oyunlarınız gibi, tek farkı bunu yaparken ağ kuruyorum."

Uygun bir yanıt aradım ama ben daha bir şey düşünemedim beni başımın üstünden öptü.

"Yakında görüşürüz bebeğim," dedi dönüp beni kapıda bırakırken.

"İyi şanslar," diye fısıldadım sırtına.

Ona onu sevdiğimi söylemediğimi fark ettim. Ama hüsrana uğramıştım - işimden nefret ettiğim için hüsrana uğramıştım, beni kurumsal bir yaşam tarzına daha da itecek olan ve hoşlanmadığım bir lisans programının tüm ücretini ödemiş olduğum için hüsrana uğramıştım ve... şey... ona karşı da hüsrana uğramıştım. Ama bunu düşünmek istemiyordum. Daha çok, tüm bu hayal kırıklığına rağmen herhangi bir değiştirmeye korktuğum için hayal kırıklığına uğramıştım.

Yatak odama geri döndüğümde, her olgun yetişkinin yapacağı şeyi yaptım: Annemi görüntülü aradım. İlk zil sesinde cevap verdi. Onun bu yönünü seviyordum.

"Selam, Rosie."

Gülümseyen yüzü tedirginliğimi yok etti. Çoğu insan anneme benzediğimi söylerdi -aynı dolgun dudaklar, açık kahverengi gözler ve zift-

Siyah saçlarım ve annemin deyimiyle "kış teni " vardı ama babamın düz burnuna sahiptim.

"Anne." Göğsümden kalkan ağırlığın tadını çıkararak gülümsedim. Nasıl olsa kimse görmeyeceği için en çirkin, en rahat pijamalarımı giymiştim. "Nasılsın? Neredesin?"

"Bebeğim, dünyanın en güzel yerindeyiz - Mauritius'taki Grand Baie'de. Bu sabah hindistan cevizinin tadına bakmak istedim ve bir adam ağaca tırmanıp benim için bir tane kopardı." Etrafta dolanıp bir şeyler aradı.

Gözlüklerini bulup yüzüne yerleştirdi. Kayıp koluma sıırttım ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Annemle babam, daha iyi bir terim bulamadığım için, alışılmadık insanlardı. Görünüşe göre, ben onların balayı sırasında Victoria Şelalesi'nin yanında dünyaya gelmişim. Annem ve babam bu simgesel yapının yanında çiftleşmişler çünkü güzelliğinden çok etkilenmişler. Neyse ki babam gezmeye çıkmadan önce çadırlarını kuracak kadar ileri görüşlüymüş.

Ve her zaman bana bunu söyleme ihtiyacı hissetmemesini diledim.

Yatağımın köşesine kıvrıldım. "Kulağa harika geliyor. Babamın keyfi nasıl?"

"Burayı çok seviyor. Sanırım hiç ayrılmayacağız. Aradığı şeyi buldu ve yerel balıkçılardan oluşan bir gruba katıldı." Kızılderili aksanı ortaya çıkmıştı. Ben çocukken çoğunlukla kaybolmuştu. Büyükannem bunu "beyazlarla" (yani babamla) çok fazla zaman geçirmesine bağlıyordu.

"Lütfen böyle söyleme. Eninde sonunda geri gelmek zorundasın. Ziyaret etmeden altı ay geçti." Gergin bir kahkaha attım ve gözlerimi . Onlara hâlâ ihtiyacım olduğunu bilmesini istemiyordum.

"Neden bize gelmiyorsun? Biraz macera yaşamak için birikim yapacak kadar uzun süredir çalışıyorsun. Eskiden severdin. Kanıtım var!"

Annem aile fotoğraflarını isteyen herkese gösterirdi. Çoğu benim bebekliğime aitti; trenlerde, uçaklarda ve Güney Afrika'da öğrendiği bir numara olan annemin sırtına bağlanmış halde uyurken.

Seyahat etmek pahalılaştıkça ve ben tam bilete mal olmaya başladıkça fotoğraflar azaldı. Babam ev çevirmeye başladı,

Annem de canı ne isterse onu yapardı; evsizler için şapka örmekten "" düzenlemeye kadar her şeyi yapardı. (İlk ve son ayıklık deneyimimi yaşarken bu konuda dersimi zor yoldan aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, ev kadınları arasında çok popülerdi).

Yeterli paraya sahip olduklarında, bir aylık bir macera için okuldan alındım ve daha sonra beni hangi okul kabul ederse oraya geri itildim.

Uzun bir nefes verdim. "Bilmiyorum anne. Birikimlerimin çoğunu MBA ücretlerime harcadım ve bir sonraki hedefim kendi arabamı almak."

"Oh, sen ve şu Hayat Hedefleri. Bebeğim, biraz gevşe. Patrick nasıl? Onu bir süredir görmedik."

"Nasıl ? Altı aydır eve gelmedin." Annem kıkırdadı. "Onu hâlâ seviyor musun Rosie?"

Her seferinde bunu sordu ve her seferinde o daha sorusunu bitirmeden ben otomatik olarak başımı salladım.

"En azından kendin için bunu yapabilirsin," diye devam etti. "Öngörülebilir bir gelecek için işinden nefret etmeye karar verdiğine göre, zamanının geri kalanını birlikte geçireceğin kişiyi sevmen gerekiyor. Aştan bahsetmişken, bakın kim geldi, balık gibi kokuyor ve kumla kaplı!"

Kamera odanın etrafında döndü ve babamın yüzü ekranı doldurdu. Neredeyse bembeyaz kaşları havaya kalktı. "Hey, bebeğim. Masa oyunun nasıl gidiyor? Satın alabilecek miyiz?"

Ailem yan yana oturmuş, hiçbir şeye başarımın haberini beklerken bana geniş gözlerle ve daha da geniş gülümsemelerle bakıyorlardı.

"Sıradaki soru," dedim, gözlerim devam etmekte olan oyun tahtamın beni beklediği yere kaydı.

"Shaun'la hâlâ çıkıyor musun?" diye sordu gri sakalını kaşıyarak.

"Patrick, baba. Shaun benim iş arkadaşım. Neema ile çıkıyor. Hatırladın mı? Aslında nişanlandılar!" İçimi yeni bir sevinç dalgası kapladı.

Annem ciyak ciyak bağırdı. "Oh, harika. Çok hoş bir çift. Birbirlerine baktıklarında gözlerinde çok fazla tutku var."

Babam burunlarıyla ona bakarken sözünü kesti.

Neredeyse dokunuyordum.

"Gözlerimdeki tutkuyu görebiliyor musun aşkım?" diye sordu sonunda.

Annem kahkahalarla inledi ve öpmek için onu kendine çekti. Kameranın daha yerleştirilmiş olmasını dilerdim.

"Tanrım, bir oda bul!" Yalvardım.

"Pekâlâ, benim küçük hobbitim. Sanırım gidip şu odayı almalıyız. Gönül meselelerini erteleyemeyiz. Yakında konuşuruz. Seni sonsuza dek ve her yerde seviyorum," diye .

Görüşme sona erdi ve bu kez "gönül meseleleri" ile ilgilenmeden önce görüşmeyi sonlandırmayı hatırladığı için minnettar oldum.

Belki de ailemle yaptığım konuşmanın etkisiydi ama on sekiz yaşımda San Diego Comic-Con'a ilk kez katıldığım zamanı düşünürken parmaklarım masa oyununun kutusunun kenarına gitti.

En iyi ev yapımı hobbit kostümümle gelmiştim. Saçlarım Frodo'nunki gibi kısa kesilmiş ve doğal kıvrıkcıktı ama simsiyahtı. Küçük fangirl kalbim anime karakterleri ve süper kahramanların etrafında olmayı kaldıramadı ve telefonumun şarjı da dayanamadı. Öğleden önce şarjım bitti ve kendimi otoparkta tek başıma, kostümle oturmuş annemin gelip beni bulmasını beklerken buldum.

Genel etkinliklerin yanı sıra, iki nedenden dolayı oradaydım. Birincisi, masa oyunu oynayanları bulmak ve ikincisi, onlara masa oyunumu tanıtmak.

Oyun alanı kongrenin geri kalanına göre çok daha az kalabalıktı. Herkes ya oyun oynuyor ya da tartışıyordu ve hayatımda ilk kez kendimi birden fazla parçaya bölüp her şeye katılabilmeyi diledim.

Kenarda durmuş, bir Gandalf'ın Yu-Gi-Oh! düellosunda bir Hulk'u yok edişini izliyordum. Kendi kart destem sırt çantamda bir delik açarken olduğum yerde kalmıştım. Gandalf'a meydan okumaya cesaret edemezdim; belki on dört yaşındaki Percy Jackson benim seviyeme daha uygundu.

Gandalf bir sonraki raundu kazandığında, kazara bir tezahürat koptu içimden. Bakışları yukarı doğru fırladı ve ben bir kıkırdama krizine girdim - o da buna katıldı.

"Kendi hobbit amigo kızım olduğun için teşekkürler," dedi,

bir ara sırasında bana yaklaşıyor.

Kıkırdadım ve kilometrelerce uzakta gibi hissettiğim bir süre boyunca ona baktım. "Yani, ben Frodo'yum, o yüzden mantıklı geldi."

Gülümsedi ve içim kıpır kıpır oldu. Sakalı ve peruğuyla bile çok sevimliydi ve keşke ayaklarımı takma saçla kaplamayacak bir şey giyseydim diye düşündüm.

Sonraki birkaç saati favori oyunlarımızı tartışarak geçirdik ve ben de cesaretimi toplayıp ona oyunumu gösterdim. Kuralları dinledi ve ilk kez annem ya da babam olmayan birine açıkladığım için tüm boşlukları keşfettim.

"Bu kurallar pek mantıklı olmasa da, ben oynamaya hazırım," dedi Gandalf için fazla arsız bir sırıtışla.

"Ama bu mantıklı değil," dedim, bir şey bulduğumu düşünerek onun zamanını harcadığım için utanarak. "Özür dilerim. Oynamak zorunda değiliz. Oynayabiliriz-"

"Seni öpebilir miyim?" dedi keserek. Ağzını kapatmadan önce yanaklarının açıkta kalan kısımları kızardı.

Hızlı, kısa nefes alışlarını ve başımı sallayışımı hâlâ hatırlayabiliyordum. Ben daha kelimeler bulamadan öne doğru eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. Daha önce de öpülmüştüm ama hiç kimse böyle yapmamıştı. Dudakları yumuşaktı ve uzun gri sentetik sakalının çeneme sürtünmesi beni rahatsız etmemişti

-Vücudumdaki elektriğin nasıl akıp gittiğine odaklanmışım. O öpücüğün sadece anısı bile kalp atışlarımı düzensizleştiriyordu.

Geri çekildi ve gülümsedi. "Hadi oyunu deneyelim. Ben zaten kuralların yarısını biliyorum."

Bunu o kadar rahat söyledi ki sanki günün geri kalanında o öpücüğü takıntı haline getirmeyecekmişim gibi. Ama sonra oyunu oynamaya başladı - benim oyunumu - ve her turda gelişti.

Aklım başımdan gitti ve kutunun kapağını kaldırarak, oynadığımız oyun ve onun önerileriyle ortaya çıkan Devam Eden Tahta Oyunu'nun bu versiyonuna baktım. Üniversite ve iş derken, her şey hâlâ o zamanki gibiydi.

Daha cesur olsaydım, bir grup oyuncuya yaklaşıp oyunumu oynamalarını isteseydim ne olabilirdi?

Dikkatimin dağılmasına ya da hatırlatıcılara ihtiyacım yoktu. Orada

Karşılaşmam gereken son tarihler ve bu yarışmayı kazanma şansım zaten çok azdı.

Kutuyu masamın altına ittim.

Dizüstü bilgisayarımı açarak ödevime başladım. Altı ay içinde yüksek lisansımı tamamlayacak ve muhtemelen terfi alacaktım; bu da daha fazla para ve daha fazla istikrar anlamına geliyordu ki her ikisini de istiyordum.

Değil mi?

Kendimi ikinci kez sorgulamak yorucu olmaya başlamıştı.

4. Tur

Uykusuz geçen birkaç gecenin ve çoğunlukla tamamlanmış bir ödevin ardından, istediğim en son şey bu haftaki strateji toplantısına katılmaktı.

Patronum Jeffrey Markham, M&G'nin M'si, toplantıdan sonra beni durdurdu ve gülümsedi - midemdeki yemeğin ağzıma geri dönmek istemesine neden olan türden bir gülümseme.

"Ofisimde biraz sohbet edebilir miyiz?"

Başımı salladım ve benimle yalnız konuşmak için ihtiyaç duyabileceği tüm nedenleri gözden geçirdim.

Ben Bay Markham'ı takip ederken Shaun da kaşları benimkiler gibi birbirine yaklaşmış bir halde bakışlarımı karşıladı.

Odanın ortasında benimkinin yaklaşık üç katı büyüklüğünde büyük bir ahşap masa duruyordu.

"Evet," dedi Bay Markham ve iki kırmızı kadife sandalyeyi işaret etti, "sen gerçekten harika bir alışansın ve seni ekibimizde görmekten memnunum. Sen sadece bir çeşitlilik işe alımı değilsin."

Yerime beceriksizce, çok beceriksizce gülümsedim. "Uh, teşekkür ederim?"

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra bana doğru döndü ve ütülü gri pantolonuyla uyumlu gri ceketinin dirseklerine dayanarak öne doğru eğildi. Boyu ve eni ortalamanın üzerindeydi, geniş omuzları ve şişkin bir göğsü vardı. "Mesele şu ki, inanılmaz derecede dikkat dağıtıcısın." Göğsüme baktı ve karnıma bir huzursuzluk yerleşti.

O sabah bluzumun biraz açıkta kalan yakasını gizlemek için boynuma bir eşarp doladığım için rahatlamıştım.

"Affedersiniz?" Kalbim onun mırıltısından daha yüksek sesle çarpıyordu.

Kahve makinesi.

Durgun bakışları yukarı kaydı. "Yani, geveze. İnanılmaz derecede gevezesin ve bu dikkatimi dağıtıyor. Bunu dizginlemeni istiyorum."

Nemli avuçlarımı eteğime sürttüm ve ona yorumlarından hoşlanmadığımı söylemek niyetiyle boğazımı temizledim. Ya da ona bu ofisteki herkesten daha fazla çalıştığımı söylemeliydim. Bizi teşvik ettikleri diplomayı neredeyse bitiren tek kişi olduğumu belirtmeliydim. Karanlıkta geldiğimi ve hava bir kez daha karardıktan saatler sonra ayrıldığımı söylemeliydim. Tüm bunları söylemeliydim ama bunun yerine boğazımdaki düğümlenmeyi görmezden gelerek başımı salladım.

"Anlıyorum," dedim. "Hepsi bu mu?"

Arkasına yaslandı ve deri altından gıcırdadı. "Sen çekici bir genç kadınsın. Eğer başını öne eğmez ve çok çalışırsan, geleceğinde bir terfi var."

Garip gülümsememin yüz buruşturmaya dönüştüğünden emindim. Konuşma yeteneğimi kaybetmişim ve sonunda konuşma bitene kadar dehşetle başımı sallamaya devam ettim.

Ofisinden çıktığımda doğruca masama gittim. Olanları anlamlandırmaya çalışırken midem hâlâ kazınıyordu.

Shaun sandalyesini bana doğru çevirdi. "Bu da şimdi?"

Cevap vermeden sandalyesine tekme attım ve masasına geri dönmesine neden oldum.

Ofis mesajlaşma servisini açtım.

Rose Jones: Çok konuşkan olduğu için uyarı aldım.

Shaun Ashdern: Ne demek istiyorsun?

Rose Jones: Ne demek ne demek? Çok geveze olduğumu ve dikkat dağıttığımı söyledi... O yüzden benimle konuşmayı kes. Sen hiç belaya bulaşmazsın. Altın çocuk.

Shaun Ashdern: Ouch.

Shaun Ashdern: Ama adil.

Shaun Ashdern: Oyun gecesine geliyor musun?

Rose Jones: Benim sıram. Asla kaçırmam.

Shaun Ashdern: Ne oynuyoruz?

Rose Jones: Dikkatimi dağıttığım için suçlanmadan önce biraz çalışın.

Sen .

Tamam .

Shaun'un evine vardığımda, her zamanki gibi William tarafından karşılandım, hem de hiç karşılanmayarak.

Görünüşe göre *Sims*'te sosyal beceriler kazanmak gerçek hayattakinden daha önemliydi. Bir sandalye kaptım ve yanına oturdum.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve nadiren taktığı gözlüklerini düzeltti. "Pippin."

Bunu görmezden geldim, bir yandan onu kızdırmanın bir yolunu bulurken bir yandan da bu İyi Oynama turunu kazanmaya hevesliydim. "Sim'inin adı ne?"

"Git ." Dirseğiyle beni dürttü.

Göz teması kurmaya çalıştım, bu şekilde patlamadan önce onu daha ne kızdırabileceğimi ölçüyordum. "Sim'inin karısının adı ne?" Yaptığı evin etrafında dolaşan *Sims* kadınına işaret ettim.

Beni görmezden geldi.

Parmağımı güç düğmesine doğru indirdim. "Oh, bu düğme ne işe yarıyor?"

O kırıldı onun odaklanma ve aldı kapalı onun gözlükler. "Rose, Çalışıyorum."

Oops. Bakışları beklediğimden daha karanlıktı ve gerçek adımları kullandı.

Geri çekilin. Geri çekilme.

Bilgisayarından uzaklaştım. "Gerçekten harika bir işin var."

William'ı rahatlatmanın en kolay yolu onunla hayatını kazanmak için tasarladığı ve incelediği oyunlar hakkında konuşmaktı. Her inek gencin rüyasıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, gözlüğünü tekrar taktı ve dikkatini tekrar oyuna verdi. "Hâlâ Shaun'un aptal oyununu kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Ekranına gülümsedi, gamzesi oynamak için ortaya çıktı. Buna hiç inanmadı.

"Claire ve Lincoln gelmiyor. En iyi oyun deneyimi için dördüncü bir oyuncuya ihtiyacımız var." Karşı konulmaz bir tavırla gözlerimi açtım ama pek başarılı olduğumu söyleyemem.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini devirdi. "Peki." Bakışları atkımın kaydığı göğsüme kaydı ama bir mikrosaniye sonra tekrar ekranına döndü. Kısa bir nefes verdi. "Beatbox yapmayı yirmi dakika kadar erteledi."

Sonra Shaun, Neema Bananagrams ile gelene kadar patronumuz hakkında söylenirken beni uzaklaştırdı.

William ayaklarını sürüyerek geldi ve büyük gri kanepeye oturdu. Arkasına yaslandı, eşofmanlarının içindeki uzun bacaklarını uzattı. "Hadi şu işi bitirelim," dedi. "Rose'a bir ders vermek üzereyim."

"Sen öyle san," diye tersledim ve harfli taşları yüzleri aşağı gelecek şekilde yaydım.

Oyun başlar başlamaz taşlarımı çevirdim ve beynim harfleri birleştirmek için aşırı hızlandı. Kelime oyunları benim gücümdü ve bana meydan okuyan tek kişi William'dı.

Ama William'ın dikkati Shaun'un söylediği aptalca sözlerle dağıldı ve zafer benim oldu.

"Rövanş," dedi William, tüm taşları alıp yüzleri aşağı bakacak şekilde çevirerek.

Tabii ki rövanş isterdi. Ve ben yine kazanacaktım. Ama bu sefer William odaklanmıştı ve ben de William odaklandığında onun önünde durabilecek çok az şey olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Kazanması sürpriz olmamalıydı.

İnledim ve hile yapmadığından emin olmak için sözlerini iki kez kontrol ettim. Lanet olsun ona. Hile yapmamıştı.

Ona başka bir maç için meydan okudum. Ki yapmamalıyım.

Son raundu kazandıktan sonra, sol yanağındaki gamze kendini beğenmiş bir sırıtışın köşesinde derinleşti. Dizüstü bilgisayarına doğru yürüdü. "Belki bir dahaki sefere benden katılmamı istemezsin ve kazanma şansın daha yüksek olur."

Çok sinir bozucu.

Onu görmezden gelerek mutfağa doğru ilerledim ve William'ın eksikliğinden çok kez şikâyet ettiğimi duyduktan sonra özellikle aldığı su ısıtıcısını açtım. Kaynayan suyun gürültüsü Patrick'in girişini ve kesik ayak seslerini engelledi. Aramızdaki mutfak adasına kahverengi bir kâğıt torba koyarken başımı kaldırdım.

"Hey, bebeğim." Bir paket karamelli patlamış mısır çıkardı ve Neema'ya fırlattı. "Uzun bir gün oldu."

Patrick için uzun bir gün, ofiste on iki saat ya da daha fazla çalışmak demekti. Yine de her nasılsa, açık kahverengi saçlarının her bir teli yerli yerindeydi ve siyah gömleğinde tek bir kırıksıklık bile yoktu. Benim günlerim çok daha farklı görünüyordu. Ofiste iki saat geçirdikten sonra genellikle bir saç bağını ve bir küpeyi kaybetmeyi başarır ve yanlışlıkla başka birinin kahvesini yudumlardım.

"Hey, sen," diye cevap verdim.

Akçaağaç şuruplu bir turta çıkardı ve Shaun daha tezgâha değmeden turtayı arakladı.

"Ve senin için." Bana yarım düzine çikolatalı kruvasan uzattı.

Görünüşe göre, affetmenin bir bedeli varmış. Ve bu yarım düzine çikolatalı kruvasandı.

Tezgâhın üzerinden eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni özledim bebeğim, ama kalmayacağım. Benim-"

"İş," diye araya girdim, niyet ettiğimden daha sert bir şekilde. "Tahmin etmiştim."

Yaprak yeşili gözleri benim duymaktan, onun da söylemekten yorulduğu özürlerle doluydu. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Geçen bir saniye içinde nefesim kesildi.

"Babam beni ulusal satış müdürlüğüne terfi ettiriyor." Mutfak adasının etrafında bana doğru yürüdü.

"Bu inanılmaz!"

Kaş çatma çizgileri derinleşti.

Gözlerimi kısmıştım. "İyi bir şey söylüyorsun ama yüzün başka bir şey söylüyor."

"Bu, arada bir şehirden ayrılmam ve ülkenin dört bir yanındaki müşterilerle ilgilenmem gerektiği anlamına geliyor." Ağzının köşeleri

gölümseme isteğine karşı koydu.

İşini ne kadar çok sevdiğinden nefret etmesine neden olduğum için tanıdık bir suçluluk duygusuna kapılmışım. Gülümseyerek ona Neema'nın *kalp gözleri* dediğini umduğum *bakışlarımı* . "Bunu kutlamalıyız."

"Yapacağız, bebeğim. Döndüğümde yapacağız. Bugün öğrendim ama yarın sabah uçmam gerekiyor. Beş ya da altı günlüğüne gideceğim, en fazla bir hafta." Durakladı, tepkimi bekledi.

"Bu gerçekten heyecan verici." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Yüzü rahat bir gülümsemeye dönüştü. "Eve gitmeliyim. Yarınki toplantıdan önce sunumumu birkaç kez çalışmam gerekiyor." Acı dolu bir nefes aldı ve sunumundan bahsedildiğinde gülümsememeye çalıştı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Onu rahatlatmak umuduyla parmak uçlarımda durdum ve onu dudaklarından öptüm; bu onun toplum içinde sık sık kaçındığı bir şeydi.

Vücudu sertleşti, ama iyi anlamda değil. Geri çekildi, genişleyen gözleri benim kabul edilemez sevgi gösterimi fark eden biri olup olmadığını görmek için odayı taradı, ama Shaun ve Neema televizyon izliyorlardı ve William'ın odağı oyunundan sapmamıştı.

Sanki başka bir sürpriz öpücükten kaçınmak istercesine hızla kaçmaya başladı.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz William bana doğru döndü, dudaklarında bir kıvrım vardı. "Çok kötü öpüşüyor olmalısın."

"Oh, bilmek istemez miydin?"

Gülümsemesi düştü ve bir an için yüzünde başka bir ifade belirdi. Ben bu ifadenin ne olduğunu ekranına baktı ve yüksek sesle küfretti.

Tekrar. Ve tekrar. Ve yine. Çılgılık atan bir cadı tarafından saldırıya uğramıştı.

Bundan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

5. Tur

Sonraki birkaç gün boyunca Shaun ve Neema'yı her zamankinden daha fazla üçüncü plana attım. Ancak, onların birbirlerine tapmalarını izlemek ters etki yaratıyor, inkâr ettiğim düşünceleri körüklüyordu.

Patrick'i düşünmediğim zamanlarda da devam etmekte olan tahta oyunumu düşünüyordum.

Bu da pek iyi bir şey sayılmazdı.

Kaşlarımın arasında büyüyen ağrıyı ovuşturdum.

"Sen nasılsın?" Neema kanepenin diğer ucuna geçip bacaklarını altına kıvrarak sordu.

"Sadece bir hafta." Omuz silktim, göz temasını kestim.

"Bir gün sonra Neema'yı özledim." Shaun yanımdan geçti ve sanki bir köpekmişim gibi başımı okşadı. "Yürüyüşe çıktığım ve senin onunla uğraşmak zorunda kaldığın zamanı hatırlıyor musun?" Diğer koltuğa oturdu ve televizyonu açtı.

"Oh, asla unutmayacağım." Güldüm. "Üç hafta boyunca neredeyse beni banyoya kadar takip etti." Neema'nın bize eşleşen vibratörler aldığı yazdı. Benimkini ambalajında iade ettim. "O kadar azmıştın ki, gülünçtü!"

Neema bacağını uzattı ve ayak parmağıyla beni dürttü. "Üç hafta seks yapmamak şaka yapılacak bir şey değil."

Şaka yaptığından emin olmasam da kıkırdadım. Üç hafta gerçekten o kadar uzun muydu? Neyin normal olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü daha önce sadece Patrick'le birlikte olmuştum. Kendimi durduramadan, "En uzun süre ne kadar..." diye sordum. Tereddüt ettim ve William ile Shaun'a doğru baktım.

William ve kulaklığına bir şeyler söyleyerek azarlıyordu.

ekranında *DoTA* oyunu oynuyordu. Shaun ise davul ve bas koleksiyonunda geziniyordu.

"... yakınlaşmadan mı?" Son kelimeleri fısıldadım. Yüksek sesle söyleyince yanaklarım kızardı.

Neema, benim seks-pozitif en iyi arkadaşım, benimle alay etti. "Sevgili kızım, ben bakire bir çiçeğim, sadece evlendiğim arifede koparılmak için."

Shaun bize doğru döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Boş . İkinizden de nefret ediyorum." Kızgın yüzümü ellerimin arasına aldım.

Neema Shaun'a bakarak, "O üç haftaydı," dedi.

Başını salladı ve ağzını bir ucundan sıktı. "Ee, ne oldu?"

Yüzümü kapattım ve elimdeki minderin üzerine kıvrıldım, bu konuyu tartışmaktan utandım ve cevabımdan utandım.

"Dışarıda. Bir ay mı? Altı ay mı? Hâlâ bakire misin?" Neema'nın nefesi kesildi. "Bunca zamandır seks hakkında yalan mı söylüyordun? Buna inanabilirim. Seks yapan hiç kimse bundan bahsederken ellerinin arkasına saklanmaz." Parmaklarımı gözlerimden uzaklaştırdı.

"Üç ay," diye düşündüğümünden daha yüksek sesle geveledim. "Ve o dönene kadar üç ay bir hafta geçmiş olacak."

Ben fark etmeden oyununu bitirmiş olan William sandalyesinde bize baktı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuştururken dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Demek Mükemmel Patrick o kadar da mükemmel değilmiş."

"Kimse seni bu konuşmaya davet etmedi William," diye tersledim, kanepenin beni yutmasını istiyordum. İçinde kayıp paralar ve dünyada yeri olmayan diğer şeylerle birlikte yaşayacaktım.

Dramatik mi? Belki biraz.

Beni görmezden geldi. "Peki ya elle ilgili şeyler... ya da ayakla ilgili şeyler, eğer onlardan hoşlanıyorsan-yargılamak yok."

Kendini beğenmiş sırıtişı ve derin gamzesi içimi kemirdi. Yastığı ona doğru fırlattım ve onu alt etme dürtüsüyle, "Senin bir bile yok," dedim.

Onu yakaladı ve daha geniş gülümsedi. "Aslında randevumu almaya gidiyorum."

Ayağa kalktı ve anahtarlarını aldı, halkayı kendi etrafında döndürdü.

orta parmak. O ana kadar, her zamanki büyük boy kapüşonlu tişörtü ve pijama pantolonu yerine, siyah kot pantolon ve ütülü bir tişört giydiğini - şok edici olan da buydu- fark etmemiştim. Bronzlaşmış, yontulmuş kolları beni şaşırttı.

Gözlerimin pazularına dikildiğini fark edince kaslarını esnetti. Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi ama saçlarını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Zavallı kadın," diye .

"Oh, ona acıma. Çok ama çok iyi bir gece geçiriyor olacak."

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum ve gitmeden önce ukala bir göz kırpmayla cevap verdi.

Şimdiye kadar var olmuş en çekilmez insandı.

Bir sonraki oyun gecesinin gelmesi çok uzun sürdü. Sıra Claire'deydi ve o benim favorilerimden birini seçti: Balderdash.

Görünüşe göre, William'ın randevusu onu ekmişti, bu yüzden oyunumuza "isteksizce" katılarak geçit törenimize yağmur yağdırma zevkini yaşadık. Bir gün hoşuna gittiğini itiraf edecekti ama bugün o gün değildi.

"'Spifflicated' kelimesinin tanımı nedir?" Lincoln, uydurma tanımlarımızı yazmamızı beklerken yanağındaki koyu renkli kirli sakalı kaşıyarak sordu.

Lincoln bir dahiydi ve onunla bu oyunu oynamak her zaman son derece utanç vericiydi çünkü on sorudan dokuzunda gerçek cevabı biliyordu.

Anlamlarımızı karaladık ve çevresel görüşümde garip bir şey dikkatimi çekti -William'ın gamzesi . Gülümsüyordu ve ben nedenini anlayamıyordum.

Kağıdımı Lincoln'e doğru kaydırdım. Kâğıdı yığının arasına sıkıştırdı ve cevap kâğıtlarını karıştırmadan önce annesinin ev yapımı nankhatai kurabiyelerinden birini bana uzattı.

Gözlüklerini düz burnuna doğru iten Lincoln, mükemmel bir poker surat ifadesiyle ilk kartı okudu. "Spifflicated: Kendinden daha zenginmiş gibi davranırken yakalandığında

aslında ."

Cevabım buydu. Ve bununla gurur duyuyordum. Devam etti. "Spifflicated: Sarhoş olmak." Muhtemelen Shaun'un.

Lincoln bir sonraki kâğıdı çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Belirgin bir sırtımayı engellerken ağzının kenarları seğirdi. "Spifflicated: Bir kadın doyumdan mahrum kaldığında normalden daha huysuz olur."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, William ve yakın herkes paramparça olurdu. O konuşmadan beri William ne zaman bir boşluk bulsa aşk hayatımla ya da aşk hayatımın ilgili benimle dalga geçiyordu. Her zaman onu bekleyen bir dizi kadın olduğunu bilmem de yardımcı olmuyordu.

Shaun William'a başını salladı.

Claire gözlerini ona dikti. "Neden ?"

Claire'e kaçırdığı konuşmayı anlatmıştım ve ne yazık ki o da bana hak vermişti. Evlendikten sonra bile pek çok insanın kurak dönemler geçirdiğine dair bana güvence vermişti.

"Tamam, tamam, tamam." William teslim olmak için ellerini kaldırdı. Ama ben sadece ona doğru ofladım.

Oyunun geri kalanında cevaplarımı tespit etmeyi ve tüm puanlarını bana göndermeyi . Ve bence bunu yaptı.

Umurumda değildi. Galibiyeti aldım ve oyun biter bitmez, tanıdık şehir ışıklarının beni rahatlatmasını geniş balkonlarına kaçtım. Aldığım terbiyeden sonra bir yerin tanıdık gelmesi garipti ama San Diego sadece bir Comic-Con'dan sonra kalbime girmişti.

kapı açıldı ve William'ın ayak sesleri yaklaştı. O olduğunu teyit etmeme gerek yoktu; çam ve lavanta kokusu ondan önce bana .

"Şaka için hâlâ kızgın mısın?" diye sordu gri spor ayakkabısının ipleriyle oynayarak. "Seni üzmemek istememiştım."

"gereken bir yer yok mu? Randevularından birinde?"

"Kıskandın mı?"

Sırtışıını yakalamak için yukarı doğru baktım. Gözleri ışıltı ışıltı. *Oyun oynamak* istiyordu. Onun için her şey bir oyundu. Her şey bir

Şaka.

"Hiç havamda değilim, William. Git ."

"Nereye gideceksin? Ben burada yaşıyorum." Kalçasını balkon demirine yasladı. Burnumun kenarını sıktım. "Tamam. Ben giderim."

Önüme atladı. "Gitme. Özür dilerim." Gözleri benimkileri aradı ama bakışlarından kaçındım. "Hadi, itiraf et. Her zamankinden daha huysuzsun. Artık şakalarım gülmüyorsun."

"Belki de komik olmadığın içindir."

"Hobbit," dedi ve dikkatimi çekmeye çalıştığını anladım. "Gerçekten özür dilerim. Bunun seni gerçekten üzeceğini düşünmemiştim. Bu şeyi yapıyoruz ve ben..." Tereddüt etti, yüzünü buruşturdu. "Çok ileri gittim ve bunu bir daha yapmayacağım."

Haksız değildi. Roller tersine dönseydi ben de onunla dalga . William ve ben genellikle iki şeyden birini yapardık; birbirimizle dalga geçmek ya da birlikte eğlenmek. Gerçi ikincisini asla kabul etmezdik.

Bir kez daha parmaklıklara doğru döndüm ve ellerimi soğuk metalin etrafına sardım. "Hobbitler pek seksi değildir." Gözlerim karıncalanarak nefes verdim.

"Ne?" diye sordu, sesi sanki nefes borusundaki bir böceği temizlemesi gerekiyormuş gibi kalın ve bozuktu.

Ona kızgın değildim. Ben sadece...

"Hiçbir şey." William Ashdern'le birlikte kendime olan saygımın azalmasını irdelemeden önce bu düşünceyi bir kenara ittim. Bir kez daha kapıya doğru ilerlerken durakladım ve onunla nasıl oynayacağımı bildiğim oyunun güvenliğine geri çekildim. "Belki de Mükemmel Patrick döndüğünde kendimi yeniden neşeli hissetmeye başlayacağım."

Daireye adımımı attım ve gülmesini bekledim; bir hobbit göndermesi işimi görecekti. Ama omzumun üzerinden hızlı bir bakış, gülünç gülümsemesini beklediğim yerde kaş çatma çizgilerinden başka bir şey olmadığını gösterdi.

O gece ödevimi okudum ve tekrar okudum, birkaç paragraf yazdım, bir kez daha okudum, tarayıcıyı açtım, dikkatim dağıldı, e-postalarımı kontrol ettim, istek listeme öğeler ekledim, tarayıcıyı kapattım ve ödevimi tekrar okudum. Gözlerim bulanıklaşana kadar sonsuza kadar durmadan tekrarladım.

Sandalyem geriye doğru ve büyük bir çatırtı havada yankılandı. Kalbim dondu, bakmadan biliyordum. Neyi ezdiğimi ve yerde paramparça halde ne bulacağımı biliyordum.

Aşağıya bir bakış beni haklı çıkardı, çünkü devam etmekte olan tahta oyununun kumları yumuşak halıya batmıştı. Yıllardır üzerinde çalışmamış olmama rağmen, onu kurtarabileceğimi umarak dizlerimin üzerine çöktüm. Sadece tek bir parçaydı, zamanlayıcı, kolayca değiştirilebilirdi ama annem ve ben onu birlikte yapmıştık. Şimdi bütün kırık parçalarım halının her tarafına dağılmıştı.

Keskin cam parmağımı kesince yukarı doğru fırladım. Parlak kırmızı kan başımı döndürdü. Aceleyle banyoya gittim ve hasarı değerlendirmeden önce parmağımı soğuk suyun altında yıkadım. Bir yara bandı görürdü. Shaun ve Neema'nın onun düğün Pinterest panosunu inceledikleri salona girdim. Neema elime bakarken beni durdurdu ve araştırmaya başladı.

"Yarın Patrick'i ne zaman göreceksin?" Kesiği inceledi ve sonra ilk yardım çantasını sakladığımız mutfığa doğru yürüdü.

"Uhm, bilmiyorum." Omuz silktim. "Bana haber vereceğini."

Derin bir nefes alarak sesimdeki coşku eksikliğini fark etti. Ama heyecanlanmaya değer miydi? Patrick gelecek miydi yoksa doğruca işe mi gidecekti?

Neema geri döndü ve parmağımı sardı. "Biliyorum!" Ellerini birbirine vurdu, gözleri muziplikle irileşmişti. "Onu baştan çıkar! Yıllardır birliktesiniz. Belki de işleri renklendirmenin zamanı gelmiştir."

"Baştan çıkarma mı? Benimle tanıştınız mı?" Giydiğim Chewbacca tulumunu işaret ettim. "Güçlü bir nokta değil. Kötü bir fikir. Kötü arkadaş."

Neema koşarak odasına gitti ve bej rengi bir Burberry trençkotla döndü. "Tamam, beni dinleyin. O yorgun, stresli ama siz seviyorsunuz. Bu yüzden kolaylaştırın." Paltoyu bana giydirirken

sanki bir oyuncak bebekmişim gibi kemeri sıktı. Uzun, düz burnuna bakarak kaşlarını kaldırdı. "Harika bir belin ve mükemmel bir göğüslerin var. Ofisine bu kıyafetle git, tulumunu çıkar ve sana doğum gününde aldığım ama hiç giymediğin ayakkabıları giy."

Başımı salladım. "Bunların içinde zar zor yürüyebiliyorum."

"Ama seni kaldırıyor ve baldırlarının harika görünmesini sağlıyor."

Tekrar başımı salladım. "Anlamıyorum."

Neema, Earl Grey bulmak için mutfak dolaplarını karıştırmakta olan Shaun'un yanına gitti.

Tezgâhın üzerine uzanarak alçak ve boğucu bir ses tonuyla konuştu. "İyi akşamlar Patrick. Sana bir teslimatım var." Olmayan ceketini açıyormuş gibi yaparak bana döndü ve gülümsedi. "Teslimatçı sensin!"

"Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz." Başım bir o yana bir bu yana sallanırken başım dönüyordu.

Shaun'un yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi ama bakışlarında beni etkileyen bir şey vardı.

Arzu.

İçimi kemiren bir sızı göğsümü tırmaladı. *Bana böyle bakan birini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.*

Shaun dudağını ısırdı ve Neema bana dönmeden önce neredeyse onu öpmek üzere eğildi. "Gördün mü? Şimdi istediğim her şeyi yapar."

"Her şey," diye Shaun.

"Harika olacak," diye söz verdi. "Senin için iç çamaşırı alacağım. Hiç olmadığını biliyorum."

Bu konuda tartışmayacaktım.

Neema ve Shaun'u başladıkları fanteziyi tamamlamaları için yalnız bırakarak yatağa gittim. Yorganımın güvenli kozasında, sandalyemin arkasına serilmiş paltoya baktım. Fikri yanaklarımı ısıtıyordu.

Ama bu *arzu*.

Bunu yapacaktım. İşe yarayacaktı.

6. Tur

Kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışırken ellerim birkaç saniye kemerle oynadı. Ama bu işe yaramayınca, kemeri "büyük belimin" etrafında sıktım ve ciğerlerimdeki kalan havayı sıktım. Neema'ya güvenmek zorundaydım. O bir moda stilistiydi ve hayatını insanları giydirerek kazanıyordu. Elinden gelse dolabımdaki her şeyi atardı. Benim tarzımı bulmak onun kariyer hedeflerinden biriydi.

Neema dudaklarımı yakut kırmızısıyla kapladı ve beni aynaya doğru döndürmeden önce geri adım attı. Kalın, dalgalı saçlarım sırtımın ortasına kadar dökülüyor, kıvrımlı vücudumu ve yuvarlak yüzümü çerçeveliyordu. Kirpiklerim daha uzun, yanaklarım daha pembe görünüyordu ama burnumdaki çiller hâlâ oradaydı. Çenemin alt tarafındaki küçük ben de hâlâ oradaydı.

Ben hâlâ bendim. Patrick'in pek de ilgilenmediği aynı kişiydim. Acı bir hayal kırıklığı midemde başlayıp kol ve bacaklarıma kadar yayıldı.

Neema omuzlarımı sıktı. "Çok görünüyorsun."

"Bunu yapabilirim," dedim başımı sallayarak, kendime güvenimi topladım ve başarısız olunca başımı sallayışım kafa sallamaya dönüştü. "Bunu yapılabilir miyim?"

"Aynen öyle, bebeğim. Shaun'a giderken seni bırakırım. Bu haldeyken taksiye binmemelisin bence."

Neema'nın arabasından indiğimde bacaklarım sallanıyordu ve bunun nedeni yüksek topuklu ayakkabılar değildi, ancak dengeme yardımcı olduklarını söyleyemezdim. Patrick'in ofisi belirdi. Çoğu katta ışıklar sönmüştü, bu da neredeyse herkesin iş-yaşam dengesini anladığını kanıtlıyordu. Ama Patrick öyle değildi.

Kapıcı elini kaldırdı ve el salladı. "Bayan Jones, sizi görmek ne güzel.

görüşürüz."

Yanaklarıma kan dolmuştu ve ceketimin altında iç çamaşırdan başka bir şey giymediğimin belli olmamasını umuyordum.

Sürpriz ofis seksinden başka bir şey için burada olduğumu kanıtlamaya çalışırcasına kahverengi paket servis poşetlerini elimde tuttum. Anahtarlığını tarayıcıya dokundurdu ve kapı açıldı.

İleriye doğru koşarken, topuklarımin fayanslar üzerinde çıkardığı tıkırtıların ve sürekli artan kalp atış hızımla nasıl da uyumlu olduklarının fazlasıyla farkındaydım.

Patrick'in ofisi yedinci kattaydı ve şehrin güzel bir manzarasına sahipti. Burada çalışmaya başladığında, iki yerel paket servisten yemek alırdık - o tereyağlı körili tavuk, ben ramen alırdım - ve çatıda piknik yapardık. Kese kâğıtlarından gelen karışık kokuları içime çektim ve o anları hatırladım.

Ofisine ulaşp hafifçe aralanmış kapıdan içeri baktığımda sinirlerime heyecan da eklenmişti. İçeride Patrick dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu, kahverengi saçları her zamankinden daha dağınıktı ve gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

Kapıyı bir kez çaldım. Başını kaldırdı. Şaşkınlık, sevinç, dehşet; yüzünde beliren üç duygu bunlardı.

"Hey, bebeğim." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Neler oluyor?"

Bunun provasını yapmışım. Titrek bir nefes aldım ve yutkunarak en seksi sesimi çağırdım. "Senin için bir teslimatım var."

Kâğıt torbaları işaret etti. "Tereyağlı tavuk mu? Bebeğim, ben yedim. Sana tatlı getireceğimi söyleyen bir mesaj attım." Başını salladı. "Telafi etmem gereken çok şey olduğumu biliyorum ve telafi edeceğim. Ben sadece-"

"Artık konuşmak yok," diye araya girdim, sadece eskiden yaptığımız piknikleri, paylaştığımız tarihi düşünüyordum.

Yemeği masasına bıraktım ve ceketimin kemerini çözerek parlak kırmızı bir kurdeleyle bir arada tutulan seksi siyah dantel korseyi ortaya çıkardım. Her zaman soğuk olan ofisindeki buz gibi hava çıplak tenimi kapladı ve tüylerimi diken diken etti.

Cevap veremedi onu öpmek için kendime doğru çekti. O da irkildi.

Ellerim yanlarıma düştü, kalbimi de onlarla birlikte götürdü.

Karnımın derinliklerine, hatta daha da aşağıya, durduğum yere kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi öncekinden daha az yumuşaktı.

"Peki sen ne giyiyorsun?"

Titreyen parmaklarım kemeri anlamlandırmaya çalışırken oksijen bana ulaşamıyordu. Başka bir palto, bir pantolon, bir battaniye ve bunların da ötesinde alüminyum bir battaniye diledim.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Kelimeleri kalın boğazımdan çıkarmakta zorlandım. "İş yerinde, mesai saatleri dışında seni baştan çıkarmaya çalışıyorum, işini kolaylaştırmak için."

İç çekti ve başını salladı. "Bu sen değilsin. Bu Neema'nın çılgın fikirlerinden biri, değil mi?" Yüzünü ovuşturdu ve masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. "Gece yarısından önce teslim etmem gereken bir iş var. Bunu seninle yapamam. Bu kavgayı yapmayacağım. Lütfen, lütfen yarın konuşabilir miyiz?"

Bu durumdan daha utanç verici olan tek şey, bu durumu ağlarken yaşamaktı. Islak yanaklarımı gizlemek için kötü bir girişimde bulunarak arkamı döndüm. "Yapabiliriz ama yapmayacağız çünkü sen çok meşgul olacaksın."

"Bu hiç adil değil."

, sandalyesinin tekerlekleri halının üzerinde tuttuğu koruyucu plastiğe çarparak yuvarlanıyordu. Ayağa kalkarak yaklaştı ve beni kollarına çekti. Gözyaşlarımı sildim ve bir an için her şeyin gireceğini düşündüm.

"Bu teslim tarihine yetişmek zorundayım," dedi. "Seni seviyorum." Başımı salladım, kendime başka bir şey söyleyecek kadar güvenmiyordum.

Beni bıraktı ve derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. Sonra yiyecek poşetlerini alıp bana uzattı. "Seni sonra ararım. Yine de bunları yemelisin. Boşa gitmemeli. Tıka basa doydum... Açıkçası bunu beklemiyordum."

"Özür dilerim." İçimde dönen duygu kasırgasına utanç da katılınca yeni bir gözyaşı dalgasını yuttum. "Her neyse, ben gidiyorum. Sonra konuşuruz."

Eğildi ve dudakları dudaklarımla buluşmadan önce yüzümü çevirdim ve ağzı yanağıma geldi. O bir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Asansöre doğru koştum, bir yandan da yumru ile mücadele ediyordum.

Boğazımdaki düğüm ve göğsümdeki ağrı. Aynalı duvarlara baktım ve makyajıma göz attım - Joker'in üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

Kapıcıyla göz göze gelmeden elimi selamlamak için kaldırdım ve dışarı çıktım. Telefonumu karıştırdım ve Neema'yı aradım. Çaldı ve çaldı.

Cevap yok.

Shaun'u denedim. Aynı şey. Muhtemelen aşık olmakla meşguldüler, benim yapmam gereken bir şeyle.

Seçeneklerimi gözden geçirirken bir taksi çağırmayı düşündüm ama bu kıyafetle bir yabancıнын arabasına binmemin imkânı yoktu ve hiçbir şoförün arka koltukta ağlamamın dikkatini dağıtmasına ihtiyacı yoktu.

Düşünmeden yürüdüm, sanki bacaklarım nereye gittiklerini biliyorlardı. Tanıdık bir rotaydı. Nefesimi üfleyerek yüzümü sildim ve ayakkabı seçimimden derin bir pişmanlık duyarak yürümeye devam ettim.

Shaun'un dairesi sadece on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve oraya vardığımda tüm bu olanlara güleceğimizi umuyordum.

Ben yaklaştıkça binası daha da büyüdü ve Patrick'in söylediği her şeyi tekrar ettim, her yüz ifadesini ve hatta sesindeki tınıyı hatırladım. Gözyaşlarımı tekrar sildim ve binaya girmeme izin veren birine başımı salladım.

Belki de aşırı tepki veriyordum. Patrick çalışıyordu. Sanırım ben bir teslim tarihi peşinde koşarken onun yarı çıplak gelmesini istemezdim.

Kıyafetlerimi değiştirmek için çaresizce merdivenleri olabildiğince hızlı çıktım. İkinci kata ulaştığımda dizlerim titredi ve ayağımı kaybettim. Sağ bacağımda bir acı şimşeği çaktı, yan tarafımdan yukarı fırladı ve ayak bileğimde çığlık attı.

Aptal, berbat topuklular.

Öne doğru düşerken ellerim taş karolara çarptı ve yüzümü çarpmaya karşı korudu. İçimde bir acı hissettim. Ayağıma baskı uygulamaktan korkarak kolumu parmaklığa uzattım ve kendimi yukarı çektim. Shaun'un daire kapısı neredeyse dokunacak kadar yakındı.

"Shaun?" . Hiçbir

şey söylemedi.

Ağırlığımı sağ tarafıma kaydırdım ve acı sinirlerimi sarsarak neredeyse beni kör ediyordu.

Fiziksel acı, duygusal sadece biraz daha iyiydi.

7. Tur

Destek için duvarı kullanarak kendimi Shaun'un ön kapısına doğru sürükledim. *The Walking Dead*'ın daha fazla oyuncuya ihtiyacı olsaydı, bu mükemmel bir seçme olurdu.

Kapıya ulaştığımda elimi yumruk yaptım ve kapıyı vurdum. Eğer seks yapıyorlarsa, şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Öyle umuyordum.

Ama kötü şansım devam etti. Kapıyı en iyi iki arkadaşım yerine William açtı. Kara gözleri büyüdü ve dudakları aralandı.

Ama bugün onun alaycı selamlamasına dayanamayacağım tek gündü, bu yüzden yanından topallayarak geçtim ve etrafa bakmadan önce çantalarımı yere bıraktım. Oturma odası ve mutfak boştu, banyo ve Shaun'un yatak odasının kapısı açıktı.

"Burada değiller," dedi.

Beni tehdit eden yeni bir gözyaşı dalgasına engel oldum.

William'ın gözleri yüzümden şeytani ayakkabılarıma doğru kaydı.

Kaşları sanki giysilerime bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi birbirine yaklaştı. "?" Ses tonum çaresizdi. "İkisinin de arabası aşağıya park ettim."

"Dışarıda yürüdüler. Akşam yemeği almaya gittiler." Hâlâ kapı aralığında duran William'ın bakışları benimkilere takıldı.

Haince bir gözyaşı kaçtı ve kapıya doğru yalpaladım. Benim çöküşüme tanıklık edecek onca insan varken, lanet olası William Ashdern olmak zorunda mıydı? Bunu duymaktan asla vazgeçemeyecektim.

Kenara çekildi ve ben de acıyı engellemek için dişlerimi sıktım.

"İyi misin?" diye sordu, sesi kısıktı. Odadaki tek kişi o olmasaydı, konuşanın o olduğuna inanmazdım.

"Ben iyiyim." Ağırlığımı yaralı ayak bileğimin üzerine verdim ve irkildim. Duvara doğru uzandım, kendimi duvara doğru attım ve bir nefes aldım.

derin bir nefes aldım, sonra kendimi ileri doğru ittim. Bir adım daha atamadan iki büyük el belimin iki yanını kavradı. William hızlı bir hareketle, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni omzuna attı.

"Ne yapıyorsun?" Beni dairenin içine taşırken boğuk bir ses çıkardım. "İndir beni, seni Neandertal." Daha önce hiç birinin omzuna yapışmamıştım, bu yüzden yumruklarımı onun sert sırtına vurdum, ama hiçbir fark yaratmadı.

Beni dikkatlice kanepeye yerleştirirken vücudum bir kez daha döndü. Umutsuzca istediğim bir sarılma gibi etrafımı sardı. Ben daha bir şey söyleyemeden William diz çöktü ve yeteneğini bilmediğim hafif bir dokunuşla sandaletimin bağını çözdü.

Ayağımı döndürürken kaşlarını derin bir çizgi ayırdı. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye kekeledim, bir acı şoku içimden geçmeden önce onun sıcak avuçlarını fark ettim. Bacağımı geri çektim. "Ow!"

Boyunu dikleştirerek mutfığa gitti ve bir torba donmuş bezelye, bir bardak su ve bir şişe ibuprofen döndü. "Bu ağrıya iyi gelecektir. Kırık olduğunu sanmıyorum."

"Bunu biliyorum." Ayaklarımı yere bastım ve bileğim zonklamaya başladı. "Bu yüzden gidiyordum."

"Sakin kalkma." Mutfığa geri döndü ve ocağın üzerindeki dolabı karıştırdı. "Üzerine baskı yapmamalısın. Ayrıca, beklemek istersen muhtemelen yakında döneceklerdir."

Sırtına baktım ve hapları yutmadan önce gözlerimi kıstım. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

Elinde bir bandajla döndü ve bileğime sıkıca sardı. "Shaun'un oyunu devam ediyor ve kendimi bu raundun galibi ilan ediyorum." Omuz silkti, ağzının köşeleri yukarı doğru eğildi.

Benimki de öyle.

Bir an için ayağımı bu kadar dikkatli tutması kafamı karıştırdı. Homurtu ve iniltilerle iletişim kuran bu kişi nasıl aynı kişi olabilirdi? William'a benziyordu ama onun gibi davranmıyordu. Pijama pantolon da giymiyordu. Onun yerine başka bir siyah kot pantolon ve *Star Trek* tişörtü giymişti.

Hiçbir noktada bana bakmadı. Bitirdiğinde oyun kumandasını ve televizyonu işaret etti. "Bana katılabilirsin. İstemediğim sürece ısırmam."

Ha. O William'dı, .

"Ne oynuyorsun?" Ben sordum.

"Gelecek yıl için planlanan yeni bir *Bloodbathers*. Kontrol etmemi ve bazı değişiklikler önermemi istiyorlar" dedi, sanki bu şimdiye kadarki en havalı şey değilmiş gibi.

"Bu işi nasıl aldın? Bu harika."

Gamzesi yanağında derin bir çukur oluşturdu. "*Walk of Death* biraz ilgi gördükten sonra Thunderstruck Games bana bir iş teklif etti. Görünüşe göre, onların yapamadığını yapmayı başarmıştım." Kendini beğenmiş gülümsemesi belirdi.

Walk of Death yıllardır en çok oynanan bir numaralı oyun olduğu için anlamlıydı.

Defalarca oynadığım bir video oyununun yaratıcısı olan William'la ilk tanıştığımda biraz şaşırmıştım ama bunu ona asla söylemeyecektim.

"Şimdi kendi oyunlarımla oynarken onların oyunlarını test ediyor ve değiştiriyorum.

Bir sonraki fikir," dedi koltuğun kolçağına tüneyerek.

"Ölüm Yürüyüşü İki mi? Söylentiler var."

Bakışları bana doğru kaydı ve şakacı bir hal aldı. "Bu söylentiler sana nasıl ulaşmış olabilir?"

"En sevdiklerimden biri," diye itiraf ettim. Ama bu sadece yarı doğrudu. En sevdiklerimden *biri* değildi, en sevdiğimdi ve hiçbir şeyin onu geçemeyeceğinden emindim. Tabii bir devam filmi olmadığı sürece.

Yüzüne yayılan geniş sırıtış bana onun nadiren ortaya çıkardığı bir yönünü gösterdi. Yanaklarının da pembeleşmiş olması gözümden kaçmadı. "Favori, ha? Bu işte neden bu kadar iyi olduğun anlaşılıyor."

"Seni kendi oyununda yendiğime inanamıyorum, kelimenin tam anlamıyla." Alt dudağını ısırdı.

"Kazanmana izin verdim."

Yüzümü buruşturdum.

Kıkırdadı ve boynunu ovuşturarak ekrana döndü. "Bir devam filmi üzerinde çalışmıyorum. *Ölüm Yürüyüşü* tam olarak olmasını istediğim şey. Yıllardır aklımı kurcalayan başka bir fikir var. Biraz daha düşünmem gerekiyor. Buna bayılacaksınız."

"Öyle mi? Bana daha fazlasını anlat."

"Hayır. Belki de kazanmanızın imkânsız olduğu bir oyun tasarlamayı tercih ederim." Benden alışılmadık bir kıkırdama kaçtı. "Çok kötüsün."

O da güldü, tenimi gıdıklayan hafif, şakacı bir kahkaha. Etrafını sık sık saran gizemi ortadan kaldırdı.

"Keşke yaşamak için oyun tasarlayabilseydim," dedim bir elimle paltomun hâlâ tamamen kapalı olduğundan emin olmak için.

Belki de devam etmekte olan Board- Game-in-Progress'ime zaman ayırıyordum ya da o yarışmaya katılıyordum geleceğim bu olurdu. Ya da belki de oyunum berbattı ve daha fazla utanç ve reddedilme dışında tam olarak şu anda olduğum yerde olacaktım.

William bana baktı, gözlerinde adını koyamadığım bir kıvılcım vardı. "Thunderstruck'ta boş yer olup olmadığını kontrol edebilirim." Bakışları hınzırlaştı ve dudaklarının sol tarafı yarım bir sırıtışla yukarı doğru seğirdi. "Senden harika bir asistan olur."

Ona tekme için bir bacağımı kaldırdım, o da yakaladı. Kanepeye doğru kayarak boştaki eliyle iki bacağımı da kaldırdı, kucağına bir yastık koydu ve ayaklarımı yastığının indirdi.

Kalp atışlarım hızlandı ve neredeyse geri çekiliyordum ama William donmuş bezelyeleri düzeltti ve bana bir kontrol cihazı uzattı. "Ayağını yukarıda tutmalısın."

"Teşekkür ederim." Ayaklarımın William'ın kucağında olduğunu düşünmemeye çalışarak kumandayı aldım. Ya da yastığının üzerinde. Ama yastık William'ın kucağındaydı.

Göz ucuyla tehlikeli sırıtışını ve bir anlığına gözlerini kucağına indirdiğini fark ettim. "Ne?" diye sordum. Saldırıya hazır bir şekilde, gerçek William'ın yeniden ortaya çıkmasına hazırlanarak sordum.

Dikkatini oyuna verdi ve mırıldandı, "Ayakların hayal ettiğim kadar kıllı ."

İçimden en yüksek sesli kahkahalar döküldü. Kendi hesabıma bile olsa, hobbit göndermesi hoşuma gitmişti ama en çok da her şeyin tepetaklak olduğu bir anda, bu yorumun kendimi normal hissetmemi sağlaması hoşuma gitmişti.

Üzerime bir sakinlik çöktü ve bir saatten kısa bir süre önce olan her şeyi neredeyse unuttum.

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oynadıktan sonra -William'ın bakışları hâlâ ekrana odaklanmıştı- havayı kokladı. "Neden

Köri kokusu mu alıyorum?"

"Bu ırkçılık," diye kestirip attım.

"Ne?" Oyunu bıraktı ve geniş, kara gözlerle bana baktı. "Hayır, gerçekten köri kokusu alıyorum demek istedim. Denemiyorum-"

Bir kahkaha tufanı, taklit etmeye çalıştığım ciddiyetimi kırdı.

Yüzü gevşedi ve başını salladı. "Hiç komik değil."

Kendi kahkahalarım beni şaşırttı. İhtiyacım olan tek şey oyun oynayarak dikkatimi dağıtmaktı. "Şuraya bıraktığım çantada tereyağlı tavuk ve ramen var. İstenmeyen ve dokunulmamış bir şey, tıpkı gibi. İstedğin zaman alabilirsin"

"Ben istiyorum." Elindeki kumandayı bıraktı ve ayağa kalkmadan önce ayaklarımı kucağından kaydırıldı. "Sen istiyor musun?"

Şimdi midem gerginliğini üzerinden attığı için homurdanıyordu. "Belki biraz ramen."

O yemeği ısıtırken telefonum çaldı ama çok uzaktaydı ve kalkmak gibi bir seçeneğim yoktu.

William eline aldı ve ekrana bakıp gülümsedi. "Bu 'Sevgili Anneciğim'."

Yanaklarım yandı. "O şekilde kurtardı!"

"Biliyor musun," dedi uzattığım elimi görmezden gelerek, "seni nasıl bir insanın yetiştirdiğini hep merak etmişimdir."

"Devam et." Omuz silktim.

Annem buna bayılırdı.

İri ellerinde oyuncak gibi telefonumun ekranında parmağını kaydırıldı.

"Merhaba, Rose'un sevgili annesi." Gülümsedi, gamzesi yeniden ortaya çıktı.

"Merhaba genç adam. Çok güzel siyah gözlerin var," diye cevap verdi annem, telefonuma cevap veren yabancıyla ilgilenmeden.

William kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı.

Yeterince yaklaştığında telefonumu elinden kaptım. "Merhaba anne."

"Kimdi o?" Kaşları kalkmıştı. Saçları her yöne doğru dikilmişti ve yanındaki battaniyeli yumrunun benim

Uyuyan baba.

"William, Shaun'un kardeşi," dedim. "Ne oldu anne? Genelde aramadan önce beni uyarırsın. Her şey mı?"

"Ah, William, huysuz olan," diye karşılık verdi.

Odanın öbür ucundan William'ın gözleri irileşti ve ağzından "adi" kelimesi çıktı. Gözlerimi ona doğru çevirdim ve o da gülümsemesini bastıramadı.

"Her neyse," diye devam etti, "seninle ilgili bir rüya gördüm. Mavi saçların vardı ve harika görünüyordu. Kesinlikle boyatmalısın. O görkemli siyah saçlarını boyamak zorunda kalırsın ama bence buna değer."

"Bunu düşüneceğim," dedim gülümseyerek ve o sustuğunda, "Anne, bu kadar mı?" diye ekledim. Annemin rüyaları genellikle uzun ve açıklayıcıydı. Ben onlardan daha kısa romanlar okumuştum.

"Evet, rüyamda üzgündün. Bir şey bana aramamı söyledi, ben de arıyorum. İyi misin?" O kadar yakınına eğildi ki yumuşak kahverengi gözleri ekranın çoğunu kapladı.

Bunu ilk kez yapmıyordu ve çoğu zaman da haklıydı. Başımı salladım ve onu yakında arayacağımı fısıldadım. Yüzündeki çizgilerden bana inanmadığını okuyabilsem de, zorlamaması gerektiğini de biliyordu. Onun yerine, "Hoşça kal, William." diye bağırdı.

"Hoşça kal, Rosie'nin annesi!" diye seslendi mikrodalga fırının sesi duyulduğunda.

Aramayı sonlandırdım ve bir bildirim çıktı, Patrick'ten bir mesaj.

Özür dilerim. Çok özür dilerim. Şu anda boğuluyorum.
Cumartesi sabahı gelip edeceğim. Harika olacak ;)

Çarpık endişenin korkunç hissi tüm gücüyle bedenime geri döndü.

"Annen birine benziyor." William oturma odasına geri döndü.

Telefonumu yüzüstü yere ittim. O mesajı görmesine gerek yoktu. Asla peşini bırakmazdı.

"Ne bekliyordun ki? Beni o büyüttü," dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İşte yüzden beklemiyordum."

"Annen nasıl biri?" Bana bir kase ramen uzatırken sordum.

"Bilmiyorum." Ayaklarımı ve yastığı kaldırıp oturduktan sonra tekrar kucağına indirdi. "Ben küçükken ölmüş ama büyükannem bana fotoğraflarını gösterdi ve ona çok benziyorum." Gözleri . "Ve harika bir şarkı söyleme sesi vardı... Tek bildiğim bu." Başını salladı, odak noktası gözlerine geri döndü.

"Özür dilerim." Gözlerimi sıkıca kapattım. Shaun ve William'ın annelerinin farklı olduğunu hep biliyordum -sadece fiziksel görünüşlerinden bile belliydi- ama bunu hiç sorgulamamıştım.

Bir şeyler daha söylemek için ağzımı açtım ama ondan dalga dalga yayılan acı beni durdurdu.

"Soğumadan ve senin için yeniden ısıtmak zorunda kalmadan önce ye." Gülümsedi. Gamzesi yoktu.

Çukurumu geri istedim.

"En sevdiğin oyun hangisi?" Ben sordum.

Gözlerini kıstı ve konuşmadan önce yemeğini yuttu. "Bir favorim olduğunu sanmıyorum. Favorim her zaman üzerinde çalıştığım bir sonraki. Ya sen?" Bir kaşı yukarı doğru kalktı. "*Walk of Death* dışında tabii ki."

Ve gülümseme geri döndü. Gamzesiyle birlikte.

"Xbox, PlayStation veya PC oyunlarından bahsedip bahsetmediğimize göre değişir. Sanırım en çok *Stardew Valley* oynuyorum ama *Lady of War* ve tabii ki her zaman *DoTA*'dan keyif alıyorum."

Gözleri büyüdü ve çenesi düştü. "*DoTA* mı oynuyorsun? Nasıl olur da bundan hiç bahsetmezsin? Senin yanında oynuyorum."

Bu çok o kadar tatmin ediciydi ki sırtıtmaktan kendimi alamadım. O her zaman var böyle bir bulaşıcı Gülümsemek mi? I suçlandı ve Gamze. Kesinlikle. Belki de bu yüzden nadiren gülümsüyordu. Çok güçlüydü.

William sinir bozucu derecede yakışıklıydı. Şimdiye kadar fark ettiğimden çok daha yakışıklıydı. Belki de ben fark *etmiştim*. Gözleri olan herkes fark ederdi. Dağınık siyah saçları, koyu renk gözleri, güçlü çene hattı ve geniş omuzlarıyla fark zordu ama umurumda değildi.

Gerçi ilk kez onun tüm dikkatini üzerime çektim ve bu beni çok etkiledi. Genelde dikkati dağınıktı. Genellikle oyun oynardı.

bir oyun. Genellikle benimle yarışmadığı sürece yanımdan başka bir yerde olmak istemezdi.

Kafamı salladım, bu düşünceleri temizlemeye çalıştım. "Aslında ne kadar havalı olduğumu bilmeni istemedim."

Sonra, şık bir Rose hareketiyle, çenemden aşağı et suyu döktüm. Boynumdan göğsüme doğru aktı ve ceketime yaklaştı.

William çantadan bir peçete aldı ve öne doğru eğilerek peçeteyi sildi. O kadar yakındı ki onun kokusunu alabiliyordum; tereyağlı tavuk, çam ve lavanta.

Ben onun kokusuna kendimi kaptırmışken, o daha yakına kaydı ve neredeyse kucağına gelene kadar bacaklarımı düzeltti. Peçeteyi bir kenara attı, bunu yaparken parmakları baldırımı sıyırdı.

Parmağının uyuğuma doğru kaymasını ve sonra tekrar aşağı inmesini izlerken nefesim kesildi. Dokunuşu hafifti ve neredeyse hiç yoktu, göğsü bacaklarıma doğru inip kalkıyordu. *Hayal mi görüyordum?* Ama gözlerine baktığımda, daha önce hiç görmediğim kadar koyuydular. Donup kaldığında kalbim göğsümde gümbürdedi. Büyü bozuldu.

Aynı anda birbirimizden ayrıldık. O kumandasını kapıp oyuna devam ederken ben boğazımı temizledim.

Titreyen ellerimle kumandayı kaldırdım ama zihnim hızla çarpıyor ve kalbim yavaşlamıyordu.

Az önce ne oldu?

Bunu hayal mi ettim?

Vücudum uğuldadı. Bu his de neydi? Neden damarlarımdan elektrik akıyor ve kalbimi endişe verici bir pompalıyordu?

Hayır, zihnime yavaşlaması için yalvardım. Bir erkek arkadaşım vardı. Ve o erkek arkadaşım evlenecektim. William sadece şeytani baştan çıkarma gücünü benim üzerimde kullanan yakışıklı bir dikkat dağıtıcıydı.

Ben daha spiral yapamadan kapı açıldı ve Neema ile Shaun içeri girdi. Başımı kaldırdım ve sessizce oynamamızı izlerken yüzlerindeki şaşkınlığı fark ettim.

"Sonunda annem ve babam evde ve artık bebek bakıcılığı yapmama gerek yok." William oyununu kapattı ve Nintendo Switch'ini kaptığı gibi balkona çıktı.

"Randevusu iptal mi oldu?" Shaun bana sordu.

"görünüyor."

"Bir randevudan söz etmedi,"
dedim. William'ın giysileri şimdi
anlam kazanmıştı.

"Ne oldu sana böyle?" Shaun sarılı ayak bileğimi işaret .

"Buraya gelirken ayağım takıldı." Ekran siyah olmasına rağmen
kumandayı kavradım.

Neema yanıma, William'ın dakikalar önce pozisyona oturdu. Bir kolunu
bana doladı. "Ne oldu?" "İşe " diye mırıldandım. "Beni uzaklara
gönderdi.

Kısacası çıplaktım ve kendimi ona atmak için oradaydım. En azından
artık asla bir erkeği baştan çıkarmaya çalışmamam gerektiğini
biliyorum. Belli ki iğrenç küçük bir hobbitim."

Neema beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Rosie, bence
Patrick'le konuşmanızın zamanı geldi. Daha iyisini hak ediyorsun."

"Patrick'ten daha mı iyi?" Neema'nın sıkı kavrayışına sarıldım.
"Onu gördün mü? Yakışıklı, eğitilmiş, azimli ve iyi biri, yani çoğunlukla iyi
biri ve uzun zamandır birlikteyiz. Sanırım benimle evlenmek istiyor, ki bu
da benim hayat hedeflerimle örtüşüyor ve bence bu zor bir dönem."
Derin ve titrek bir nefes almadan önce gözyaşlarımı sildim. "Ayrıca,
baksana, bana bir özür mesajı göndermiş!"

"Tamam. Hadi eve gidelim. Arabayı ben kullanacağım." Neema
gözlerini kısarak bana baktı ve içini çekti. "Ama eğer seni bir daha
ağlatırsa, küçük yeşil gözlerini oyarım."

Beni koltuktan kaldırdı ve ben de tüm gücümle sol ayağıma
yüklendim, neredeyse yuvarlanıyordum.

Shaun aceleyle William'ın odasına gitti ve bir koltuk değneğiyle döndü.
"Bunu kullan." Bana doğru tuttu. "Şansına William'ın ayak bileği kırılmış."

William.

"Bana bir saniye ver. William'a veda etmek istiyorum."

Neema kaşlarını çatı. "Tamam, ... Arabayı daha yakına çekeceğim."

Koltuk değneğini kullanarak sallana sallana balkonlarına çıktım ve
William'ı uzun bacakları ucundan sarkan bir şezlongda yatarken
buldum. Bakışları konsoluna sabitlenmişti; ekranda Pokémonlar
parlıyordu.

"Daha önce olanlar için, her şey için teşekkür etmek istedim," demeyi
başardım,

İğneleyici bir şeyler söyleme dürtüsüne karşı koyarak, zihnimin kanepedeki o ana geri dönmesine izin verdim.

"Tabii, sorun değil." Kafasını kaldırıp bakmadı.

"Bu berbat kıyafetin içinde yaralarımı sarmak için güvenli bir alana sahip olmak güzeldi." Ortamı yumuşatmayı umuyordum ama dışında sesim çatallaştı.

"Böyle *berbat* bir kıyafetle, işin içinde yalama da olmalıydı." Başını kaldırdı ve gözleri şimdi tanıdığım bir şekilde parladı. Sanki çirkin bir şey söylememiş gibi dikkatini tekrar oyuna verdi. "İyi geceler Rose."

Çöl kadar kuru bir ağızla, zayıf bir "İyi geceler, William" diyebildim.

Oturma odasına geri döndüm, Shaun beni dairesinden çıkarıp aşağıya inmeme yardım etti. Ama William'ın bana bakışı dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Bu her zamanki küçümsemesi değildi, hatta ara sıra yaptığı şakacılığı bile değildi.

Arzu. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Bana onun gözlerini göstermeyi bırakması için beynime yalvardım. Parmaklarının bacaklarımı okşadığı yerde tenimin karıncalanmasını durdurması için. Sanki adım ilk kez yüksek sesle söyleniyormuş gibi adımı söylemesine son vermesini.

Patrick'le olan ilişkiyi sorgulamayı bırakması için beynime yalvardım.

8. Tur

Cumartesi sabahı, Patrick elinde iki fincan kahve ve kahverengi bir kâğıt torba ile geldiğinde kanepede kıvrılmış yatıyordum. Üzerinde dar bir kot pantolon ve o güne kadar gördüğüm en beyaz, en parlak tişörtle içeri girdi; gözlerini kismadan doğrudan bakamıyordum.

Mutfağa girdi ve bana doğru gelmeden önce fırını çalıştırdı.

"Seni özledim," dedi.

"Umarım öyledir," diye cevap verdim, ona yakın olma dürtüsünü arıyor ve boş çıkıyordum.

Eğildi ve beni öptü, sadece özürlerini mırıldanacak kadar uzun süre geri çekildi. Tekrar tekrar. Daha önce prova ettiğimiz bir şeydi.

Özür dilerim, derdi.

Biliyorum, cevap verirdim.

Mutfağa geri döndü ve kruvasanları fırına koydu. "On dakika pişirin diyor." Gülümsedi, gözleri

bana yaklaşıırken parlıyordu. "On dakika içinde çok şey yapabiliriz."

İçimde garip bir panik oluştu ve gergin bir kıkırdama çıkardım. Ama ağzı ağzıma çarpmadan önce bu duyguları incelemek için yeterli zaman yoktu ve beni geriye doğru itti, kendini üzerime indirdi.

Sorun değil. Sorun yok. İstedğim buydu.

Üzerime örttüğüm battaniyeyi açtı ve elini gömleğimin altına kaydırды. Gözlerimi kapadım, coşkunun beni sarmasını, tenimin karıncalanmasını bekledim ama olmadı.

Onun sıcak bedenine, taze kokusuna odaklanmaya çalıştım. Odaklandım

Tenini tenime değdirmeye alıştıam ama işe yaramadı. Tek hissettiğim ayak bileğimdeki acıydı.

Ve o biliyordu.

Ağzımı onunkine dayadım ama sığmadı. Aradan geçen zamanda dudaklarının şekli mi değişmişti?

Başlamadan nce "Dur," dedim.

"İyi misin?" Patrick geri çekildi, kendini yukarı itti ve uzun bir nefes verdi. Başka bir şey söyleyemeden yanan kruvasanların kokusu dikkatini çekti ve küfürler peşinden mutfağa koştu.

Ayağa kalktım ve bir çimdik bileğimden dizime doğru fırladı.

"Kahvaltı sipariş edeceğim," dedi mutfaktan, elleriyle yüzünü kapatarak.

"değil. A değilim."

Kanepeye doğru geri dönerek sessizce yanıma oturdu. Eskiden rahat olan bu sessizlik şimdi sorulmamış sorularla gerilmişti ve ikimizin de istemediği cevapları barındırıyordu.

"Bunu mahvettim, değil mi?" Yumuşak yeşil gözleri güvence istiyordu.

"Sadece stresliyim." Ayağımı işaret ettim. "Ve biraz ağrım var."

Beni tekrar öptü ve ben pşmelerimizin anıları içinde eridim.

-Ama bu değil. Bu seferki vücudumun onun dokunuşunu istediğine inanmamı zorlaştırdı. Bu sefer midemin hâlâ nasıl ırpınacağını bilip bilmediğini merak ediyordum.

Belki de bende bir sorun vardı.

"Bunu dzelteceğim." pckten uzaklaştı. "Sen önce gelirsin, iş ikinci plandadır."

"Kendimizi aşmayalım. Birincilik için berabere kalmaktan mutlu olurum."

Bir kahkaha attı. Elini benimkinin içine soktu ve her parmağım için bir söz verdi. Tutmaya çalışacağını bildiğim sözlerden biri de ma gecelerine katılmayı içeriyordu - tabii ki bir gözlemci olarak.

"Sen zaten tüm hayatımızı planlamışsın. Her şey yoluna girecek," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdim ama ben bile kendime inanmıyordum.

Patrick gider gitmez telefonumu kaptım ve beni anlayabilecek tek kişiyi aradım. Claire ikinci denemede cevap verdi ve benimle şehir merkezindeki Arcade Café'de buluşmayı kabul etti.

Kafenin parlak neon ışıkları görüldüğünde ağrı kesiciler etkisini göstermişti ve ayak bileğim beni neredeyse hiç rahatsız etmiyordu. Köşedeki masayı seçtim çünkü orası meşhur beş atari makinesini tam olarak görebiliyordu: Pac-Man, Snow Bros, Donkey Kong, Space Invaders ve kişisel favorim Puzzle Bobble, ki şu anda birkaç çocuk tarafından kullanılıyordu.

Claire içeri girdi ve boynundaki pembe atkıyı düzeltti. Bej rengi örgü hırkası açıldı ve beyaz bluzu ortaya çıktı. Beni görünce yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve nadiren sarılmasından ne kadar hoşlandığımı bildiği için beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Burası yıllardır değişmedi." Köşedeki koltuğa oturmadan önce etrafına bir göz attı.

"Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim?" Kafe sahibi Mac, siparişlerimizi almak için bize yaklaştığında, siparişlerin ne olacağını zaten bildiğini söyledi.

Mac bu kafeyi yıllar önce açtı. Ön kapısına hiçbir zaman bir tabela koymadı, bu yüzden şehirdeki en iyi kruvasan ve kahveye sahip Arcade Café olarak tanındı.

Claire ve ben onu birlikte "Merhaba," diye selamladık.

Mac'in bronz teni, kabarık saçları ve davetkâr gülümsemesiyle, buraya adım atan herkes ona bakar, ondan etkilenip etkilenmediklerinden ya da onun yerinde olmak isteyip istemediklerinden emin olamazdı. Ve bunu tamamlayacak harika bir kişiliğe sahipti.

"Bugün ne için buradayız hanımlar?" diye sordu.

"Cappuccino lütfen," dedim.

O gözden kaybolur kaybolmaz Claire içini çekti. "Fazla zamanım yok. Dean işte, ben de annemi aradım.

Hannah uyurken ve bu muhtemelen iki saat kadar sürecektir. Annemi evimde ne kadar uzun süre tutarsam o kadar çok temizlik yapacak ve o gelmeden önce dolaba tıktırdığım buruşuk kıyafetleri keşfedecek." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Elimde olmadan onu taklit . "Annen bana Rinnia'yı hatırlatıyor," dedim, ikimizin de takıntılı Perili Tahtlar serisindeki işgüzar anneye atıfta bulunarak. Müptelası , sonu gelmeyen beş fantastik serinin suçlusu Claire'di.

Tam da umduğum gibi bir kahkaha .

"Son kitabı okumayı bitirdin mi?" Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve parmakları heyecanla masaya vuruyordu.

Başımı salladım ve kulaklarımı . "Tek kelime etme!"

Cappucinolarımız geldi ve Claire dudaklarını büzdü, kahverengi gözleri yumuşacıktı. "Kahve içmeyi mi yoksa bana neler olduğunu anlatmayı mı tercih edersin?"

Kupamı dudaklarıma götürdüm, biraz sonra olabilecekleri ertelemeye çalışıyordum.

"Zorunda değilsin," diye ekledi, kendi fincanını üfleyerek. "İçkilerimizin tadını çıkarabilir, tatlı sipariş edebiliriz ve ben de seni Puzzle Bobble oynarken izlerim."

Onun sözleriyle omuzlarımdaki gerginlik kalktı ve sonraki birkaç dakika boyunca bir dizi aptalca Would You Rather sorusuyla bunu yaptık. Yanımızdaki masada oturan iki kişi çocuklarını da yanlarında sürükleyerek masadan ayrıldıklarında benim oyunum serbest kalmıştı. Claire'i peşime takarak Puzzle Bobble makinesine doğru koştum.

Kasaya bir bozuk para attım ve dikkatimi renkli toplara verdiğimde bir an için kendime güvenim geldi. "Geçen gün kuru bir geçtiğinden bahsetmiştin."

Tek söylediği "Mm-hmm," oldu.

"Bunu nasıl düzelttin?" Sertçe yutkundum, mavi bir topu diğerinin üzerine bıraktım. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Özür dilerim. Bir şeyler yaşıyordum." Dört raunt ilerlediğim sırada olan ve olmayan her şey ağızımdan döküldü.

Sonunda konuşmayı bıraktığımda, Claire bana yandan sarıldı,

Başı benimkinden sadece birkaç santim yukarıda. "Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum."

Uzun bir nefes verdim ve dikkatimi tekrar oyuna çevirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Beni öptü ama ben hissettim... Bilmiyorum. Belki de yeterince çabalamadım."

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum... onu zorlayamazsınız."

Sesindeki kalp ağrısı içimi parçaladı. Arkadaşlığımız başladığında Dean onun olduğu her yerdeydi ama son birkaç yıldır onu neredeyse hiç görmüyordum.

"Ah," diye nefes aldım, içini onun için çok zor olduğunun farkındaydım. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Düşündüğünüzden daha kötü olduğunu garanti ederim. Hannah'nın yatağımızda olması ve hastanenin sürekli ona ihtiyaç duyması arasında neredeyse imkânsız." Uzun bir nefes verdi. "Ama o kadar da tuhaf değil. Başka insanlarla da konuştum. Ne yazık ki Shaun ve Neema sizin için berbat örnekler. Tavşan gibiler."

Bu durum bende yüksek sesli bir kahkaha yarattı ve birkaç kişi dönüp bize baktı. Elimle ağızımı kapattım.

"Lincoln'ün uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığını biliyorum," diye fısıldadı.

"Peki ya internette oyun oynadığı kız?" Odak noktamı tekrar ekrana çevirerek söyledim.

"Henüz tanışmadılar."

"Yıllar oldu!" Çenem düşerek söyledim.

Claire sadece omuz silkti. "Lincoln'ü bilirsin. O... utangaçtır." Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Adının bu olmadığını öğrenene kadar dört ay boyunca ona Link demene izin verdi."

"Beni düzeltmesi gerekirdi," dedim, ilk tanıştığımızda onu nasıl yanlış duyduğumu düşünüp utanarak. Sesinin yüksekliği ve derinliği arasında bazen onu duymak zor oluyordu.

"Bu konu hakkında konuşabilmek çok güzel," dedi Claire, açıktaki kirlilere bakarak. "Evlilik her zaman kolay değildir ve Neema ile Shaun düğünleri için bu kadar heyecanlıyken onları üzmemek istemedim." Yüzük parmağındaki altın kordonla oynadı.

"Onu hâlâ seviyor musun?" Annemin bana her zaman nasıl sorduğunu düşünerek sordum.

Claire ben daha kelimeleri çıkaramadan başını salladı, gözlerinde yeniden bir ışıltı belirdi.

Skor tabelası ekranı aydınlattı ve Claire kıkırdadı.

W.A. hala listenin başında, R.J. ise ikinci sırada. William'a övünene kadar aylarca en iyi skoru ben yapmıştım. Ondan sonra buraya geldi ve beni geçti. O zamandan beri onu geçmeye çalışıyordum. Yaklaşamıyordum bile.

William'ı düşünmek bile midemin bulanmasına, çirpınmasına ya da sıkışmasına neden oluyordu.

"Uhm..." Arkadaşımla yüzleştım. "Sana bir sır vermemi ve bunu kimseye söylememeni mi tercih edersin, yoksa kendime saklamamı mı?"

Kaşlarını çattı. "Neema bile mi?"

"Neema, Shaun'a söyleyecek ve Shaun korkmaması gerektiği halde korkacak... Yani, o hareket eden her şeye asılır. Bunu biliyoruz, o yüzden önemli bir şey değil," diye saçmaladım.

"O' derken William'ı mı kastediyorsun?" Gözleri o kadar büyüdü ki, irislerin etrafındaki beyazlar görülebiliyordu. "*William* sana asıldı mı?"

Bunu yüksek sesle duyunca kalbim durdu.

"Hayır. O sadece...." İnledim, yanaklarım alev gibi ısınıyordu. "Bir an vardı... Sanırım? Bilmiyorum."

"Ayrıntıları istiyorum. Kadınları peşinden koşturan şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir. Beni bu anın içine çek. Tamam mı? En başından başla."

Ekranı yeniden başlattım. Bunun için başka bir oyuna ihtiyacım var.

9. Tur

İşyerinde *dikkatimi* için uyarı aldığımdan beri mümkün olduğunca ortama uyum sağlamaya çalışıyordum. Yine de ne zaman arkamı dönsem, Jeffrey Markham oradaydı, gözleri oyalanacak bir şey . Arkamda durup e-postalarımaya göz atıyor, ben mutfağa gittiğimde kendine bir fincan kahve yapıyor ve öğle tatilini benimkiyle aynı zamana denk getiriyordu; tüm bunlar olurken boncuk gözleriyle bana bakıyordu.

Ve bunu asla başkalarının önünde yapmamaya özen gösterirdi. Hayal mi görüyorum diye düşünmeye başladım.

"Rose," dedi masamda duraklayarak, "belki geç saate kadar kalıp I&I raporu konusunda bana yardımcı olabilirsin. Fikirlerini almak isterim."

Boğazımı temizledim, siyah bluzumun düğmeleri sonuna kadar ilikli olduğu için şükrettim. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Onunla yalnız çalışmak için geç saatlere kadar kalmayacaktım.

Ama nasıl hayır diyeceğimi de bilmiyordum.

Oyun gecesi idi ve uzun zamandır bunu dört gözle bekliyordum ama bu patronumu reddetmek için yeterince iyi bir neden olamazdı. I&I en büyük müşterilerimizden biriydi.

"Bunu eve götürebilir ve bu akşam bitirebilirim," diye önerdim.

"Çok el, az iş yapar."

"Bay Markham." Shaun köşeyi döndü ve ortak odamıza girdi.

Patronumuz doğruldu ve bir adım geri çekildi. "Bay Ashdern."

"Kulak misafiri olduğum için özür dilerim ama geç saate kadar kalacağınızı söylediğinizi duydum." Shaun gözlerini bir an için bana doğru çevirdi ve sonra kısarak kapattı. "Ben... uhm... bilmem gerekiyor çünkü Rose Neema'ya dün düzenlemelerinde yardım edeceğine söz verdi."

Bu gece." Markham'a döndü ve ona çekici bir gülümseme sundu. "Belki ben de size katılabilirim. Üç kafa iki kafadan daha mı iyi?"

"Oh," dedi Bay Markham ve dudak büktü.

Ben yanıt vermeyince Shaun devam etti: "Ya da elbiseler ve çiçek aranjmanlarına geçmeden önce bizim evde bitirmesine yardım edebilirim. Gece yarısından çok önce bitirmiş oluruz. Değil mi Rose?"

Başımı salladım ve Markham'ın soğuk bakışlarıyla karşılaştım. "Kulağa harika geliyor."

Shaun masamın yanında hareketsiz kalınca, Bay Markham çenesini kaldırdı ve uzaklaştı.

Sandalyeme yığıldım. *Sadece oyun gecesi için günün sonunu atlatmak.*

Shaun'un dairesine girdiğimde William'ı ilk kez gördüğümü fark ettim... bilmiyorum... her ne olduysa o zaman... güzeldi. Bana ışık ve eğlence dolu gözlerle baktığında ve...

Hepsini hayal mi ettim?

Belki de reddedilme ve utanç sarmalımda, orada olmayan bir şey gördüm.

Öyle olmalı çünkü beni selamlamak için arkasını bile dönmedi. Gerçi bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Ekranına bakıp dudak büktü ve ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Ona yaklaştım ama sanki vahşi ve ne yapacağı belli olmayan bir yaratılmış gibi temkinli yaklaştım. Birbirimizi son gördüğümüz andan sonra hissetmişim.

"Hey..." Dedim ki.

Bana en yakın olan kaşını yukarı kaldırarak ekranından uzaklaşıp ayaklarıma baktı. "Bileğin nasıl?"

"Çoğunlukla daha iyi." konuşulmayanlara değinmek için karşı konulmaz bir dürtü vardı. "Geçen gece için tekrar teşekkürler. Sana borçluyum."

Odak noktası oyununa döndü ve faresinin üzerinde duran eli büküldü. "Parayı ödemeni dört gözle bekliyorum."

Kalçamı masasına yasladım, daha önce de birçok kez yaptığım bir şeydi.

ama sadece onu kızdırmak için. Artık durum böyle değildi. Belki de kirli oynamayı bırakmıştık. Belki de Shaun'un küçük "İyi Oynama" oyunu devam edebilirdi. "Ne oynuyorsun? İş için mi?"

Bir kolunu başının arkasına geçirdi ve parmaklarını dağınık siyah saçlarında gezdirdi. "Sayılır. Üzerinde çalıştığım bir fikir için araştırma yapıyorum." Yüzüne mahcup bir sırıtma yayıldı ve yanakları pembeleşti. "Geçen geceki konuşmamız bana ne istediğimi ve bundan sonra ne geliştirmek istediğimi düşündürdü."

Heyecandan ağzım açık kalmış olmalı çünkü bir kıkırdama duyuldu. Eğer *Walk of Death* kadar iyi olsaydı, en az kırk sekiz saat boyunca ekrana yapışıp kalmamı sağlardı.

"Söyle bana!" Ben talep ettim.

"Hayır. Henüz değil. Mükemmel olması gerekiyor." Geriye doğru yuvarlandı ve sandalyesini bana bakacak şekilde çevirdi.

Homurdandım. "Eğer seninkini çalmama izin verirsen, ben de benimkini çalmama izin veririm." Yüzünü hınzır bir ifade kapladı.

Boğazımı temizledim. "Bir masa oyunum var." Göğsüm en hoş şekilde ısındı. Zihinsel kapasitemin çoğunu bunu inkâr ederek harcadığım halde bunu yüksek sesle kabul etmek tuhaftı.

William'ın ağzı açık kaldı ve kaşları havaya kalktı. "Senin oyunun mu? Oynamama izin verecek misin?"

Onun yumuşak coşkusu, birinin benim oyunumu oynadığı düşüncesiyle içime yayılan sıcaklığı daha da artırdı. Ama bu konuda kafa yoramazdım. Aptalca ve çocukçaydı. Daha fazla bir şey söyleyemeden sözünü kestim.

"Her neyse, oyununuz hazır olduğunda, hemen oynamama izin vereceğinizi söyler misiniz? Lütfen. Yalvarırım. Kabul ediyorum. Öngörülebilir gelecekte tüm İyi Oynama turlarını kazanırsın ve..."

William dudağını ısırды, gamzesi beni selamlıyordu. "İlk öğrenen sen olacaksın."

Bakışlarımı tuttu, gözleri benimkileri arıyordu. Ne aradığı ya da ne bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ağzını tekrar açtı ama söyleyecekleri ön kapıdan gelen Patrick'in sesiyle kesildi. Gök gürültüsü gibiydi. William döndü ve başka bir şey söylemeden oyununa devam etti.

"Hey, bebeğim." Patrick bir kolunu belime doladı, bu karakterime aykırı bir hareketti.

İçine doğru eğildim ve rahat etmeye çalışıyordum ama bir türlü doğru oturuşu bulamıyordum. Bunun yerine onu kanepeye çektim ve Shaun ile Neema'ya döndüm. "Ee, düğün hazırlıkları. Gerçekten yardıma ihtiyacınız var mıydı?"

Shaun dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, ama benimkine ihtiyacın olduğunu hissettim."

Keskin bir nefes aldım.

Shaun, yüz ifadesi kardeşininkine benzeyene kadar çenesini sıktı. "Rose ve benim başlamadan önce bir rapor hazırlamamız gerekiyor. Çok uzun sürmez. İş yerinde başladım bile." Dizüstü bilgisayarını açtı ve yanındaki koltuğa vurdu. "Markham geç saate kadar onunla kalmasını istedi..."

Markham'ın adını duyunca ürpermek için kendimi zor tuttum. "Teslim tarihine yetişmek için. Bence bu normal." Shaun'un yanına sokuldum ve onun taslağını okudum.

Shaun homurdandı. "Onu ihbar etmelisin."

"Onun çalışanıyla çalışmak istediği için mi?"

"Bunu isterken size bakış şekli."

"O... Bir şey yok..." Cümleyi havada bıraktım, Markham hakkında uzun süre düşünemedim. İş yerinde ondan kaçmakta o kadar başarılı olmuştum ki düşüncelerimde de ondan kaçmayı başarmıştım. silkmeye çalıştım ama kalbim rahatsızlıkla çarpıyordu. "O benim patronum. Ne yapmam gerekiyor?"

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor," dedi Neema.

Patrick dişlerini sıkarak bir nefes aldı. "Sana dokundu mu?"

Başımı salladım.

"Tuhaf mesajlar ya da e-postalar var mı?"

Başımı tekrar salladım ve endişem arttıkça tırnak etlerimi ısırdım.

"Yani, o sadece... sana mı bakıyor?" Patrick'in çenesi gevşedi. Ben bir şey söyleyemeden

Başını sallayarak devam etti, "Bebeğim, senin yerinde , bu işin peşini bırakırdım. Yanlış bir şey yapmadı, değil mi? Kanıtlayabileceğin bir şey değil. Kötü görüneceksin."

Başımı salladım. Belki de Patrick haklıydı... ama batan midem

aksini söyledi.

William arkasını döndü, sağ eli hâlâ faresinin etrafında sıkılıydı ve yüzü sert çizgilerle doluydu. "Kötü mü görünecek? Onun iyiliği ya da rahat veya mutlu olup olmadığı hakkında endişelenmek yerine kötü görüneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Hararetli rekabetimizde bile, bu ağır tonun muhatabı olmamıştım. Bakışlarımı William'ınkilerle buluşturmak için kaldırdım. Gözleri gece kadar karanlıktı.

"Sektör küçük. Kariyerini inşa etmek onun refahının bir parçası." Patrick kısa bir süre için William'a yan gözle baktı ve sonra bana döndü. "Onları deneyim kazanmak için kullan ve sonra git. Gerçekten bir şeyler yapmış olsaydı farklı bir hikâye olurdu. Babam onu golften tanıyor. Evli ve iki çocuğu var."

William'ın boğazının arkasından kısık bir ses geldi ve bu, isteğim dışında, içimde bir şeylerin çırpınmasına neden oldu. Sonra bakışları benimkilerle buluştu, sert ve kararlıydı.

İçimde çırpınan her ne varsa uçmaya başladı.

"Yerinde , ben-" Durakladı ve "Zavallı" diye mırıldanmadan önce öfkeli bir nefes verdi.

Yanımdaki Patrick kaskatı kesildi ve yüzü alacalı bir mora döndü. Onu yatıştırmak için bir elimi koluna koyarak derin bir nefes aldım ve tüm vücudumun uğuldamasını görmezden geldim. William'ın Bay Markham'dan mı yoksa Patrick'ten mi bahsettiğinden emin değildim ve iki adam arasında garip bir gerilim oluşurken burada neler olup bittiğinden daha da emin değildim. Daha fazla oyalanmasına izin verirsem, ağırlığı altında boğulacaktım.

"Dediğim gibi, önemli bir şey değil. Başlamaya ne dersiniz?" Shaun'a döndüm ve gözlerimi büyüttüm. "Bu raporu daha sonra bitirebileceğimize eminim."

Yüz ifademi anlayınca başını salladı. "Evet. Neredeyse bitti zaten."

Neema da bu gerilimi fark etmiş olmalı ki hemen harekete geçti ve en sevdiği oyun olan Dungeons & Dragons'u kurmaya başladı. Bu onun insanları en çok şaşırtan özelliği idi.

İç çamaşırı mankeni miydin? Mantıklı.

Bir grupta gitarist miydin? Tamamen inandırıcı.

Türkiye'de uyuyakaldınız ve Yunanistan'da uyandınız ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Yine de tamamen inandırıcı.

D&D mi oynuyorsun? Bekle, ne?

Ama onu bu kendine güvenen versiyonuna dönüşmeden önce de tanıyordum. Neema ve ben üniversitedeki masa oyunları kulübünde tanıştık, aynı zamanda Claire ve Lincoln ile de orada tanıştık. San Diego Eyalet Üniversitesi'nde öğrendiğim onca şey arasında D&D en az beklediğim şeydi.

O zamandan beri, ne zaman bir oyun seçme sırası ona gelse, D&D'yi seçti ve her zaman Zindan Efendisi oldu.

"William," dedi Neema, annemin yapmasına yardım ettiği pelerini sıkarak, "sen de katılıyorsun."

"Çalışmıyorum. Çalışıyorum." Ekranında çektiği şeyi işaret etti.

"Lincoln ve Claire burada değiller ve Patrick de oynamayacak." Neema balkonda telefonla konuşan Patrick'i işaret etti.

"Başka bir şey oynayamaz mıyız? Yeni bir poker setim var." William dizüstü bilgisayarını kapatırken bir nefes verdi.

"Hayır, çünkü hile yapıyorsun," dedim, her zaman elimi okumayı başarmasından nefret ederek.

William bir anlığına da olsa bakışlarıma karşılık verdikten sonra şöyle dedi: "Ben asla hile yapmam. Adil ve dürüstçe kazanmayı severim."

Bundan bir şey çıkarma Rose. Patrick'i aldatmadın. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacaktı. Ayrıca, o hiçbir şey demek istemedi.

Bu nasıl oynanacağını bildiğim bir oyun değildi. Yutkundum, uygun bir karşılık bulamadım ve "O zaman nasıl?" diye sordum.

"Bir büyücü sırlarını asla açıklamaz." William büyücü heykelciğini kaydırdı ve bize hınzırca sırıttı. Yüzünün köşelerinde hâlâ öfkesinin izleri vardı ama her geçen dakika, alışık olduğum şakacı William geri dönüyor ve içimdeki rakibi ona katılmaya çağırıyordu.

Onun yerine zıpladım ve Patrick'le balkonda buluştum. Telefonu kapattı ve elini cebine attı. Yeşil gözleri donuklaşmış ve altlarındaki torbalar kararmıştı. Açıkça görüyordu ki

buradan başka bir yerde olmak.

"Seksi Stacey William'a gerçekten çok zarar verdi," diye fısıldadı Patrick, kapıya bakarak. "Eskiden yanında olmak zordu ama şimdi dayanılmaz biri oldu."

"O kadar da kötü biri değil." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı.

Patrick bir mesaj atarken alay etti. mesafe giderek büyüyordu ve denesem bile onu geçemeyeceğimden korkuyordum. Ama denemek zorundaydım. "Buradan gitmek ister misin? Senin için oyun gecesini atlayacağım." Parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm.

İçini çekti ve içimdeki her şey küçüldü. "Çok yoruldum, bebeğim."

"Biliyorum." Boğazımdaki sert, kımıltısız yumruyu yuttum ve gözlerimi şehrin uzaktaki okyanusa karıştığı yöne sabitledim. Arkamı dönüp ona bakamazdım çünkü bakarsam ilgisizliğini ve özleminin yokluğunu görmekten korkuyordum. Bunu düşünmek bile kendime olan saygımın azalan kalıntılarını paramparça ediyordu. "Erken yatmalısın."

"Ama sonra kızacaksın." Patrick elini yüzünde gezdirdi. "Kızmanı istemiyorum."

Keskin bir nefes aldım ve annemin bana öğrettiği gülümsemeyi takınmadan önce birkaç kez göz kırptım. "Kızmayacağım."

Ve uzun zamandır ilk kez öyle değildim.

10. Tur

Patrick'in bir sonraki oyun gecesine gelmemesi şaşırtıcı değildi. Kimse sormadı. Ben bile sormadım.

Neyse ki dikkatimi dağıtacak yeterince şey vardı; Neema ve Shaun'un yüzlerinde aynı sırtışıla William ve beni bir kenara çekmeleri gibi.

"Rose," dedi Neema, kirpik uzantılarını bana doğru savurarak. "William," diye ekledi Shaun.

William ayağa kalktı ve bana arsız ve bilmiş bir bakış attı. İkimiz de ne olacağını biliyorduk, geçmişte birkaç kez bunun üzerine bahse girmiştik.

"Baş olur musun?" Neema bana sordu. "Peki ya sağdıcımız?" Shaun William'a sordu.

Tabii ki isterdim. Dürüst olmak gerekirse, *hem* nedime hem de olmak isterdim. Neema'nın bekârlığa veda partisini çoktan planlamıştım ve William'a Shaun'un bekârlığa veda partisi için birkaç önerim vardı.

"Evet!" Çılgılık attım. "Bu benim Hayat Hedeflerim arasında ve bir şeyleri işaretlemek için can atıyordum."

Ben onun kollarına atladım ve William da hiç beklenmedik bir şekilde kardeşini kendine çekerek sıkıca sarıldı. Shaun da en az bizim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Elbette." William Shaun'u sıktı ve aniden geri çekildi. "Yine de bilmiyorum eğer... bilirsin." Sesi, sık sık maruz kaldığım serbestçe akan aksine yumuşak ve tereddütlüydü.

Neyi biliyor musun?

Ama Shaun biliyordu. Gülümsemesi soldu.

Neema ve ben bakışlarımızı değiştirdik ve ciyaklamamızı

balkon, onları anlarında yalnız bırakmak.

Kapıyı kapattım ve yüzümü ona döndüm. Bir esinti geçti ve ürperti. "Bu da şimdi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama bahse girerim babalarıyla bir ilgisi vardır."

"Oh," dedim, tüm konuşmalarımızı düşünerek. "Ondan pek bahsettiğini sanmıyorum. William'ın annesinin o küçükken öldüğünü biliyor muydun?" Acılı yüz ifadesini hatırlayınca bir tutam keder hissederek sordum.

"Evet, Shaun bahsetmişti. William'ın annesi ya da çocuklukları hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Görünüşe göre Ashdern'lerin bazı sorunları var." Neema alt dudağını çiğnedi. "Babasıyla sadece bir kez görüştüm ve William'dan hiç bahsetmedi, bu da bana... garip geldi."

"Düğün ilginç olacak."

Neema'nın koyu kahverengi gözleri sıkıca çekilmiş kaşlarının altında genişledi. "Korkarım öyle olabilir."

Baş nedime olarak ilk görevim direk dansı dersleri ayarlamak ve bu derslere katılmaktı. Neema düğün gecesine hazırlanmak için ders alması gerektiğinde ısrar etti-şanslı Shaun. Ayrıca dersleri onunla birlikte almamız konusunda da ısrar etti. Neema'nın önerdiği şeylerin çoğunu kolayca kabul etsem de Claire genellikle kabul .

Claire arka koltuğa tırmanırken omzumun üzerinden, "Gelmene şaşırdım," dedim.

Annesi ve yeğeni verandada durmuş, onu el sallayarak uğurluyorlardı.

"Ben de öyle," diye . "Ama ya bunu yapacaktım ya da yeğenimle bir tur daha Mad Magazine oynayacaktım."

"Ugh." Gözlerimi devirdim. "Bu oyun çok kaotik. Nefret ediyorum."

Neema kıkırdadı. "Annen bayılıyor ama."

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde," dedim.

"William da öyle," diye ekledi Neema. "Ya da belki sen nefret ettiğin için o da seviyordur."

Adını duyunca nefesim kesildi ve Neema'nın hâlâ ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Gerçi ben de bir anlam veremediğim için bu ikimizi de ilgilendiriyordu.

Ağzımı açtığımda gergin bir kahkaha attım çünkü ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Başka tarafa baktım ama Neema gözüme , endişesi çok açıktı.

"İyi misin? Her zamanki tuhaflığından daha tuhaf davranıyorsun. Patrick'le işler nasıl?"

"Her şey yolunda. Bu akşam onunla görüşeceğim. Sadece biraz yorgunum ve çok çalışıyorum." Ne zaman biri bana sorunun ne olduğunu sorsa otomatik cevabımı veriyordum ve onlara gerçek düşüncelerimi yüklemek istemiyordum... ya da kendimle yüzleşmek istemiyordum.

Onlara Patrick'le randevularımın giderek kısaldığını ve birlikte olduğumuz zamanlarda bile birlikte olmadığımızı söylemek istemiyordum. O işini düşünüyordu, ben de onun işini nasıl düşündüğünü.

"Gevşemeye ihtiyacın var," dedi Neema.

"Evet." Ona gülümsedim ve yolculuğun son birkaç dakikasında gevşemenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Tamamen çözüldür ve kendimi bir adada annem gibi yaşarken bulabilirdim ve bu bir seçenek değildi. Odaklanmalı, oyunu unutmamalı, bu dereceyi bitirmeli, terfiyi almalı, evlenmeli, bir ev almalı, çocuk sahibi olmalı ve onları istikrarlı bir evde yetiştirmeliydim.

Bu hala rüyaydı, değil mi?

Araba bebek pambesi bir binanın önünde durdu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Geldik." Neema, söylendiği gibi en kısa şortunu giyerek dışarı çıktı.

Eğitmen bize, *kalçalarınız ve direk arasında sürtünmeye ihtiyacınız olduğunu* söylemişti.

Kısa boylu olsam da Claire kadar ince ya da Neema atletik değildim. Vücudumun yerçekimine meydan okumasını sağlamak için sürtünmeden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

İçeri girer girmez eğitmenimiz neşeyle titredi. Gümüş rengi seksi pantolonu muhteşem uzun bacaklarını vurguluyordu. Kullanabilirim

Direk yerine onları.

Eğitmen konuşmadan önce Neema'nın diğer arkadaşlarıyla selamlaştık Biz.

"Hoş geldiniz, hanımlar!" Bir bacağını önüne doğru uzattı bir adım atmadan önce. Bir kez döndükten sonra sırtını direğe dayadı ve aşağı kayd.

Öyle baştan çıkarıcı bir şekilde eğildi ki yanaklarım .

"Sana etkileyici olması için yeterli sayıda burğu ve dönüş içeren bir başlangıç rutini öğreteceğim."

Onun gözleri *seksi* çığlıklar atarken, benimkilerin *korkmuş* çığlıklar attığından emindim.

Ancak ilk görevimiz yeterince basitti: kollarımızı yukarı doğru uzatmak, direğe tutunmak ve kendimizi yerden kaldırmak.

Yanılmışım. Daha önce dizüstü bilgisayar çantasından daha ağır bir şey kaldırmamış biri olarak, bu işe yaramayacaktı.

Birkaç vasat çekişten sonra -ve sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı harekete geçirdikten sonra- bir ritim bulmayı ve işi öğrenmeyi başardım. Ama kendime güvenimi kazanır kazanmaz eğitmen bize bir sonraki hamlemizi gösterdi.

İtfaiyeci.

Tek sorun, sık sık izlediğim videolardaki itfaiyecilerin hiçbirinin bu numarayı yapmamış olması.

Eğitmenin adım adım verdiği talimatları izleyerek onun duruşunu taklit ettim ve bir bacağımı soğuk direğin etrafında kıvırdım. Derin bir nefes alarak diğer bacağımı yerden kaldırdım. Gözlerimi sımsıkı kapattım; geldiğini görmezsem yere çarpmak daha az acı verici olacaktı.

Ama düşmedim.

İşe yaradı.

Herkes benim kadar .

"Gördün mü Rose," diye bağırdı Neema, "bu iş sende!"

Diğer arkadaşları alkışladı ve kulaklarımın ucu ısındı.

Her hareket ve her dönüşte kendimi şaşırttım ve kalbimin atış şeklinden keyif aldım.

"Aferin kızlar," dedi eğitmenimiz dersin sonunda. "Kısa sürede performansınız için hazır olacaksınız."

"Performans mı?" Claire ve ben aynı anda sorduk, kafalarımız

Eşyalarını toplayıp arabaya doğru koşan, suçlu görünen Neema'ya doğru atıldı.

Ona yetiştiğimizde "Şu konuda..." diye başladı.

Ona birkaç adım daha yaklaşarak başımı sallamaya başlamıştım bile.

"Bu konuyu seninle dersten önce konuşmak istiyordum ama o kadar yoğun ve streslisin ki, sana daha sonra söylememin daha iyi olacağını düşündüm."

"Bana ne söyleyeceksin?" Ona ters ters baktım.

"VOX'a gidip gidemeyeceğimizi sorduğumu hatırlıyor musun?" Aynı anda hem burnunu kırıştırdı hem de gülümsedi.

"Evet, pizza ve canlı müzik için." Neema'nın gizli planlarına hazırlanmak için başımı ellerimin arasına aldım.

"Eskiden bir striptiz kulübüydü ve hala direkleri var ve bir performans sergileyebileceğimizi umuyordum ve eğlenceli olacak ve biraz eğlenmemiz gerekiyor, lütfen." Kelimeleri tek bir nefeste tükürdü.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı Claire. "Size tezahürat yapacağım ama sahneye çıkmayacağım."

"Peki. Bu sınıfa gelmenin zaten konfor alanının çok dışında olduğunu biliyorum," dedi Neema ve Claire'in omzuna dokundu. "Burada olduğun için minnettarım. Dean de çocuklara katılacak mı?"

"İstiyor"

Neema tüm dikkatini bana çevirdi. "Sanırım Patrick de katılacak... eğer çalışmıyorsa." Elimi tuttu, teni benimkinden birkaç ton daha koyu ama parlıyordu. "Orada birinize ihtiyacım var."

"Çocuklar da orada olacak mı?" Kalbimin hızlı ritmi antrenmandan mı kaynaklanıyordu yoksa kendimi sahnede direk dansı yaparken mi hayal ediyordum *bilemiyordum... çocukların önünde.*

"Shaun o gece beni görmek isteyecek, onu tanıyorum. Hiçbir şey belli etmeden William'ın onu VOX'a götürmesini sağlamalısın. Bunu yapabilir misin? Yoksa ikiniz sadece oyun parkındaki çocuklar gibi birbirinizin saçını mı çekebiliyorsunuz?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana meydan okuyordu.

"Uhm, biz..." Sözlerimde tökezledim ve bir *pfffttt*'ye başvurdum. Claire tamamen sessizliğe gömüldü.

Neema burnunu kırıstırıp bana en iyi köpek yavrusu bakışlarını atarken arabaya doğru yürüdük. "Tamamen giyinik olacaksın. Bu saygın bir spor!"

"Beni tanıyorsun, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Vücudum o şekilde çalışmıyor. Hiç seksi değil. Aptal gibi görüneceğim." Kollarımı kavuşturdum, sesim öfkeyle kısıldı. "Bu yine palto fikri ve o da iyi sonuçlanmadı, değil mi?"

Reddedilmenin, ne kadar *seksi* olmadığımın derin hissi beni tüketti.

Neema içini çekerek arabaya bindi. "Madem seksi olmadığından bu kadar eminsin, bir anlaşılmaya ne dersin?"

Claire ve ben bindik ve bekledik.

"Son derse kadar rutinde ustalaşmayı başarır ve bu konuda yarı özgüvenli hissedersen, direklerden birini daha geriye alsan bile yapacaksın. Orada benimle olmanı istiyorum ve kendini seksi hissetmeni istiyorum çünkü öylesin."

Yenilgiyi kabul ederek homurdandım. "Eğer güvenirsem -ki güvenmeyeceğim- ama , yukarıda sana katılırım."

"Anlaştık."

Bu kaybetmeyi umduğum ilk bahisti.

Mesaja tekrar baktım.

Bebeğim, bu toplantı bitmek üzere. Kahvaltı yarın mı?

Aynanın karşısında durup yüzümü ve vücudumu inceledim. Kimsenin öpmeye can atmadığı ağzımı, uzun zamandır çaresizce tutulan belimi.

Dramatikleşiyorsun. Kes . Sadece meşgul.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmamak için annemi aradım. Bu genellikle bana biri tarafından sevildiğimi hatırlatmak için işe yarardı.

"Rosie, Rosie, benim küçük sevimli bebeğim, bebeğim," diye şarkı söyledi annem ekrana bakarken, siyah saçları son görüşmemizdeki uzunluğunun yarısındaydı. "Telefonlarla şımartılıyorum. Süslenmişsin. Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde." Makyaj temizleyicimi ve annemin ördüğü yüz fırçalarını aldım ve dudaklarımı temizlemeye başladım. Annem sessiz kalınca ekranıma baktım ve "Ee, saçına ne yaptın?" diye sordum.

Annemin küçük kaşları yumuşadı ama yok olmadı. "Komşumuzun kızlarından biri kuaför olmak istiyor, ben de benim üzerimde pratik yapmasına izin verdim." Ellerini pürüzlü kenarlarda gezdirdi. "Beğendin mi?"

"Kaç yaşında?" Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve solunum yollarım tekrar açıldı.

"Henüz yedi yaşında ama bence potansiyeli var." Videoda kendi saçlarına hayran kaldı.

Kıkırdadım ve gözlerim yaşardı. Annemin kötü internet bağlantısı için minnettardım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. İş ve diğer olağan şeyler nasıl?"

"Her şey ." Önlükleri bir kenara fırlattım ve sohbeti başka bir yere taşıma niyetiyle yatağa tırmandım.

Neema'nın düğününden (annemler geliyordu!), şu anki işinden (portreler çiziyor), olan aşkından (gereksiz yere açık) ve son olarak da masa oyunumdan (oyunu bitirip yarışmaya göndermem için ısrar etti yoksa beni evlatlıktan reddedecekti) bahsettik.

"Ciddiyim, seni keseceğiz!" diye dalga geçti, sesi titrek internet bağlantıları nedeniyle kesiliyordu. "Bu oyunu yaratmanı izledim. Onu inşa edişini izledim. O kadar küçüktün ki, dünyanın senin için neler sakladığına dair hiçbir fikrin yoktu ve hayallerinin önüne geçilemezdi. Bitir lütfen. Dünyaya onlar için ne yaptığını göster."

Göğsüm arzuyla çarpmasına rağmen gözlerimi devirdim. Bunu istemiyormuşum gibi davranamazdım. "O kadar da önemli değil..."

"Bu oyunları seven biri olarak, zar atmaktan korktuğunuz kesin."

"Göreceğim," dedim, gerçek bombasından kurtulmak istiyordum.

düşürmekte ısrar etti. Şu anda hayatımı bir arada tutan tüm yalanları paramparça edeceğinden korkuyordum. "Gitmek zorundayım."

"Onu hâlâ seviyor musun Rosie?" diye sordu ben telefonu kapatamadan. Durakladım. Geçen saniyeler içinde kalbim hızla çarptı.

Her zaman güvенеbileceğim tek şey annemin sezgileriydi. Ben bir cevap ararken tökezlemeden önce, o zarif bir şekilde konuyu değiştirdi. "Sanırım dün gece bir hayalet beni ziyaret etti."

"Bana her şeyi anlat."

11. Tur

Bay Markham hakkındaki endişelerimi geri çektikten sonra bile Shaun, iş yerinde patronumla asla yalnız kalmamamı sağlamayı kendine görev edindi.

Shaun'u her zaman kardeşim olarak düşünmüştüm ve böyle bir şey hissedeceğimi hayal etmiştim.

Elinde folyoya sarılmış iki kare ile geldi ve bana şehirdeki en esnek, en peynirli sandviç olacağını bildiğim şeyi uzattı.

"Okunmamış e-postaların beni deli ediyor." Shaun ağzı yemekle dolu halde ekranıma baktı.

Kaydırırken folyoyu dişlerimle yırtarak açtım. "Çok fazla promosyon postası alıyorum."

"Her şeye abone olduğunuz için ödül almadığınızı biliyor musunuz? Bu da bir oyuna dönüştürdüğünüz tuhaf şeylerden biri mi?"

"Hayır, sadece bir şeyleri kaçırmayı sevmiyorum."

"Sanki bunların bir önemi varmış gibi. Onları okumadan bırakmanızın bir nedeni var."

Ofladım ve kalın harflerle yazılmış metni okudum. "Burada bazı faydalı şeyler var. Gelecek ay yeni bir *Lady of War* çıkacak ve bu e-postada indirim var." Kaydırmaya devam ettim. "Ve bu..." Durakladım, kalbim gırtlığıma kadar geldi.

Shaun'un gözleri seçtiğim konu başlığına takıldı: Orijinal masa

oyunlarınızı göndermek için hala zaman var!

Çiğnemesi durdu.

E-postayı görmezden geldim, tıpkı ilkinin görmezden geldiğim gibi ve midemin bu ihtimal karşısında nasıl çırpındığını görmezden geldiğim gibi.

Shaun ben sil tuşuna basamadan bilgisayarımın faresini kaptı. "Çok yavaşsın Rose." Başvuru kılavuzunun linkini bulana kadar durmadan e-postayı okudu.

Koltuğuma daha da gömüldüm. Shaun'un o e-postayı okuması, sanki kazanmam gerçekten mümkünmüş gibi her şeyi çok gerçekçi hissettirdi.

"Bunu yapmak zorundasın!" Yüzünü bana döndü ve bakışlarıyla beni kıstırdı. "Para ödülünün yanı sıra, masa oyunun geliştirilecek ve dünya çapında dağıtılacak. Rose, senin oyunun her yerde oynanacak."

Çırpınan midemin göğsümde bir ağrıya dönüşmesine rağmen başımı salladım. "Zamanım yok. İlk duyuruyu yaptıklarında da zamanım yoktu, şimdi daha da az zamanım var."

Fareye uzandım ve o da geri .

"zorundasın," dedi Shaun. "Oyunun neredeyse bitmedi mi?"

"Benim oyunum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Öfkem yükselmişti ama Shaun'a yönelik değildi. Ailem ve Gandalf dışında oyunumu göstermeyi denediğim tek kişi Patrick' ve o da oynamakla ilgilenmiyordu. "Bu gerçek hayat değil." Fareyi kaydurdım ve pencereyi kapatıp yerine ofis e-postalarımı koymadan önce ekranı işaret ettim. "Bu gerçek."

Korkudan boğazım düğümlenmişti... Neyin korkusundan? Bir hayale ulaşmaktan mı yoksa başarısız olmaktan mı?

Shaun'un açık mavi gözleri, Ashdern kaşlarını çatmasına rağmen yumuşaktı.

"Lütfen öğle yemeği antrenmanına git." Shaun'un beni teşvik ettiği şey için nasıl özlem fark etmemesini umarak arkamı döndüm. "Yapacak işlerim var."

Shaun bir nefes verdi ve ayağa kalktı. "Tamam. Ama burada işimiz bitmedi."

"Öyleyiz. Bunu düşünecek kapasitem bile yok."

Bu kesinlikle yalandı, çünkü günün geri kalanında yaptığım tek şey buydu.

Oyununuz her yerde oynanırdı.

Patrick'in iş için uzakta olmasından mutlu olmam kötü müydü? Döndüğünde MBA'imi onu görmemek için bir bahane olarak kullanmam daha da mı kötüydü? Çünkü öyle oldu ve neredeyse MBA yapmaya değdi.

Doğru değildi. Teslim tarihim yaklaşıyordu ve zamanım tükeniyordu. O kadar ki oyun gecesinden vazgeçmeye hazırdım. Ama Shaun ve Neema düğün planlaması konusunda yardımına ihtiyaçları olduğunu söyleyerek beni ikna .

Shaun dairesinin kapısını açarken siyah kalem eteğimi düzelttim. İçeride William kanepeye yayılmış, bir insanın kaplaması gerekenden daha fazla yer kaplıyordu. Bacaklarını iki yana açmış, başını geriye eğmiş, gözlerini ekrana dikmişti. O aptalca uzun kirpiklerinin arasından görebilmesi bir mucizeydi.

İçeri adımımı atar atmaz William'ın bakışları önce yukarı, sonra da topuklu botlarıma kaydı. "Buraya bunlarla mı geldin?" Tekrar bana baktı. "Diğer bileğini burkmak mı istiyorsun?"

"Merhaba William. Seni görmek de güzel." İğneleyici tonumu kullandım ve doğru olup olmadığını merak etmesine yetecek kadar göz teması kurdum.

Öyleydi.

Yüzünde geniş, dostça bir gülümseme belirdi ve karşılık vermek çok kolay oldu.

Parmaklar sırtıma dokundu ve Lincoln'le yüzleşmek için döndüm. Kapalı bir cam kabı kaldırdı. "Dal senin için. Annem kabını geri istiyor." Başka bir kutu kaldırdı. "Jalebi, paylaşmak için."

"Teşekkür !" Çığlık attım, şimdiden salyalarım akıyordu.

Bana alametifarikası olan yarım gülümsemesini sundu ve yanımdan geçip gitti. Claire arkasından geldi ve beni kucaklamak için kendine çekti. Oyun gecesine katılmayalı uzun zaman olmuştu.

Claire nadiren kucaklaştığı için Neema da bize katıldı ve saniyeler sonra Shaun zıplayarak yanımıza geldi. "Bensiz grup kucaklaşması yapamazsınız." Shaun kollarını iki yana açarak bize doğru döndü.

William başını salladı. "Sizler çok gülünçsünüz."

"Katılmak ister misin?" Alay ettim.

"Asit içmeyi tercih ederim."

Kıkırdamadan edemedim, özellikle de bunu söylerken gözlerinde parlayan ışığı gördüğümde.

Nice'i oynamak daha önce her ne yapıyorsak ondan çok daha kolaydı. Bir gün bunun için Shaun'a teşekkür etmem gerekecek.

Kapıya sert bir vuruş ve ardından Patrick'in işle ilgili sesi beklenmedik gelişini işaret etti. Erkek arkadaşımı gördüğümde verdiğim yeni tepkilerden biri olan endişem tavan yaptı. Onu karşılamak için kapıyı açtım, ama o her konuşuyorsa onunla homurdanıyordu, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırılmıştı ve dizüstü bilgisayarı sol elinin avucunda açıktı.

Patrick telefonu kapatmadan önce, "Birazdan seni arayıp bilgi vereceğim," diye bağırdı. Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hey, bebeğim."

"Gelmişsin," dedi Neema arkamdan, gülümserken beyaz bir parıltı vardı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti ve dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Bir teslim tarihim var."

"Anlıyorum." Ruhumun derinliklerinde ona sarılmak ya da dudaklarımı dudaklarına değdirmek için en ufak bir istek bile aradım ama hiçbir aciliyet yoktu.

Bu duygular nasıl kaybolur? Nereye giderler? Kayıp çorapların ve plastik kap kapaklarının olduğu adaya mı?

Patrick dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve gürültü önleyici kulaklıklarını taktıktan sonra derin bir konsantrasyonla kaşlarını çatarak çalışmaya devam etti.

Yanına oturarak topuklu ayakkabılarımın fermuarını açtım ve bacaklarımı altına kıvırdım. Bakışlarımı onun ekranından ayırdığımda herkesin beni izlediğini gördüm.

Shaun önüme fincan çay koydu ve Lincoln jalebi kutusunu bana doğru itti. "Teşekkürler," dedim ve örümcek hislerimin karıncalanmasına rağmen hiç vakit kaybetmeden yapışkan, çıtır çıtır, çiğnenebilir lezzeti ağzıma attım.

Ağzım doluyken sonunda "oluyor?" diye sordum.

Shaun'un rengi soldu.

Neema ve Claire gülümsedi ama gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Lincoln gözlüklerini çıkardı ve bakışlarımı kaçırarak şakaklarını ovuşturdu.

Endişem daha da arttı. "Ne oldu?"

Shaun oyunu başlatmak için düdüğünü çıkarma şovu yaptı, ancak hiçbir şey ayarlanmamıştı.

"Ey, ne oynuyoruz?" Ben sordum.

"Sen söyle." Neema koltuğun arkasından bir bez çanta aldı ve masanın üzerine bıraktı. Endişeli ifadesi benimkiyle buluştu. "Shaun bana yarışmadan bahsetti. Katılmalısın."

Başımı Shaun'a doğru çevirdim, o da irkildi.

"Oyun seçme sırası bende ve oynamak istediğim şey bu." Çantanın fermuarını açtı ve bana kendi ellerimden daha tanıdık gelen bir tahta çıkardı. Onu annemle birlikte boyamak ve kendi başıma yeniden boyamak için saatler harcamıştım. "Eğer izin verirseniz."

Nefesim kesildi.

Parçaları teker teker çıkardı: şapka, taç, kitap, kılıç, ok ve yay. Çantanın içine her uzanışında ve başka bir parça çıkardığında, bir parçam uyuşturdu.

Sesimi, hareket kabiliyetimi kaybettim.

Neema'nın hevesli gülümsemesinin, Shaun'un ifadesindeki suçluluk duygusunun ve Claire'in sevinç çığlıklarının belli belirsiz farkındaydım. Lincoln öne doğru eğilip tahtayı incelerken William hiçbir şey söylemedi, gözleri önümüzde duran oyuna sabitlenmişti.

Bir şey söylememi bekliyorlardı ama düşünemiyordum. Tek duyabildiğim yanımdaki Patrick'in klavyesinin *tık tık tık tık* sesleriydi.

Parmaklarının her dokunuşunda kalbim hızla çarpıyor, kısa nefes alış verişlerim gittikçe hızlanıyordu. Panik atak geçiriyordum.

Panik atak geçiriyordum.

Kesinlikle panik atak geçiriyordum.

"Bunu seçiyorum," diye duyurdu William, kulaklarımdaki kan pompalanmasından daha yüksek bir sesle. Şapka kalemını aldı ve bana baktı. Gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı. Oynamak istiyordu.

Ama bu bizim küçük aptal oyunlarımızdan biri değildi. Bu *benim* .
Ve bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı. Ya nefret ederlerse? "Haydi," diye cıvıladı William diğerlerine.

Neema hemen harekete geçti. "Ok ve yayı istiyorum."

Shaun tacı kapdı.

Lincoln kılıcı aldı ve gözlerine yaklaştırdı. Claire kitabı iki parmağının arasına aldı.

"Beş oyunculu bir oyun mu?" Neema sordu. "Senin için bir şey ekleyebilir miyiz? Yoksa benim yayımı alabilirsin."

Başımı salladım, işe yaramaz hale gelmiş uzuvlarımla tahtanın önünde diz çöktüm. "Bu altı oyunculu bir oyun ama ben kalp oyun taşını kaybettim."

Yıllar önceki o günü düşündüm. Gandalf, gelmiş geçmiş en büyük masa oyununun orijinal hatıralarını istediğini söyleyerek onu almıştı.

Neema kolyesindeki kalp tılsımını çıkardı ve başlangıç karesine ekledi. "İşte. Bunu kullanabiliriz."

Göz kapaklarımdan arkasından yaşlar süzüldü. Kendimi toparlamaya çalışarak onları kapalı tuttum.

"Siz ikiniz lütfen bir arada durabilir misiniz?" Shaun dedi ki. "Daha başlamadık bile."

Neema ve ben kıkırdadık.

"Adı ne?" Lincoln becerikli parmaklarını tahtada gezdirerek farklı dokulara sahip bölgelerde durdu.

O kadar uzun süredir devam eden tahta oyunum olarak bahsediyordum ki neredeyse adını unutuyordum.

"Bu, uhm, buna..." Tereddüt ettim, sesimin benimle kalması için yalvardım. "Aşırı güç."

Herkes başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Bu bir fantastik-macera oyunu." En iyi arkadaşıma döndüm. "Neema, ok ve yayın seni bir savaşçı yapıyor. Sen de öyle Lincoln, kılıçla." Tahtadaki farklı bölgeleri inceledim. "Claire, sen bir bilim adamısın. Shaun, sen belli ki tacı olan bir kralsın. Ve William... şapkalı, sen bir büyücüsün."

"Ha!" William bana bir göz kırptı ve ben de endişeyle

azaldı.

"Peki ya kalp?" Neema sordu.

"Oh, ben bir sağlıkçıyım." Devam etmeden önce sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak bir hava akımı üfledim.

Patrick'e baktım ve midem bulandı. Gözleri hâlâ ekrana odaklanmıştı. Bize bu kadar ilgi gösterdiğine göre başka bir yerde de olabilirdi.

Neema onu dürttü ve bakışları kalkıp benimkilerle buluştu.

"Bu nedir?" diye sordu, bir kulaklığını çıkararak.

Bir yanımda acıyordu, fark etmemiş olmasını diliyordum. Yatak odamda sayısız saat geçirmiş ve bana bunu hiç sormamıştı.

"Bu Rose'un oyunu." Shaun gülümsedi. "Nasıl oynanacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Harika, bebeğim." Elinde zil sesi çıkaran telefonuna baktı. "Buna cevap vermeliyim, lütfen izin verin." Aramayı cevapladı ve ayağa kalktı, zaten sayıları ve yüzdeleri karıştıyordu.

Omurgama bir hayal kırıklığı kırbağı çarptı ama bunu görmezden geldim ve bana gülümseyen bir grup insana odaklandım.

"Tamam, yani... kurallar. Muhtemelen hiçbir yere yazmadığım kurallara ihtiyacınız vardır."

Onları ezberden okudum, her zaman sonunda fark ettiğim şeyi kabul etmeden önce tökezledim ve kendimle çeliştim: iyi değillerdi.

Ayağa fırladım, hazırdım. "Hiç mantıklı değil. Üzerinde çalışılması gerekiyor ve son teslim tarihi yaklaşıyor. Ayrıca zamanlayıcı bozuldu. Başka bir şey oynayalım, hatta Dungeons & Dragons. *FIFA* bile oynayabiliriz." William'a döndüm. "Bana bir oyun kumandası ver."

Ama William'ın yumuşak gülümsemesi sabit kaldı. "Hayır. Buraya zaten yatırım yaptık ve artık kuralların en azından yarısını biliyoruz." Başının üstünden uzanarak arkasındaki rafta duran başka bir oyundan bir zamanlayıcı aldı. "Seni kendi oyununda yeneceğimden mi korkuyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim gümbür gümbür attı.

Bana meydan okumak için bir kaşını kaldırdı ve o anda aklıma geldi: William'ın onayını istiyordum. Onun bir oyun geliştiricisi olduğunu, geçimini sağlamak için oyun tamir ettiğini ve benim oyun oynama hevesimi karşılayan tek kişi olduğunu keşfettiğim günden beri, onun onayını istiyordum.

ama Şimdiye kadar sormaya korkuyordum.

Eğer oyunumu sevmesini sağlayabilirsem -her oyunda ustalaŐan adam- o zaman kesinlikle bir değeri vardı.

Bunu istiyordum. Bakışlarını tutarak ve midemde uęuŐan tđm kđęđk kelebekleri dışarı atarak, "Hadi oynayalım," diye fısıldadım.

Shaun yine dđdđęđnđ đaldı ve oyun, benim oyunum başladı.

Saatlerce sđrdđ - bir masa oyununun sđrmesi gerekenden đok daha uzun. Ama arkadaşlarım gđlđyor, tartıŐıyor ve hatta bir noktada Claire Lincoln'đ tehdit ediyordu. Sevinđten gđzyaŐlarımı tutamadım ve kalbim gđęsđmde kabardı.

Ama William not alıyordu. Her not alıŐında ne yazdđđını gđrmek için eğiliyordum ama defterini kalđasının altına sokarak benden saklıyordu.

Kalđasına dokunmamın imkanı yoktu.

Buna rağmen, eğleniyor gibi gđrđnđyordu. Daha sonra herkes de eğlendiğine dair bana gđvence verdi.

Ama bu neşeli anımda beni kđęđk parđalara ayıran bđyđk bir đatlak vardı. Oyunun ortasında bir noktada Patrick gitmişti.

Yıllardır oyun gecelerine hiç ilgi gđstermemiŐti, bu neden bir şeyleri deęiŐtirsin ki?

Ama değiştirdi. Her şeyi değiştirdi.

12. Tur

Pencereden içeri süzülen ışık Patrick'in saçlarını altın sarısı gibi gösteriyor ve yeşil gözlerini parlatıyordu.

Bana tanıdık gelen o gözlere baktım.

Ona zarar veremezdim. İstemiyordum ve özellikle de yalnız kalmak istemiyordum. Bekâr olmak, biriyle çıkmak ya da tamamen yeni bir insanla nasıl rahat olunacağını öğrenmek istemiyordum - vücudumu onunla paylaşacak kadar rahat.

Yanına oturdum, keşke bir kural kitabı, bir hesap tablosu ya da bir sonraki adımda ne yapacağımı söyleyecek bir şey olsaydı diye düşündüm. Masa oyunlarını bu yüzden severdim. Yapılandırılmışlardı ve sadece beklenen sayıda sonuç vardı.

Beni kendine çekip cebinden bir prezervatif çıkarırken aklımdan bu düşünceler geçiyordu. İhtiyacımız olmasa da, "çifte korumaya" sahip olmak hoşuna gidiyordu

Patrick dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben panikledim.

"Uhm, aslında çok yorgunum." Ağzına karşı konuştum ve öpücüğü mümkün olan en kısa sürede kestim.

İçini çekti ve parlak kareyi parmaklarının arasında döndürdü.

"Bugün seni görmeyi kabul etmemeliydim. Bitirmem gereken bir ödevim var ve şimdi oyunum için de bir son tarih var." Bundan bahsetmek bile beni neredeyse gülümsetiyordu. Tek yapmak istediğim onu düzeltmekti. Bir şey üzerinde çalışmaktan bu kadar heyecan duymayalı uzun zaman olmuştu. "Aklımda bir sürü fikir var. Düşünüyordum da

."

Patrick güldü. "Beni yanlış anlamayın, eğlenceli olduğumu biliyorum ama MBA'in daha önemli olduğunu unutmayın."

"Biliyorum." Heyecanım midemin derinliklerine kadar indi. "Hızlı bir sevişmeye ne dersin?" Beni tekrar öptü.

Bedenim onun dokunuşuna karşı geri çekildi. Bununla ilgili her şey yanıltı. İnkâr edilemeyecek kadar yanıltı. Gerçek karnıma bir yumruk indirdi ve beni nefessiz bıraktı. Uzun zamandır yanıltı.

," diye ağızımdan kaçırdım dudaklarımız ayrılırken.

"Ne?" Geri çekildi, gözleri alev alev yanıyordu. "Ciddi olamazsın."

Kelimelerim boğazımda düğümlendi ve başımı sallayarak umutsuzca söylemem gerekenleri öksürerek çıkarmaya çalıştım.

Dudağı kıvrıldı. "Deniyorum. Her cumartesi ve bazı oyun geceleri buradayım. Seni ve arkadaşlarını saatlerce o aptal oyunları oynarken izliyorum." Ayağa kalkarak prezervatifi cebine soktu.

"Biliyorum." Bakışlarımı ellerime sabitledim. "Ama ben mutlu değilim. *Biz* mutlu değiliz. Benimle ya da arkadaşlarımla vakit geçirmekten hoşlanmıyorsun. Randevulara çıkmıyoruz. Neredeyse hiç konuşmuyoruz." Bir damla gözyaşımı sildim. "Ve çok uzun zamandır birlikte uyumadık."

"senin hoşuna bile gitmiyor ve bu benim suçum değil." Sanki kelimeleri geri çekebilmeyi diliyormuş gibi keskin bir nefes aldı.

Ağızım bir karış açık kaldı ama sözünü geri alamadan ya da daha da canımı yakacak bir şey söylemeden önce zırları attım ve kendi üzerime bahse girdim. Bundan daha fazlasını istiyordum.

"Gitmenizi istiyorum," dedim sesimde hiçbir tereddüt olmadan, riskten kaçınan beynimin sözlerimi işaretlemesine rağmen.

"Rose." Bana baktı ama ben olduğum yerde sabit durdum. Kapıya doğru yürüdü ve sırtı bana dönük bir şekilde birkaç saniye bekledi. "Bu gerçekleşmiyor. Bu olamaz," diye mırıldandı.

Ben kıpırdamayınca, arkasına bile bakmadan kendini dışarı attı.

Sonraki birkaç hafta boyunca tüm zamanımı işime ve derslerime harcadım, hem masa oyunumu hem de oyun gecemi ihmal ettim.

Kalp ağrısı yüzünden değil, ki az vardı. İlişkimiz bitmeden çok önce yas tutmuştum. Ama başka hiç kimsenin

kafamın içinde kendi sesimden başka bir ses .

Neema her zamanki gibi endişeliydi, bana ikramlar ve içebileceğimden daha fazla çay getirdi ve her fırsatta bana sarıldı. Annemi aramıyordum ama telefonda Neema'yla konuştuğunu net bir şekilde duyabiliyordum, ikisi de benim için giderek daha fazla endişeleniyordu.

Ben evde yokken, Shaun iş yerinde benimle uğraşırdı. Onun da benzer bir stratejisi vardı.

İkramlar. Çay. Sarılmalar.

Bir keresinde bana sarılırken iş arkadaşlarımızdan biri yanımdan geçti ve "Sonunda bir araya gelmenize çok sevindim" diye fısıldadı.

Bu bile onu caydırmadı.

Daha fazla dayanamadığımda, herkese iyi olduğumu kanıtlamak amacıyla oyun gecesine katıldım. Ayrıca, oyun seçme sırası bendeydi ve Clue oynamak için can atıyordum.

Sehpanın yanına diz çöktüm ve oyunu kurdum. William da dahil olmak üzere herkes etrafımda dolanıyordu, bu garipti çünkü o her zaman varlığını belli ederdi.

Bu gece siyah bir kot pantolon ve üzerine fazlasıyla oturan bir oyuncu tişörtü giymişti.

"Ateşli bir randevu mu?" yumuşatmaya çalışarak sordum.

"Oyun gecesini asla kaçırmam," diye dalga geçti, elini saçlarının üzerinde gezdirerek onları yatıştırmaya çalıştı. Bir noktada ona bunun ne kadar anlamsız olduğunu söylemem gerekecekti.

Neema bana bir fincan çay daha getirerek, "Buraya bir kız getirmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "O kadınların sana salyalarını akıtmalarını izlemekten oldukça keyif alıyordum. Seni etkilemek için bana hep aşırı nazik davranıyorlardı."

William gözlerini devirdi ve masasına oturdu. "Oh, dur."

Shaun kanepeye oturdu. "William pantolonsuzları bile etkileyebilir. Bu yüzden hiçbirinizi onunla yalnız bırakmıyorum."

"Kara büyü," diye mırıldandım.

William'ın iniltisi bir kahkahaya dönüştü ve odak noktası benimki yerine onun aşk hayatı olduğu için minnettardım.

Telefonlarımız aynı anda çaldı ve Neema ekranından başını kaldırıp baktı. "Claire gelemeyeceğini söylemek için gruba mesaj attı. Hannah grip olmuş. Gerçekten çok üzgün."

"Üzülecek bir şey yok. Viral enfeksiyon geçiren on sekiz aylık çocuğunun muhtemelen ona, *gayet iyi durumda* olan yetişkin arkadaşından daha fazla ihtiyacı var." Son iki kelimeyi heceleyerek söyledim ve hepsiyle göz teması kurdum.

Claire gelmiyorsa Lincoln'un de biliyordum. Bunca yıllık dostluktan sonra bile hâlâ sosyal kaygılarla boğuşuyordu. William'ın yüzüne döndüm. "Ve sen, umarım oyun gecesi için heyecanlı olduğun konusunda şaka yapmıyordun çünkü şimdi oynamak zorundasın."

William masasından kalkıp oyun masasının etrafında bize katılırken ağzı yukarı doğru eğildi. "*Gayet iyi olduğunuza* göre, bu sefer kazanmanıza izin vermeyeceğim."

Gerçekten yapmadı. Pislik. William beni yakaladığı için Clue'yu kaybettikten sonra, bir an yalnız kalmak için balkona çıktım. Hafif bir esinti vardı, ama yıldızsız gökyüzünde ay parlak ve neredeyse sarıydı - bu kısa süre sonra William'ın üzerimden kayan karanlık gölgesiyle kesildi.

Dirseklerini sol tarafımdaki korkuluklara dayayarak önümdeki okyanusa baktı. "Özür dilerim."

"Kazanmak için mi?" Omuz silktim. "Olma. Her şeyi kitabına göre yaptın, ama bunu nasıl sürdürdüğünü bilmiyorum."

"Patrick hakkında."

Üzgün değildim. Ama bunu söylemek uygun görünmüyordu.

"Aşk geçicidir." Döndüm ve kısa bir süre önce bana söylediği sözleri tekrarlayarak ona göz kırptım.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve son zamanlarda çok konuşuyor olsak da, onun tüm odağına sahip olmak beni suskun bıraktı. Kara büyü. Dediğim gibi.

Siyah saçlarımdan kanunsuz bir tutamı bir kulağımın arkasına sıkıştırdım ve ona gülümsedim. "Ben iyiyim. Herkese endişelenmeyi bırakmalarını söyle."

Ağzını yukarı doğru büzerek derin gamzesini içeri itti. Tekrar uzaktaki uçsuz bucaksız okyanusa döndü. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Yan yana durarak rahat sessizliği içimize çekti. Uzun bir aradan sonra ellerini korkuluklara doladı ve kara kaşlarından birini kaldırarak bana döndü.

"Biraz yapıcı eleştiri için yeterince iyi misin?" Arka cebinden, benim oyunumu oynarken yazdığı katlanmış defteri çıkardı.

İçimi bir bulantı dalgası kapladı. Ellerimi sıktım. "Hayır. Bilmiyorum. Yorumlar ne kadar acımasız? Kötü olduğumuz bir şey yaptığımızı biliyorum ama ben-" Başımı salladım. "Gerçekten gerginim."

"İyi oynuyoruz, unuttun mu?" Gözlerindeki ışık tıpkı baktığım yıldızlar gibi parlıyordu.

Sayfaları çevirdi, siyah mürekkep parçaları beyaz kâğıtta net bir şekilde görölüyordu. "Ama şu anda tartışılmayacak kadar çok şey var." Çenesini arkasındaki kapıya doğru eğdi. "Görünüşe göre Neema gitmek üzere."

"Çok fazla eleştiriye benziyor," diye , bakışlarım hala küçük kitaba sabitlenmişti. "Kötü müydü? Dürüst ol."

"Hayır." Yumuşak bir kahkaha attı ve dudaklarının bir ucu yukarı doğru kıvrıldı. "İyiydi, gerçekten iyiydi. Ama izin verirsen bu oyunu daha da iyi hale getirebiliriz."

Konuşurken sesi bir oktav düştü ve içimdeki bir şeyi titretti.

"Hafta sonu gelebilirim, eğer sorun olmazsa?" Kendimi parmaklıklardan geriye iterek aramızda boşluk yarattım, sonra da William'a karşı en iyi bildiğim şeyi yaptım, onunla alay ettim. "Sanırım günün öğlen başlıyor, zavallı bir kadını yatağından çıkardıktan sonra."

Gözleri parladı ve yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Bir cüret içeriyordu. "Kıskandın mı?"

Kalp atışlarım hızlandı.

Onunla bu raundu oynamaya hazır olduğumdan emin değildim.

Bunun yerine, 1. Tur'un güvenliğine çekildim. Yüzümü buruşturdum ve ona söyledim.

Ve yaptı da. Arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. "İyi geceler, Rose."

"Bekle!"

Ona yetiştim ve dondu kaldı, yüzünde veremediğim bir ifadeyle bana baktı.

"Saat kaçta olduğunu söylemedin," dedim. "Buraya gelmeli miyim yoksa...?"

"Yoksa?" Sırıttı. "Senin evine mi davet ediliyorum? Tanrım, Shire. Ne kadar heyecan verici."

"Saat kaç, seni yaramaz?" Neredeyse hırlayacaktım ve sert pazusunu dürttüm.

İrkildi ve o noktayı ovuşturdu. "Öğlen. Çünkü sana yabancı bir kadını yatağımdan çıkarmam gerekiyor." Daireye geri adım atmadan önce dudakları kıpırdadı.

Tam bir salak.

13. Tur

Neema son bitki çayını da yudumlarken gözleri kısıldı. "Düşmanın buraya geldiğine inanamıyorum."

"Nemesis' biraz ağır bir terim oldu." Mutfak masasının üzerine eğildim ve avokado, domates, peynir ve inanılmaz miktarda öğütülmüş biberle kaplanmış bir parça tostı daha ağızıma attım.

"Ve Shaun'a göre, özellikle sizinle yalnız kalmak istemiş."

"Kulağı tuhaf geliyor." "Biraz garip."

Yutkundum. "Sanırım yalnız kalmak istemesinin tek , sen ve Shaun burada olursanız doğıru düzgün eleştiri yapamayacak olması. Bu bir iş. Bu kadar basit."

Neema taburesinden zıpladı ve zarif bir kuğı gibi üzerimde yükseldi, oysa ben daha çok... başsız bir tavuktum. Gözleri hâlâ kısıktı. "Tamam. Ama dikkatli ol. O sorunlu adama karşı koyabilecek bir kadınla tanışmadım ve şimdi bekar ve savunmasızsın ve sadece ..."

Onu durdurmak için ağızımı açtım ama o m kemmел manikürlü parmağını kaldırarak beni durdurdu. "Onun cazibesine kapılma. Eğıer takılırsanız ve yürümezse, ortalık karışır. Sence neden onu hiçbir arkadaşımıyla tanıştırmadım ve-"

"Whoa." Ellerimi kaldırdım. "Kim takılmakla ilgili bir şey söyledi ki? William'ı idare edebilirim. Ayrıca onun tipi değılim. Tekrar söylüyorum, bu bir iş. Notlar aldı, hem de bir sürü."

Mırıldandı ve kapıya doğıru giderken anahtarlarını aldı. "Sanırım bunu yapmak için m kemmел kişi o. Sana karşı kolay davranmayacaktır. Hazır mısın?"

Hazır değildim. Yıllarca kendimi adadığım kalbimin oyununu birinin parçalamasına nasıl hazır olabilirdim ki?

Ama cevap veremedim telefonum çaldı. Bir mesajın yanında William'ın adını görmek garipti.

Kapıyı açtığımda Neema'ya "O burada," dedim. "Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim."

Alt kattaki otoparka yürüdük, William'ın arabası ziyaretçi bölümüne girdi, motorun gürültülü sesi beton duvarlara çarpıyordu. Arabasını bir boşluğa çekti ve arabasını kapattığı anda her şey durdu.

Sürücü tarafından inen William uzun bacaklarını gerdi ve boynunu açtı. Kendini bir hatchback'e sığacak kadar nasıl katladığı bir muammaydı.

Siyah kot. Yıldız Filosu tişörtü.

Neema arabasına doğru giderken ona el salladı. "Kibar ol!"

Elini kaldırdı ve selam verdi. "İyi Oynuyoruz." Bana baktı ve bu vasat ışıkta bile yüzündeki çizgiler fesatlık çağırıyordu.

Midem isteğim dışında takla attı.

"Merdiven mi asansör mü?" İçimde kaynayan sinirleri görmezden gelerek sordum.

"Merdivenler. Gün içinde yeterince oturuyorum." Vücudu aksini söylüyordu.

Bah. Dur.

Bu düşünceyi bir kenara itip hızla ilerledim ama ve uzun bacakları birkaç adımda bana yetişti.

Adil değil.

William daireme girdi ve etrafına bakındı. Sol taraftaki küçük mutfak temizdi, hatta lekesizdi. O gelmeden önce silmiştım. Karşısındaki oturma odası... şey... yaşanmış görünüyordu. Büyük, yıpranmış lacivert kanepenin önünde makul büyüklükte bir düz ekran vardı ve altında Xbox'ım sergileniyordu. Görmesi için oraya bırakmışım. Kanepe ile televizyonun arasında, masa oyunumun çoktan kurulup beklediği bir sehpa vardı.

Bugünkü toplantının ana odağı da buydu.

"Oturun." Kanepeyi işaret ettim. "Kahve?"

Başını salladı ve parlak bir şey gören bir saksağan gibi doğruca Xbox'a doğru yürüdü.

Bir kutu çikolatalı kurabiye aldım ve ona fırlatmadan önce "Çabuk düşün" dedim.

İri bir eli yukarıya doğru savruldu ve eli kendisine çarpmadan hemen önce yakaladı. Geriye doğru kanepeye düştü ve sadece William'ın yapabileceği şekilde, sanki oraya aitmiş gibi yayıldı.

"Teşekkürler, bunlar benim favorilerim," dedi. "Bunları benim için mi aldın?"

"Tamamen tesadüfi. Onları özellikle senin için almadım." *Sanırım.*

Titrek bir nefes verdim. Neden iş görüşmesi ya da ilk buluşma gibi hissettiriyordu? İkisinde fazla deneyimim yoktu.

William kurabiyelere bakıp onları açmadan önce bakışlarının yüzümde oyalanmasına izin verdi. "Nefes al. Seni öldürmeyeceğim ya da baştan çıkarmayacağım. Bu bir iş."

"Akıl okuyabiliyor musun?" diye sordum. Bu bir sorun olabilir.

"Hayır. Ama seni okuyabilirim." Notlarına göz gezdirdi. "Bu yüzden seni yenmek bu kadar kolay."

"Oh, kes şunu." İki fincan kahve getirdim. "Sade içiyorsun, değil mi?"

"Evet, bir keresinde bana söylediğin gibi, 'ruhum gibi'." Bana o gülümsemelerinden birini gösterdi ve göğsümde garip bir karıncalanma yayıldı. Bu onun kara büyü müydü?

Belki de ondan mümkün olduğunca uzakta oturmak iyi bir fikirdi.

Karşı kanepeye oturdum ve oyunu işaret ettim. "Başlayalım mı?"

Kahvesinden bir yudum aldı ve yutkunurken adem elması hareket etti.

Lanet olsun sana, Rose. Kes . Bakma.

Kahveme baktım ve derin bir nefes aldım.

"Size oyun deneyimimi anlatacağım." Not defterine baktı, sesinde alıştığım şakacılık yoktu. "İlk sorunuz, eminim farkındasınızdır ama yine de bahsediyorum, yazılı ve yapılandırılmış kuralların eksik olması."

Yüzüm elimde tuttuğum kupadan daha sıcaktı. "Biliyorum, biliyorum."

", biri senin oyununu her oynadığında orada durup bu konuda saçmalamak zorunda kalmazsın." Gülümsemesini bastırırken gamzesini gösterdi. "Yine de, eğer istediğin gibi olsaydı, olacağını hayal ediyorum."

Kesinlikle haklıydı.

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra bir kurabiye alıp hepsini ağzına attı. "Ama Rose." Çiğnemeyi bitirirken durakladı.

Adımı kullanması beni ürküttü. Bana Rose dediğinde, bu bir şekilde tanıdık ve aynı zamanda yabancı geliyordu. Ben hep "hobbit" gibi bir şey beklerdim.

Kurabiyesinin kalanını yuttu ve siyah tişörtündeki kırıntıları fırçaladı. "Şimdi kuralların oluşumunu tartışmayacağız. Bugün tamamen oyunla ilgili, aynen oynadığımız gibi."

Zihnim dönüyordu ve oyunumu incelediği için mi yoksa her hareket ettiğinde tişörtünün pazularını sıkılaştırmasından gözlerimi alamadığım için mi olduğuna karar veremiyordum. İçimde bir şeyler kasıldı ve tarafa baktım.

Bu, abartılı derecede yakışıklı bir adama verilen son derece normal bir tepkiydi.

"İyi misin?" Öne doğru eğildi ve koca bir sehpa hâlâ bizi ayırıyor olsa da çok yakındı.

Doğrudan ona bakmamaya dikkat ederek başımı salladım. Neema haklıydı. Bu çok tehlikeliydi.

"Şu başvuru kılavuzlarını bir görelim," dedi.

Mükemmel. Nefes almak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Kanepeden kalktım ve dizüstü bilgisayarımı bıraktığım odama doğru koştum. Kokusu beni takip etti. Arkamı döndüğümde onu kapı aralığına yaslanmış, onun varlığıyla küçülmüş gibi görünen yatak odama bakarken buldum.

her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Yatağımın, sandalyenin ve zeminin bir kısmının üzerine dağılmış kitap, oyun ve notları görünce yanaklarım daha da kızardı. Her ne kadar ailemi inkar etsem de

kaos genleri, bazıları çatlaklardan kaçmıştı.

İçeriye, kapının yanına monte edilmiş ilan panosuna baktı. "Bu beklediğimle aynı doğrultuda." Parmaklarını bilet koçanlarımın ve fotoğraflarımın üzerinde gezdirirken içten bir kahkaha attı.

Onun da favorileri olduğunu bildiğim aynı grupları gördüğünde yüzünde bir onay ifadesi belirdi. Tişörtlerini görmüştüm.

Tüm Comic-Con bilet koçanlarıma dokundu ve gülümsedi - bahse girerim o da Comic-Con'a katılmıştı. Yüzü düzeldi ve elini geri çekip Patrick'le benim bir fotoğraf kabininde çekilmiş fotoğrafımıza dokundu.

Orada olduğunu unutmuşum.

Dizüstü bilgisayarımı onun sert göğsüne dayadım ve sertliği görmezden gelmeye çalıştım.

Bir kez daha uygunsuz bir düşünceye kapılırsam, o gidene kadar kendimi dondurucuya tıkardım.

"Dışarı, dışarı, . Yatak odaları iş toplantılarının bir parçası değildir."

Güldü, gözleri tekrar şakacı bir ifadeye büründü. "Seni baştan çıkarmak istesem bile, Pokémon peluşları arasında bunun işe yarayacağını söyleyemem."

"Ouuuut." Son bir hamleyle ağır bedenini hareket ettirmeyi başardım.

Tekrar kanepeye yerleştik. Dizüstü bilgisayarımı açıp yarışma kurallarına göz attım.

"Tamam, yani..." Okurken arkama yaslandım, William da yanımda oturuyordu ama birbirimize dokunmayacak kadar . "Yaklaşık bir buçuk ay içinde teslim etmem gerekiyor. Beş oyuncudan fazla olmalı, bir tahta üzerinde oynanmalı, orijinal bir fikir olmalı ve popüler kültür temalı oyunlara veya mevcut oyunların yeni versiyonlarına izin verilmiyor." Boğazımı temizledim. "Ve... erotik oyunlar yok."

Tüm vücudum giydiğim kırmızı gömlekle aynı renkte olmalıydı.

"Kahretsin, işte oyununuz için son notum da gitti," dedi sesinde artık tanıdık gelen o tını ile. "Fantastik-macera-erotizm masa oyunları geliyor."

O da benimle birlikte gülerken, elini ensesinden saçlarına doğru sürterek saçlarını daha da karıştırırken içimden kaçan kıkırdamaya karşı koyamadım.

"Sen bir aptalsın," dedim.

"Öyle olduğumu biliyorum. Ama oyunlarda çok başarılıyım, bu yüzden beni dinlemelisin." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Devam etmeden önce, masa oyunlarını neden bu kadar çok sevdiğini sorabilir miyim?" Biraz daha yaklaştı ve tüm dikkatini bana verdi.

Bu kadar yakından, kendimi görebiliyordum.

Cevabı bilmeyi umarak ağzımı açtım ama bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Oyunlar her zaman sevdiğim bir şey olmuştu.

"Kuralları ve düzeni sevdiğini biliyorum." Başını eğdi, beni gözlemledi. "Sosyal yönü yüzünden mi? Çünkü ben tam da bu yüzden onları tercih etmiyorum."

"Sanırım öyle... Ben yalnız bir çocuktum. Dünyayı dolaşırken, dil engeline rağmen çocuklarla ve yetişkinlerle, bazen de tek başıma masa oyunları oynardım." Boğazımdaki yumruyu temizledim ve birkaç kez göz kırptım. Yıllar önce gömdüğüm duygularımın bu garip saldırısını beklemiyordum.

Ben kendimi toparlarken o alt dudağını ısırdı.

"Yalnız çocuklar, toplanın." Bana kendine özgü göz kırpmalarından birini yaptı.

Kıkırdadım ama Shaun'un William'ı "yalnız bir çocuk" yapacak kadar nerede merak etmeden de edemedim.

Derin bir nefes aldı ve not defterini açtı. "Motivasyonunuzu bilmek yardımcı olur. Yalnız çocuk, şu anki versiyonun altı oyuncu alıyor ve yeterince iyi olsa da sekiz oyuncuyu idare edebilir, bu da onu daha erişilebilir hale getirecektir."

"Önemli ama aynı zamanda önemli olmayan iki yeni karaktere ihtiyacım var.

o kadar önemli değil, bu yüzden her oyun için sekiz kişiye ihtiyacınız olmayacak."

Kaşları birbirine yaklaştı ve düşünürken dilinin ucunu ısırdı.

William'ı kısa bir süre önce Patrick'in oturduğu yerde otururken görmek garipti. Sanki alternatif bir gerçeklik gibiydi. Rahat siyah giysileri, dağınık saçları ve eğlenceli enerjisiyle William, Patrick'in eski haliydi.

"İki katı o zaman." Sesi heyecanla yükseliyordu. "İki savaşçı, iki büyücü, iki bilim insanı, bir yönetici ve bir sıhhiyecisi."

"Sen bir dahisin!"

"Deha ile aptal arasında ince bir çizgi vardır."

Omzumla onu dürttüm. Kötü bir hareketti. Vücudu sıcaktı... Bilmiyorum. Sıcaktı ve benim vücudumun da buna karşılık olarak ısınmasına neden oldu. Sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için yer değiştirdim. "Tamam, bir sonraki not."

Üçüncü nota geldiğinde dört saatten fazla zaman geçmişti ve Neema ön kapıdan içeri girdi.

"Oh, hala buradasın." Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı.

"Seni kanepemde her bulduğumda böyle karşıladığımı düşünsene," diye şaka yaptı William.

"Biliyorsun. Tam bir baş belasısın." Güldü ve banyoya doğru yürüdü.

"Gitsem iyi olacak." William ayağa kalktı ve başını eğerek bana baktı. "Ama eğer devam etmek istersen, bu hafta bir ara işten sonra gelebilirsin, yakın olduğu için. Belki notlarımdan birini daha gözden geçiririz." Gamzesi fazla mesai yapıyordu.

"Evet, kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktım ve boynumu ona doğru uzattım.

Defterini kaptığı gibi cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı ve Dragon Ball anahtarlığını parmağının etrafında döndürdü. "Ve bak, benimle yalnız kalmayı kendiliğinden yanmadan atlattın."

Kapıya yaklaşırken bakışlarımı yerden ayırmadan sııttım. "Sanırım o kadar da güçlü değilsin."

"Ben de en az senin kadar hayal kırıklığına ."

14. Tur

William'ın koltuğuma oturmasının üzerinden günler geçmişti ve hiçbir şey olmamasına ve hiçbir şey olmayacağına rağmen, anı zihnimde kristal berraklığındaydı.

En azından Shaun ve ben onun dairesine girdiğimizde ve gözlerim hemen William'a takıldığında kendime söylediğim buydu. Mutfakta ayakta durmuş, önündeki tavada güzel kokulu bir şeyler cızırdarken elinde bir spatula tutuyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Bu flört müydü? Tamamen aklımı mı kaçırdım?

Shaun başını salladı. "Evet, evet, ."

"Ne oldu?" Çantamı yere bıraktım ve oturma alanını mutfaktan ayıran adada Shaun'a katıldım. Yaklaştıkça ağzım daha çok sulanıyordu.

Yemek için. Tabii ki.

"Bolonez Spagetti." William yüksek bir dolaba uzandı ve üç tabak çıkardı.

Shaun gözlerini kapattı, burun delikleri açıldı. "Buna evet demek isteyeceksin," dedi tabureden atlayıp banyoya girmeden önce bana.

William'la yalnız kaldığım anda yüzüme rahat bir gülümseme yayıldı. "Evet, lütfen. Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

Bakışları önce benimkine, sonra da kapalı banyo kapısına kaydı. Tekrar karıştırdığı sosa bakarken yüzünde kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. "Sanırım istekleri tatmin etme konusunda çok yetenekli olduğumu fark edeceksin."

Cümlesinin sonuna geldiğinde sesi alçaldı ve tüm vücudum titredi.

Bu kesinlikle flörttü. Hayal görmüyordum.
Bu iyi oynamak değil, başka bir şeydi. Yeni bir tur.
Bir şey netleştikçe damarlarımda bir heyecan dolaştı: Oynamak istiyordum.

Ama yapmazdım. Neema'nın uyardığı gibi yüzümüze patlayacaktı.
Neden bunu düşünüyordum ki? Hiçbir şey .

William kaldırılmış ve plaka sorgulayarak,
onun gözler iniş Arkamdaki bir şeye.

"On," diye yanıtladı Shaun. "Sonuna kadar doldur."

"Sen mi?" William bana doğru ikinci bir boş tabak tuttu. "Bir tanesi tadımlık, on tanesi sığabildiği kadar."

"Beş mi?"

Küçümsedi. "Biraz daha fazlasını kaldırabilirsin."

"Altı mı?" Bakışlarının ağızma yönelmesine aldırmadan ciyak ciyak bağırdım.

Başını salladı ve boştaki eliyle yukarı doğru bir işaret yaptı. "Yedi mi?"

Ağzının bir ucu yukarı doğru kıvrıldı. "Pişman olmayacaksın."

Herkesin yemeğini bitirdiğinde bana tabağıımı uzattı ve "Başlamak ister misin?" diye sordu. Balkonda ya da yatak odamda çalışabiliriz ama sanırım yatak odaları iş toplantılarının bir parçası değil."

"Neden burada değil?" Daha güvenli olan oturma alanını işaret ettim.

"Çünkü Shaun bizi yalnız bırakmayacak.
onu dışarı çıkar."

Kıkırdadım. Yemeğin kokusuna daha fazla dayanamayarak bir ısırik aldım ve tat alma tomurcuklarım canlandı. Lanet olsun bu adama. Ona ve tüm yeteneklerine lanet olsun.

"Neden ben de dahil olamıyorum?" Shaun bir çatal dolusu yemeği yuttu. "Ben de masa oyunları hakkında bir şeyler biliyorum."

William kardeşine gülümsedi. "Tamam, onun oyununda değiştireceğin bir şey söyle."

"Hiçbir şey. Harikaydı." Shaun bana sıırıttı. "Aynen öyle."

Shaun, "Beni terk etmeden önce en azından burada yemek yiyin," dedi,

ağızına bir çatal dolusu daha attı.

"Tamam." William bana döndü. "Ama tuhaf üçlünüzün üçüncü kısmı gelmeden önce hızlıca yiyeceğiz."

Kapı açıldı ve Neema içeri girerken Shaun gülümsedi. "Çok geç."

William başını arkaya attı ve inledi.

"Lütfen bana için beş dakika verir misiniz?" Yemeğimin büyük bir kısmını bitirmiştım.

William'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Onunla yaşıyorsun."

"Evet, ama bu sabah ben uyanmadan önce gitmiş. Birbirimizi görmeyeli yaklaşık on sekiz saat oldu."

"Rose, konuşabilir miyiz..." Neema kıyafetimi, saçımı, yüzümü ya da muhtemelen her şeyi işaret etti. "... bu mu?"

Bir an için kullanılmış bir bez gibi göründüğümü unutmuştum. Utancımdan yanaklarım kızardı. "Zor bir gün geçirdim. Ödevimin zamanı gelmişti, oyunumu düşünüyordum ve Markham her zamankinden daha ürkütücüydü."

"O ne yaptı?" En iyi arkadaşımın sesi endişe doluydu.

"Hiçbir şey." Başımı salladım, sesini ve bana bakışını aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Hiçbir şey *yapmadı* ama masamın etrafında dolanıyor ve toplantılarda ya tam oturuyor ya da tam karşımda oturuyor."

William Shaun'a döndü, çenesindeki kaslar esnedi. "Bu senin için nasıl sorun olmaz?"

Shaun cevap vermeden önce, "O bizim patronumuz ve hiçbir şey yapmadı," dedim. "Ben iyiyim. Her şey yolunda ve her şey yolunda." William'a ikna edici olduğunu umduğum bir gülümseme sundum.

Kara kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti.

"Yakında aramızda hiçbir şey olmayacağını anlayacak.

O benim tipim değil."

"Senin tipin kim?" Neema sordu. "Patrick'le uzun zamandır birlikteydin, belki de yeniden birileriyle çıkmanın zamanı gelmiştir - en azından eğlence için."

"Nasıl?" Son spagettimi de yuttum, keşke daha fazla isteseydim.

"Nasıl çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve yeni birini tanımak zorunda kalma düşüncesi midemi bulandırıyor."

"Kıvılcım kullan," dedi Neema.

William yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Kıvılcım'ı kullanma." "Neden kullanmayayım?" Ben sordum.

"Sıradan takılmalar için iyi ve sana göre sen o tür bir kız değilsin." Ayağa kalktı ve son bir hışımla balkonda gözden kayboldu.

"Sanırım ihtiyacım olan şey bu olabilir." Neema'ya döndüm ve bu fikirden hemen nefret ettim. "Belki de değildir. Bilmiyorum."

Neema başını salladı. *Hayır* cevabını kabul etmedi. Avucunu uzatarak, "Bana telefonunu ver." dedi.

Verdim ve üç dakika içinde onun seçtiği fotoğraf ve biyografi ile bir Spark profili oluşturdum.

"Gidip masa oyunları hakkında konuşabilirsin." Bir eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Oyunumu aldım ve balkonda telefonuyla oynayan William'a katıldım.

Bizi dünyanın geri kalanından ayıran balkon kapısını arkamdan kapatmadan önce oyunu masanın üzerine bıraktım. "O bana online randevuların nasıl göstermen gerekecek."

Başını kaldırdı, gözleri kararmıştı. "Hayır. Bunu kendi başına yapabilirsin."

"Neden?" Öfkelen dim.

"Çünkü bu bizim oyunumuzun bir parçası değil." Telefonunu cebine soktu, yakışıklı yüzüne bir meydan okuma yayıldı.

Oyunumuzu yüksek sesle onaylaması beni ateşledi. Onu doğru mu duymuştum?

Gözlerimi iki kez kırptım ve suskunluğumu fark ettiğinde yüzünde hınzır bir ifade belirdi. Kendinden o kadar emin bir gülümsemeyle yanındaki boşluğu okşadı ki, kazanmaya ihtiyaç duyan yanı mı parçaladı.

Hayat bir oyun olsaydı, oynamadan duramazdım.

Yanına otururken ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Belki bana *bu* oyunu nasıl daha iyi hale getireceğimi göstermeyi bitirdiğinde" - masanın üzerindeki oyunumu işaret ettim- "bana *bu* oyunu nasıl daha iyi hale getireceğimi de gösterebilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yaşadığı şok beni gıdıkladı.

Yüzünü bana döndü, ağzı benimkine çok yakındı ve gözleri tehlikeli bir şekilde aydınlık ve karanlık arasında gidip geliyordu.

Yanlış mı ? Şaka yaptığımı mı sanıyor?

Hiçbir şey söylemeyince ayağa fırladım ama o daha hızlıydı, beni sert vücuduyla parmaklık arasına sıkıştırdı. Bir ürperti omurgamdan aşağı inip midemin derinliklerine yerleşti ve bunun nedeni sırtıma bastırılan soğuk metal değildi.

Bronz kollarını iki yanıma uzatmış, kollarındaki kasları esnetirken eğildi ve "Benim bu oyunla ilgili birkaç yorumum var" diye fısıldadı. Sesi kalındı, nefesi kulağımı gıcıkıyor ve boynumdan aşağı kayıyordu. Keşke onun dudakları olsaydı.

Ne yapıyorum ben?

Beynim durmamı söyleyerek çığlık attı. *Bu William, en iyi arkadaşının kardeşi!*

Ama beni bir şeyler yapmaya davet eden -bana meydan okuyan-oniks gözlere bakarken bedenim başka bir şey istiyordu. William'ın ağızma, dudaklarıma, her hareketime gösterdiği ilgi beni canlı ve... seksi hissettirdi. Aylardır, hatta yıllardır hissetmediğim bir şey.

Bu turu oynamamam gerektiğini biliyordum ama oynamak istedim. Ben de oynadım.

Fikrimi değiştiremeden kalçalarımı ona doğru kaldırdım ve bana doğru bastırıldığını hissedene kadar hafifçe yukarı doğru süründüm. Lavlar orta bölgemden vücuduma doğru yayıldı. Zaten koyu olan gözleri siyaha döndü ve boğazının arkasından gelen bir inilti beni topuklarıma düşürdü.

"Oof." Kendini geriye itti ve bir elini saçlarında ve boynunda gezdirdi. Göğsü inip kalkıyordu. "Not defterimi unutmuşum."

Çarpan kalbim başımı döndürdü. Kendi etrafımda dönerek derin bir nefes aldım ve zihnimi boşaltmaya çalışırken ruhumun derinliklerine oksijen gönderdim. Metal parmaklığı kavradım ve bir elimi sıcak yanaklarıma götürdüm, o dönmeden önce onları serinletebileceğimi umuyordum. Ama faydası olmadı. Bedenim uyanıktı ve onu bekliyordu.

William balkona geri döndü ve kapıyı kapatmadan önce küçük defteri havaya kaldırdı. O defteri okyanusa atmak ve yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istedim, aksi takdirde serinlemek için kendimi okyanusa atmak zorunda kalacaktım.

"Fazla zamanımız yok." Oyunun yanına oturdu. "Bu işe başlamalıyız."

Başımı salladım, kafam karışmıştı. Konuşursam sesim üzerinde ne kadar az kontrolüm olduğunu belli etmekten korkuyordum.

Sonraki bir saati beynimdeki kuralları deşifre ederek geçirdik ve William'ın ses tonu tüm boyunca eşit ve sakin olsa da, kızarmış yanaklarını ve gözlerinin dudaklarımdan göğsüme doğru gidişini fark etmeden edemedim.

Ağızına bakmaktan kaçındım ve tüm enerjimi az önce olanları değerlendirmek için kullandım. Ne yapmıştım ve ne kadar iyi hissettirmişti. Ne kadar doğal.

William yüksek sesle bir not daha okudu ve sonra dudağını ısırdı - ve gerçek şu ki, o dudağı ısırarak istedim.

Sertçe yutkundum. Bu iyi bir fikir değildi.

"Sağdıç ve sağdıç," diye bağırdı Neema, kapıyı açarak, "size düğünle ilgili bir şeyler sormak istiyoruz. Daha ne kadar sürecek?"

William'ın uzun parmakları notlarını karıştırdı ve bir nefes verdi. "Zaten bu gece bitiremeyeceğiz. Oyunu üzerinde çok çalışması gerekiyor."

Gözlerimi yarıklara kadar kısmıştım.

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Devam etmek istediğin zaman gelmekten çekinme Rose."

Ayağa kalktım ve dizlerim titredi ama Neema'yı Pinterest panosunun açık olduğu ve beklediği salona kadar takip etmeden önce kısa bir baş sallama hareketi yaptım.

15. Tur

William'ı tekrar görecek cesareti toplamak bütün bir hafta sürdü, her uyanırken ve bazen de uyurken aklımda olmasına rağmen.

Yalnız olsaydık ne olurdu?

Gözlerindeki bakışı ya da sıcak nefesini üzerimde hissetmekten kurtulamıyordum. Bedenim istek ve korkuyla doluydu.

Ama zaman tükeniyordu ve oyunum henüz bitmemişti.

İşten sonra Shaun yanımdayken onun dairesine gittim. Etrafta insanlar olacaktı ve düşündüğüm uygunsuz şeylerin hiçbiri mümkün olmayacaktı.

Yine de oraya vardığımda kalbim boğazımda atıyordu - ki bu tıbben imkânsızdı.

Googleda arattım.

İçeri girerken çenemi kaldırdım, William'a son raundu kazandığını belli etmemeye kararlıydım. "Hey."

Masasının üzerine eğilmiş, saçları yana doğru dikilmiş William en sevdiğim oyunlardan birini kapattı. Bize doğru dönerken ekrandan kayboldu.

Shaun telefonundaki mesajı okumaktan kaldırmadan, "Merhaba ve hoşça kalın," dedi. Birkaç saniye önce yere düşürdüğü sırt çantasını aldı ve ardından raftan bir dizi anahtar aldı. "Neema'nın arabası işte bozuldu. Onu kurtarmam gerekiyor."

"Bekle, uhm, ben..." Kekeledim.

"İyi oynayın!" Shaun kapıdan çıkıp arkasından kapatmadan önce sırtıttı.

William'ı kendi oyununda yenmek için sahip olduğum azıcık güven, tamponumuzu kaybettiğimiz anda yok oldu.

Ben sallantılı bacaklarımla kanepeye uzanırken William kara kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne?" Tersledim, alaycı bir tonun güvenliğine geri çekildim.

"Oyun mu?" Göğsüme bastırdığım çantayı işaret etti. "Oh."

Pürüzsüz, Rose. Gerçekten pürüzsüz.

Sıcaktan kavrulan boynumdaki atkıyı çıkardım ve William'ın yayıldığı yerin tam karşısına oturup sağlıklı bir mesafe bırakmadan önce oyunu kurdum.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini oyun tahtasına dikti. "Kimse dört saat boyunca masa oyunu oynamak istemez."

İçimi çektim. "Biliyorum. sağlamak istediğim çok şey var."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve dili dışarı fırlayıp alttakine doğru bir hamle yaptı.

Hain yanaklarım kızardı.

"Bazen eğlence küçük patlamalar halinde daha iyidir." Gerindi ve tişörtü yukarı kayarak Adonis kemerini ortaya çıkardı.

Bakışlarım olmaması gereken bir yere kaydı. Vücudunda görmeyi planladığımdan ve bu halimle kaldırabileceğimden çok daha fazlası vardı.

Şu alçak eşofmanlara lanet olsun.

"İyi misin?" Hızlı bir hareketle kendi kanepesinden benimkine . Yaklaşırken dikkatli ve kasıtlı hareketler yapıyordu. "Söylediklerimden herhangi birini duydun mu?"

Hayır, öpmedim. Onu öpmek için duyduğum açıklanamaz arzuyla savaşıırken olmaz.

Bunun yerine ona başka bir gerçeği söyledim. "Pantolonun o kadar düşük ki, yukarıda kalmayı başardığına şaşırdım."

Bakışları göğüs dekolteme kaydı ve düzensiz kalp atışlarımı görüp görmediğini merak ettim.

Avuçlarını uyluklarına sürttü. "Daha düşük yakalı bir gömlek bulamadığına şaşırdım."

"Keşke yapsaydım." William'la oynamanın ne kadar kolay olduğunu görünce nefesim kesildi.

"Gerçekten öyle," diye kabul etti hırıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Sesinin derinliği, içimde dönüp duran her neyse onu kırdı.

mide. Yumuşak bir kahkaha attım ve kan kırmızısı olduğunu hayal ettiğim yanaklarımı saklamak için arkamı döndüm.

"Neden bu kadar gerginsin?" Yüzünde kurt gibi bir sırıtış belirdi. Alaycı. Alay ediyordu. İstiyordu. Vücudu benimkine dönüktü.

"Gergin olduğumu nereden biliyorsun?" Olmamış gibi davrandığım sinirlerim her dikkatli kelimedede daha da artıyordu.

"Çünkü seni tanıyorum." Zorlukla nefes aldı. "Gergin olduğun zamanki o küçük gülüşünü ya da nasıl kıpır kıpır olduğunu biliyorum. Yalan söylerken başka tarafa bakarsınız, plan yaparken ve aynı zamanda endişeli ve stresli olduğunuzda tırnak etlerinizi ısırırsınız. Ama onları kopardığınızda durum değişiyor..."

Kalbim göğsümde neredeyse acı verici bir şekilde sarsıldı, beynimdeki her tutarlı düşünceyi itti ve yerine onun sözlerini, pürüzsüz sesini ve çoğu insanın fark etmediği şeyleri fark etme yeteneğini koydu.

Daha fazla dayanamayarak ona doğru döndüm ve bana en yakın koluna dokunmak için geçici olarak uzandım. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Tüm bunları neden biliyorsun?"

William sessiz kalırken parmaklarım sık sık dikkatimi çekmek için büktüğü belirgin pazusunun üzerinde gezindi, sonra göğsüne doğru yol aldı. Donduk kaldık ve bir an için kalbi avucuma çarptı.

"Sana bakmayı seviyorum." Sağ eli belime kaydı. Ve sıktı. Benden bir nefes kaçtı ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

"Beni bu kadar iyi tanıyorsan, bundan sonra ne yapacağımı söyle," diye yumuşak ve titrek bir sesle konuşmayı başardım.

"Sanırım beni öldüreceksin." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi, parmakları ondan bana akan bir çaresizlikle yan tarafıma daha da bastırdı.

"İstiyorum"

Sol eli belimin diğer tarafını buldu ve beni kucağına kaldırdı. "Yap o zaman."

Kavrayışında çok fazla niyet ve güç vardı. Bacaklarımı onun genişliğine göre açıp üzerine oturduğumda içimden titrek bir nefes çıktı. Midemin derinliklerine bir arzu sızısı yayıldı. Başka tarafa bakmaya çalıştım ama çenemi yakaladı ve

Sanki göz temasını kesmek büyüü bozacakmış gibi obsidyen gözleriyle bakışlarımı yakaladı. Başparmağı çenemdeki benin üzerinde gezinirken, boştaki eli beni kendine çekti.

İçimden bir istek sesi kaçtı. Ellerimi iki yanına kaydırdım, kendimi kanepeye dayadım, muhteşem yüzüne düşmemek için beni destekledi. Parmakları bel kuşağımla gömleğimin eteğinin birleştiği küçük deri parçasını buldu. Nefeslerimiz senkronize oldu, derin ve sözsüz.

"Rose," diye , gözleri neredeyse kararmıştı, "başarıyorsun."

Güçlü parmakları saçlarıma dolandı ve beni o kadar yakınına çekti , her ağır, çırpınan nefesini hissettim.

Sıra bendeydi.

Ağzı benimkine o kadar lezzetliydi ki karşı koyamadım. Öne doğru eğilerek onu öptüm. İlk başta yumuşakça, yeni ve bir şekilde beklediğim her şey olan dudaklarının şeklini aldım. Yıllardır bana dudak büken ve sırtan aynı dudaklardı.

Dilimin ucunu önce üst dudağında, sonra alt dudağında, ardından da birleştikleri köşelerde gezdirdim ve verdiği tepkinin tadını çıkardım.

"Rose," dedi tekrar, bu sefer daha da derinden. Elini saçlarımdan boynuma doğru kaydırды ve beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımız sert bir öpüşmeyle birbirine çarptı, çaresiz ve sıcak. William beni sanki şimdiye kadar bu kadar aciliyetle, bu kadar çaresizlikle öptüğü tek insanmışım gibi öptü. Sanki tüm hayatı boyunca beklediği bir şeymiş gibi. Dili dudaklarımı ayırdı ve benimkiyle buluştuğunda nefesim kesildi.

Tadı tatlı, koyu kahve gibiydi ve ona dokunmaya ve onu tatmaya devam etmekten başka bir şey istemiyordum.

William hava almak için arkasına yaslandı ama onu öpmek oksijenden daha önemliydi.

"Daha fazla." Ellerimi yumuşak siyah saçlarının arasına soktum ve dudaklarını tekrar kendime çektim. Ağzına ihtiyacım vardı -onun her parçasına ihtiyacım vardı- bana karşı. Bizi ayıran katmanlara lanet ettim.

Birini öpmenin bu şekilde hissettirebileceğini bilmiyordum. Ve o William'dı. William Ashdern.

Dudaklarıma karşı, boğuk bir kahkaha attı, avucu aşağı kayıyordu

Sırtımı okşuyor, pantolonumun kemeriyle oynuyor, fiziğın izin verdiğı en yakın noktaya gelene kadar beni yaklaştırıyordu.

Ama bu yeterli değıldi.

William' karanlık ve aynı zamanda şakacı gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesi değışti. Beni kaldırarak döndü ve kanepede yanına oturttu. "Sanırım *bu* kadar oyun yeter. Ama henüz bitmedi." Gözleri bana oyun oynamam için meydan okuyordu.

Nefesimi tutmakta zorlandım ve yanaklarım şaşkınlıktan kızardı. Patrick tarafından reddedilmiştim ama bu reddedilme gibi hissettirmiyordu.

Ben cevap veremededen William parmağıını lezzetli dudaklarının üzerine koydu.

"Dinle." Elini kulağının kabuğuna doğru kaldırdı.

Shaun'un sesi koridordan daireye taşındı, ardından Neema'nın tanıdık kıkırdaması .

Beynimin mantıklı bir düşünce oluşturmasını isteyerek bir nefes verdim. Ben giysilerimi düzeltirken o kendi giysilerini düzeltti ve yer değıştirdi.

"Yarın mı?" diye sordu, hâlâ nefessizdi.

Başımı salladım. "Yarın direk dansı var."

Kızarmış yanakları ve kelimeleri kendi kendine mırıldandı. Onu bu düşünceyle baş başa bırakma fikrinden zevk aldım.

"Oyun gecesinde görüşürüz," dedim, ağızımı hâlâ konuşmak için nasıl kullanacağımı bildiğime şaşırarak.

Ön kapı açılmadan sadece saniye önce eğildi ve yanağımdan öptü.

Oyun gecesi daha çabuk geldi, ama varışım istediğimden çok daha uzun sürdü. Uyandığım andan William'ın dairesine girdiğim ve onun beni karşılamak için kanepeden atladığı ana kadar bütün gün kalbim çarpmıştı.

"Rose." Omuz silkti, belli ki bana adımla seslenirken rahat görünmeye çalışıyordu ama hiç de öyle değıldi. Bir yanım hobbit olarak çağrılmayı özlüyordu.

Sanki benden uzak durmak kendini kontrol etmek için her santimini gibi ayaklarının üzerinde kaydı. Kendini tekrar kanepeye attı ve gözlerinin, belden büzgülü, siyah, şeffaf çoraplar ve neredeyse bileğimi kırdığım yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş diz boyu gri elbisemde gezinmesine izin verdi.

Gülümsememi geri çektim. "William."

Shaun arkasını döner dönmez William'a göz kırptım, ama önce onun bana göz kırptığını fark ettim.

Berabere.

Bizim için duyulmamış bir şey değil. Rekabet ettiğimiz yıllar boyunca, hem sahada hem de saha dışında oynadığımız birçok maç berabere bitti.

Ama bu yapmadı, ben de yanına oturdum. "Ne oynuyorsun?"

"Çalışıyorum." Ses tonunda her zamanki kızgınlık vardı ama yakışıklı yüz hatlarında nazlı bir gülümseme oynayıyordu.

Profilini inceledim ve damarlarımda sıcaklık dolaştı. Dikkatimi daha önce hiç görmediğim bir fantastik macera video oyunu oynadığı ekrana çevirdim. "Bu harika görünüyor."

"Fena değil. İyi konsept, kötü uygulama. Üzerinde çalıştığım fikir de aynı türde ama çok çok daha iyi." Omuzları gevşedi ve önceki anlardan çok farklı, çocuksu bir gülümsemeyle bana döndü.

"Sizi ilk bir oyun tasarlamaya iten neydi?"

İçinde masa oyununun olduğu çantaya başıyla işaret etti. "Seni ne yaptı?"

"Fantezi, strateji ve kuşkusuz ekonomiye olan sevgimi birleştiren bir oyun oynamak istedim."

Shaun mutfaktan kıkırdadı. "Bu söylediğin şimdiye kadar duyduğum en inekçe şey olabilir ve sen olduğun gerçeğine dayanarak, bu çok şey söylüyor."

"Oh, sus." Yanaklarım kızardı ve tırnak etlerimi karıştırarak yere baktım.

William eğildi ve "Bence etkileyici," diye fısıldadı. Çam ve lavanta. Sarhoş edici.

"Bu arada," diye devam etti, ekranı işaret ederek, "bu oyundaki karakterlerin farklı güçleri ve farklı hedefleri var

ve bu nedenle kazanmaya giden farklı yolları vardır. Bence kaçırdığımız şey bu olabilir. Şu anda bir hükümdar ya da savaşçı olarak kazanmak çok daha kolay."

Oyunumu düşünürken kafamda dişliler dönmeye başladı. "Bir şeyler bulmuşsun!" Beklediğimden daha büyük bir heyecanla söyledim. Sonraki birkaç dakikayı, görünürde hiçbir durdurma ya da duraklatma düşmesi olmadan fikirler üreterek geçirdim.

Ama William hepsini geniş bir sırtışıla karşıladı.

"Peki, ne zaman teslim olman gerekiyor?" Shaun karşıımızdaki kanepeye oturarak sordu.

"Yaklaşık bir ay içinde."

İç çaktı. "Güzel, güzel. Böylece ikiniz de bundan sonra düğüne odaklanabilecek kapasiteye sahip olacaksınız."

"Düğün ne zaman?" Ben sordum. "Neema henüz bir tarih üzerinde anlaşımadığınızı söyledi."

"İki saat önce itibariyle, bugünden itibaren yaklaşık üç ay var! Neema'nın hayalindeki mekan iptal oldu. Hafta içi bir düğün olacak ama daha fazla beklemek istemiyoruz."

"Üç ay mı?" Telefonumu çıkardım ve takvimimde gezindim. Değiştirilmesi gereken tüm randevuları not alırken beynim programlamayla uğulduyordu.

"Neden ona şimdi söyledin?" William odağını tekrar ekrana çevirdi. "Şimdi planlama modunda sıkışıp kalacak."

"Bu en iyi mod." Shaun beni cesaretlendirmek için başını salladı ve onun için de planladığım tüm randevuları gözden geçirirken yanıma oturdu.

Dairenin kapısı açıldı ve Neema konuşarak içeri girdi. "Rose, umarım üç ay içinde harika bir bekârlığa veda partisi düzenlemenin zorluğuna hazırsındır?"

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak ciyakladım. "Tabii ki!"

"Ne planlıyorsun?" Shaun, Neema'yı bir öpücükle selamlayarak sordu.

"Planlarımızı sana söyleyemem çünkü bu Neema'nın sürprizini mahveder ama sonunda VOX'a gideceğiz." Neema ve ben yanaklarımızı yakan gizli bir bakışı .

"William'ın planladığı şeyden sonra seninle orada buluşabilir miyiz?"

Shaun sordu.

William omuz silkti. "Elbette. Planlarımı pek değiştirmez."

Ne planladığını merak ettim. William'ı tanıyorsam, herkesin mümkün olduğunca çok eğlenmesini sağlardı.

Bana dönerek, Pinterest'teki düğün panolarını açmakta olan Shaun'u işaret etti. "Dikkatlerinin dağınık olmasından faydalanabiliriz." Konsolunu toplarken elleri kalçamda gezindi.

Bu noktada, bir PlayStation kontrolörü olmayı diledim.

Doğruca balkona yöneldim, aşırı ısınan vücudumu serinletmek için havaya ya da herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Neema ve Shaun'a "Bekârlığa veda partisiyle ilgili bazı şeyleri konuşacağız," diye bağırdım. "Dışarıda kalın."

Balkon kapısı kapandı ve William üç hızlı adımda bana ulaştı. Hiç vakit kaybetmeden beni döndürerek gözden uzaklaştırdı ve kaldırmadan önce sırtımı duvara yasladı. Bacaklarım içgüdüsel olarak, birkaç gün önce beni kucağından indirdiğinden beri istediğim şekilde güçlü belinin etrafında kıvrıldı.

William'ın sıcak dudakları boynuma kondu, köprücük kemiğimin üzerinde daha yumuşak, yavaş öpücükler gezdirirken tenimi arzuyla yaktı. Dişleri hafifçe ısırarak vücudumda şimşekler çaktırdı. Benden bir inilti kaçtı ve o geniş gözleri, daha da geniş bir sırıtışı ve o arsız gamzesiyle başını kaldırdı.

O ağza vardı.

İki elimle çenesini kavradım ve yüzünü kendime doğru çekerek sanki bu son fırsatımızmış gibi onu öptüm. Vücudu, bizi ayıran dört ince kumaş katmanı arasından benimkine doğru bastırdı. Onu daha da yakınıma çektim ve inledi, adım dudaklarından döküldü. Çok nadir kullandığı bir isim.

Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı yumuşak, dağınık saçlarında gezdirdim. Ona nasıl doyacağımı bilmiyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyordu.

Claire'in dairenin içinden gelen kahkahası beni çaresiz düşüncelerimden uzaklaştırdı ve küfrederek bacaklarımı açtım. William beni yere indirdi, sinirli bir inilti göğsünden benimkine doğru titreşiyordu. Nefes almaya çalışırken bakışlarımız buluştu.

Bana dokunan herkese elektrik vereceğimden .
Eğilerek son bir öpücük çalmadan önce ağızma fısıldadı. "Devam
edecek."

16. Tur

Tek istediğim William'ı görmek olmasına rağmen, önümüzdeki birkaç hafta boyunca programım tamamen doluydu. Hızlı bir öpücük, dokunma, yalama için gizlice dışarı çıkmayı düşündüm, her şeyi kabul ederdim. Shaun'un ağabeyi gibi kokup kokmadığını anlamak için onu koklamama saniyeler kalmıştı.

Bağımlılık. Kesinlikle bu muydu? William'ı yaşamak ve solumak istiyordum. Günlerimi onun kucağında geçirmek, ellerinin bedenimi okşadığını ve dudaklarımın teninde gezindiğini hissetmek istiyordum. Herhangi bir parçasını. Onun bana bakışını, gözlerimiz her kilitlendiğinde bakışlarının beni yiyişini, ne giydiğime bakmaksızın her seferinde küçük bir ısırık olarak yakalamak istiyordum.

Ama ben buradaydım. MBA'im üzerinde çalışıyordum. Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken, bir dilim çikolatayı içime aklım *oyunuma* -oyunumuza- kaydı. Babamın sigarayı bırakıp onun yerine çikolataya zamanı hatırladım. Nikotin için işe yaradıysa, William için de işe yaramalıydı.

Her düşünceme sızmayı nasıl başardı?

William'ın da bana mesaj atmaya başlaması hiç yardımcı olmadı.

Çoğunlukla memler; mesajlaşmada berbattı. Ama arada bir, sadece benim anlayabileceğim bir mesaj gelirdi.

William: Oyun için birkaç fikrim daha var.

Rose: Ne gibi?

William: Bence daha sürükleyici bir deneyim olması için turlar arasında oynanışı uzatmalıyız.

Rose: Oyunu kısaltmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum.

Yanılmışım. Çok kısa. Oyuncular hüsrana uğruyor. O kadar sinirleniyorlar ki oyunu bitirene kadar yemek yiyemeyebilir, uyuyamayabilir ya da çalışamayabilirler.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kızarmış kulaklarımda hissettim. Eğer bir taksi çağırırsam, yirmi dakika içinde onun dairesinde olabilirdim.

Ama ben bunu asla yapmam.

Oyun gecesi gelip çattığında ve onun dairesine girdiğimde, zapt edilmem gerekebileceğinden endişeleniyordum. Tahmin edilebileceği gibi William her zamanki yerinde, kanepede uzanmış, o çok iyi hatırladığım lanet olası eşofmanlarını giymişti.

"Ne ?" dedi.

"Hiçbir şey, senin tarafında ne var?" Bakışlarım ve bir kaşımı kaldırdım.

Gülümserken beyaz dişleri parladı ve bana yer açmak için yana kaydı. Yanına kaydım.

Başını iki yana salladı. "Sıra bana gelene kadar bekle."

Ses tonundaki altta yatan tehdit her yanıma gıdıkladı ama ne demek istediğini sorgulayamadan Claire ve Lincoln geldi. Pizza kutularından oluşan kulenin ve onun üzerinde duran 30 Saniye destek paketinin arkasında Lincoln'ün olduğunu düşündüm. Herkesi selamladılar ve pizzaları masaya koydular.

Araştırmak için güçlendirici paketi aldım. "30 Saniye'yi seçiyorsun ama güçlendirici ile mi?"

"Evet, çünkü sen ve William diğer seti ezberlediniz." William'ın itiraz etmesini engellemek için uzun bir parmağını kaldırdı. "Ve beklenmedik eşleşmeler yapıyoruz."

Claire Shaun'a, "Biz hiçbir zaman ortak olmadık," dedi. "Lincoln ve Neema ve..." William ve bana döndü.

"Herhangi birinizle değiş tokuş yaparım." William iki dilim pizza aldı.

Bir dilimi ağzına götürdüğünde, ben de parmaklarımı kaydurdım ve parmaklarımız

sıyırdı. Bu sıradan temas, içimde onun için yanan her neyse onu ateşledi.

Beyin, odaklan. Oyun gecesindeyiz.

Ve bu herhangi bir oyun değildi. En rekabetçi olduğumuz oyun olan 30 Saniye'ydi. Her takımın kartlarındaki yerlerden müzisyenlere kadar mümkün olduğunca çok terimi açıklamak için otuz saniyesi vardı.

Ve beklenmedik eşleşmeler heyecan yaratıyordu. Shaun ve Claire, ikisi de diğerinin ipuçlarını anlamadığı için berbat bir takım oluşturdular. Shaun gerçekleri kullanmayı tercih ederken, Claire kişisel anekdotlar şeklinde ipuçları veriyordu.

Diğer uçta ise Neema ve Lincoln, Neema'nın yaratıcılığının Lincoln'ün mühendislik zekasını tamamladığı yerde geliştirdi.

Onlar meşgulken mutfığa doğru yürüdüm ve başımın üstündeki dolabı açtım. Ulaşamayacağım kadar bir kutu kurabiyeye bakarak kollarımı kaldırdım ve "Gelin!" diye bağırdım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kurabiyeler emrime kulak asmadı.

Odanın öbür ucundan William'ın gözleri benimkilerle buluştu. Sırtarak kendini oyundan uzaklaştırdı ve kurabiyeleri kolaylıkla kaptığı mutfakta bana katıldı.

Kutuyu açtı ve bana uzattı. Sesi alçaldı. "Bir şey istiyorsan sorabilirsin."

"Teklif etmek kibarlıktır." Bir kurabiye aldım ve ağzıma attım. "Ben kibar değilim."

Ve neredeyse boğuluyordum.

"Siz ikiniz, komplo kurmayı bırakın," diye seslendi Neema. "Sıra sizde." Son raunt.

Tarif etme sırası William'daydı, tahmin etme sırası da bendeydi. Oyuna döndük ve o iki attı.

Küfür etti.

Kazanmak için beş doğru cevaba ihtiyacımız vardı.

William bir nefes verdi ve bana döndü. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım.

Bir ayağından diğerine zıplayarak ilk ipucuna hazırlandı.

Shaun zamanlayıcıya dokundu ve William ona doğru döndü. "Hey, hey,

Hızlı parmaklar! Henüz karta bakmadım."

"Özür dilerim!" Shaun teslim olmak için iki elini de havaya kaldırdı.

Kimse gülümsemedi. Bir zamanlar bu oyun Shaun ve Neema ile Claire ve benim aramda neredeyse sorun yaratıyordu. Birkaç ay boyunca bu oyunu oyun gecelerinde yasaklamıştık.

Shaun zamanlayıcıyı çevirirken William karta baktı.

"Türkiye'nin başkenti," diye belirtti William.

"Sıradaki!" diye

bağırdım.

Kaşlarını çattı.

"Sıradaki! Sıradaki!" Tekrar bağırdım.

"Şu sevdiğin filmdeki aktris, sarışın doktor ve pembe-"

"Ray Loffel!"

"Doğru." Sırıttı. "Bu gruba ait üç konser bileti var."

Fark etmişti.

Şimdi olmaz, beyin.

"Lime Park!" Bağırdım.

"Doğru! Gazlı bir içecek, ondan nefret ediyor gibisin." "Kola."

"Tam adı," diye , sesi aceleliydi.

"Coca-Cola," diye cevap verdim ve sonra ekledim, "Ankara. Başkent Ankara'dır!"

"ve haklı. Son UEFA'nın kazananları." Başımı salladım.

"Bu futbol," diye ekledi.

"Liverpool mu?" Gözlerim büyüdü. "Manchester mı?"

"Aynı isimde bir meslektaşınız vardı. İstifa ettiğinde çok üzülmiştünüz."

"Chelsea!" Sanki cevabı ona daha çabuk ulaştıracakmış gibi ayağa fırladım.

"Evet!" diye bağırdı son kum tanesi de zamanlayıcının içinden düşerken.

Heyecandan çoktan ayağa kalkmıştık ve kendi bireysel kazanan danslarımıza başladık. Onun dansı benimkinden çok daha kötüydü ama dans ederken daha iyi görünüyordu.

Shaun kartı aldı ve başını salladı. "Hayır, Chelsea F.C."

"Ne?" Ona döndüm.

"Chelsea F.C." diye tekrarladı. "Cevabın sadece yarısını verdin."

Kazanmak istesem de kurallara çok bağılıydım ve bunu herkes biliyordu. Derin bir homurdanmayla, Neema ve Lincoln'ün altın madalyayı almasını izledim ve William ve ben neredeyse kazanacağımız için somurttuk.

Herkes birbiriyle barıştıktan sonra, William'ın beni tekrar takip edeceğini umarak balkona çıktım.

O yaptı.

"O kot kurallara aykırı." Yumuşak sözleri, arkamdan o kadar yakındı ki, omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi gönderdi.

Omzumun üzerinden bakarken, başını bir tarafa eğdiğinde bakışlarımız kilitlendi.

Kıkırdadım ve tamamen dönerek onunla yüzleştim. "Kazanmalıydık."

İçimi garip bir ağırlıksızlık hissi kapladı, beni korkuttu... sanki uçup gidecekmişim gibi.

"Bunu bir olarak sayıyorum." William aramızdaki boşluğu kapattı ve bana bir kâğıt uzattı. "Bunu dün gece mesajlaşırken çizdim. Sanırım hayal ettiğin şey bu?"

Açtım ve oyunum için yarattığım bölgelerin uydurma isimlerini içeren kareli çizgiler ve karalamalar karşısında sırtımmı engelleyemedim.

"Bayıldım," demeyi başardım.

"Harika. İyi görünmesi için iş yerinden birini bulacağım."

Onu içime çektim, oyunumdan bahsederkenki yumuşak ve kendinden emin sesini, birkaç dakika önce bana meydan okurken gözlerindeki parıltıyı ve o anda duvara yaslanıp sadece bana bakmasını özümstedim.

Ona doğru bir adım attım. "Chelsea'yi nereden biliyorsun?"

Alt dudağını ısırıldı. "Dediğim gibi, o gittiğinde gerçekten üzgündün."

Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve çenesinin altını öptüm. İri elleri sırtımda kayarak beni kendine çekerken başı eğildi ve ağızlarımızı yeniden birleştirdi. Sıcak dudaklar boynumu takip etti ve içimdeki acı daha da derinleşti, sıkılaştı. Acil öpücükleri tenimde oyalandı,

Benim tadıma bakmak için duraklıyor.

"Rose?" Neema seslendi.

Birbirimizden ayrıldık, her birimiz balkonun karşı tarafına geçtik. Kalbim hızla çarpıyor ve kafam zar zor anlayabildiğim bir ihtiyaçla dönüyordu.

Kapı açıldı ve Neema başını dışarı uzatarak bakışlarını aramızda gezdirdi. "Ben eve gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

"Evet." Sertçe yutkundum ve ağzını kapatmayı başarmış olan William'a baktım, ama yanakları kıpkırmızıydı. "Yarın görüşür müyüz?"

Başını salladı. "Ve ertesi gün ve ondan sonra, eğer istersen."

Zaten sıcak olan yanaklarım alev aldı.

William telefonunu çıkardı ve Candy Crush uygulamasını açtı.

Ben o oyunu bıraktıktan çok sonra bile o oynamaya devam etti.

Kararlı değilse hiçbir şey değildi.

17. Tur

Tek düşünebildiğim William'la balkonda olmaktı. Haftalarca oyunumu tamir etmiş, hakkında konuşmuş ve dudaklarımız buluşup ellerimiz birbirini biraz daha keşfederken birlikte çarpışmadan önce oynamıştık.

Ve şimdi Overpower hazırды, ama oyunumuz bitmemişti.

Yine de teslim olmayı düşünmedim desem yalan olur. Bir sandalye kapıp kendimi onun omzuna atabilir ve onu kendi yatak odasına yönlendirebilirdim. Ama buna hazır değildim.

Onun yerine eve gittim ve annemi aradım.

"Hey, Rosie. Küçük kızım nasıl?" dedi, arkasında telaşlı bir havaalanı vardı.

"Anne! Eve geliyor musun?"

"Henüz değil. Neha Teyze'ye altmışıncı yaş günü sürprizi yapmak için Londra'ya gidiyoruz ama Neema'nın düğününden önce orada olacağız."

"Öyle olmak zorundasın. Sanırım muhlardan sen sorumlusun."

Gözleri genişledi. "Ah, evet."

Kamera dışında bir baristadan kahve sipariş etti ve sonra telefonunu çevirip ona yüzümü gösterdi, yeni bekar olduğumu, masa oyunlarını sevdiğimi ve en sevdiği çocuğu olduğumu söyledi. Ona tek çocuğu olduğumu söyleme zahmetine girmedim.

Baristaya kibarca el salladım, bu yabancıнын beni Hello Kitty pijamalarımla görmesinden utandım. Umarım ona iyi bahşış verirdi.

"Oyunun nasıl ?" diye sordu.

"Bu gece teslim ediyorum." Gergin bir nefes verdim. "Çok korkuyorum. William ve ben çok çalıştık."

"Oh, evet. Kötü William ile güzel karanlık gözler." O

sırıttı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir sonraki sorusunun bu olacağını biliyordum, bu yüzden cevap verirken ses tonumun rahat olmasını umuyordum.

"Hayır, hayır. Senin tarafında neler oluyor? Babam ilginç bir şeyler mi yapıyor?"

"Babam yeni bir arkadaş edindi. Yeni Zelandalı. Baksana. Rugby hakkında sohbet ediyorlar." Kameron'unu babama doğru çevirdi.

Babam bize el salladı, ben de ona el salladım.

"Yeni Zelanda'ya gidersen, gelip ziyaret ederim," dedim. "Hobbiton'u hala görmedim, neredeyse günah gibi geliyor."

"Oh, Hobbiton'daki küçük hobbitim. Bunu yapmak için bir plan yapalım. Tekrar giyinmelisin. Çok sevimli görünüyordun."

"Gandalf'ı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Çok unutulmaz biri Rosie, bana babanı hatırlatıyor." "Comic-Con'daki Gandalf, anne."

"Ah, evet. Telefon numarasını kaybettikten sonra otoparkta arama yapmanıza yardım ettiğimi hatırlıyorum."

"Her yeri aradım," dedim, ardından gelen kalp kırıklığını düşünerek. Telefonumun şarjı bittiği için Gandalf numarasını bir kâğıt parçasına yazmıştı. "Bazen onu hayal etmişim gibi geliyor."

"Onu hâlâ bulamadınız mı?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Nasıl ki?"

"Siz çocuklar yenilikçisiniz. Sosyal medyanın çocukken en iyi arkadaş olan iki kızı nasıl birbirine bağladığını hatırlıyor musunuz?"

"Bunu yapmayacağım anne. Garip davranma." Benden bir kahkaha kaçtı.

"Garip mi? Bunca yıl sonra onu düşünen sensin." Ellerini havaya kaldırdı ve sıırıttı.

Omuz silktim. "Son zamanlarda onu çok düşünüyordum, Overpower üzerinde çalışıyorum ve hepsi bu."

"Ondan sonra en az iki ya da üç ay boyunca durmadan onun hakkında konuştun. Hiç durmayacağından endişelendim."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse anne."

Durakladı ve sonra gözlerini kısarak beni inceledi. "Peki, bu

Patrick seninle henüz iletişime geçmedi mi?"

Bu fikir bile göğsümü daralttı. "Hayır, neden soruyorsun?"

"Seninle iletişime geçecek. Tek söyleyebileceğim bu, bebeğim."

"Anne, neden benimle iletişime geçecek? Bunu nereden biliyorsun?"
Panik damarlarımda dolaşıyordu.

"Merak etmeyin, ama gizlilik yemini ettim." Yan tarafa bakmadan önce kaşları neredeyse saç çizgisine değecek şekilde zıpladı. "Neyse, gerek. Uçağa binme vakti geldi ve uçuştan önce tuvaleti kullanmak istiyorum. Midem bulanıyor. Babam yemek artıklarını yemememi söyledi ama israfı sevmediğimi biliyorsun. Her neyse, seni sonsuza dek ve her yerde seviyorum."

"Aramızda sır falan yok!" diye bağırdım. Çok geç kalmıştım, arama sona ermişti.

Telaşla tüm sosyal medya hesaplarımı ve e-postalarımı kontrol ettim ama Patrick'ten hiçbir haber yoktu. *Yanılıyor olabilir miydi?*

Ona mesaj atmayı düşündüm ama bunu yapma fikri beni o kadar korkuttu ki annemin acil durum sakinleştirici haplarından birini almak zorunda kaldım.

Bu acil bir durumdu. Patrick'i düşünemezdim. Başımda çok fazla şey vardı. Patrick ve tüm iş dramalarım daha sonra ele alınmak üzere küçük bir kutuya girmeliydi.

Ya da asla.

Hiç de iyi değildi.

Oyun için başvuru süreci basitti. Kişisel bilgilerinizi girin ve kendiniz hakkında iki ya da üç cümle söyleyin. Oyun kurallarını, oyuna genel bakışı, yaklaşık oyun uzunluğunu ve oyunun fotoğraflarını yükleyin.

Ancak basit, hızlı ya da kolay anlamına gelmiyordu. En azından benim için. Bu benim için bu kadar önemliyen olmazdı. Ayrıca, aklım annemin Patrick hakkındaki yorumuna takılmıştı ve geri kalanım William'a takılmıştı.

Sonsuza kadar kendimle ilgili üç cümle yazıp tekrar yazdıktan sonra William'a mesaj attım.

Rose: Beni üç cümleyle tanımlayın.

Kısa. Dorky. Seksi.

Rose: Üç kelime değil, seni tehdit. Oyun sunumu için.

Telefonuma aptal gibi gülümsememek için dudağımı çiğnedim.
Cevap vermesi beş saniye kadar sürdü.

Onlara doğruyu söyle Rose. Bu oyunu yaratabilecek en iyi kişi sensin.

Şimdi telefonuma gülümsüyordum. imkânsızdı. Gençlik yıllarıma geri dönmüştüm, sahip olmamam gereken erkek arkadaşımın gizlice mesajlaşıyordum ve biri içeri girdiği anda telefonumu saklamaya hazırdım.

Mesajını aklımda tutarak yeni bir biyografi yazdım.

Geriye kalan tek şey büyük mavi gönder düğmesine basmaktı ama ellerim titriyordu. Hayatta bir kez karşıma çıkacak bu fırsat için son birkaç saattir diken üstündeydim.

Talimatları okudum ve tekrar okudum. Kurallara uymuştum. Hepsine. Teslim etmek için otuz dakikam kalmıştı. Kendimi masamdan uzaklaştırarak yaşam alanından geçtim ve Neema'nın yatak odasına doğru yürüdüm.

Kapı açıldı ve Neema ipek geceliğiyle karşımda durdu. "Ben de sana geliyordum."

"Neden?"

"Oyununuzu teslim ettiğinizden emin olmak istedim." Elleri omuzlarıma inmeden önce bana sevgi dolu bir gülümseme sundu ve beni odama doğru döndürdü. "Henüz yapmadın, değil mi?"

"üzereydim."

"Hadi şu işi bitirelim de yatağa gidelim. Uyanık olmamız lazım."

Yarın sabah erkenden."

Sandalyeme çöküp ekranıma bakarken inledim. Farem düğmenin üzerinde geziniyordu.

Neema başımın tepesini öptü ve ben de gönder düğmesine tıkladım.

"Bunu sen halledersin," dedi. "Şimdi yatağına git. Saat altıda görüşürüz."

Tekrar inleyerek başımı masamın üzerine koydum. "Yatmadan önce bitirmem gereken birkaç şey daha var, ama iyi geceler. Yaklaşık altı buçuk saat sonra görüşürüz."

18. Tur

Birkaç şey daha birkaç saatimi aldı ve şimdi Neema'nın arabasında oturmuş, mutsuz bir şekilde kahvemi yudumluyordum.

Neema kırmızı ışığa ulaştığında elindeki son sigarayı da yuttu. "Bu kadar erken buluşmak istediğine inanamıyorum. Ama en azından bugün bir sürü düğün işini halletmiş olacağız."

Tüm planlarımızın onların düğünü için hayata geçtiğini görme düşüncesi beni yetti. çevirdiğimde gülümsemesi benimkini yansıtıyordu.

Taylor's Tailor, Neema'nın iş arkadaşlarından biri aracılığıyla adını duyduğu küçük, temiz bir yerdi. Koyu yeşil bir etek ve çiçekli bir bluz giyen yaşlı bir kadın dışarı çıktı ve bizi karşıladı. Boynunda, kesinlikle boğulma tehlikesi yaratacak şekilde döndürülmüş bir mezura vardı.

Daha alana adım atmamıştık ki beni çekip ölçmeye başladı. Bandı kollarıma, bacaklarıma, belime ve hatta başıma sardı.

Shaun yüzü kızarmış ve biraz dağılmış bir halde tökezleyerek içeri girdi. "Geç kaldığım için özür dilerim. William gıda zehirlenmesi gibi bir şey geçiriyor ve sabahı onu banyo kapısından doktor çağırması için ikna etmeye çalışarak geçirdim."

"O iyi mi?" Neema'dan önce ben sordum ve Shaun'un kollarına girdikten sonra gözlerinin bana doğru kaymasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Uhh." Shaun tereddüt etti. "Sanırım mı? Bilmiyorum. William hastalandığında içine kapanır." Shaun omuz silkti ama kaşları hâlâ birbirine yakındı.

Terzi Shaun'u sürükleyerek götürdü ve ölçmeye başladı.

Kardeşinin hasta olduğu için gelemeyeceğinden bahsediyordu.

Karnım sıkıştı.

Gıda zehirlenmesi. Bende de vardı. Herkes geçirdi. Sadece gıda zehirlenmesi.

Telefonumu çıkardım ve William'kontrol etmek için bir mesaj attım ama . Telefonu kapalı olmalı. Midemdeki garip gerginlik daha da sıkılaştı. Arkamı döndüm ve parmaklarımı yanımdaki masaya vurdum.

İstemeden de olsa beynim terzinin defterindeki rakamları fark etti. Başım hariç, tüm ölçülerim son Comic-Con kostümümü diktiğim zamankinden daha büyüktü. Omurgamda yapışkan bir rahatsızlık hissettim. Kendi bedenimde her zaman mutlu olmuştum ama şu anda uykusuz beynim zorlanıyordu.

Belki de Patrick bu yüzden ilgisini kaybetmişti.

"O yüzden kendi kumaşımızı seçip buraya geri gelmemiz gerekiyor. Sonra öğle yemeğİ yer, iekiye, fırıncıya ve grafik tasarımcıya gideriz." Neema kıpırdandı, gözleri bana dikilmeden önce parladı ve sonra endişeyle karardı. "Sorun nedir?"

Hâlâ düşüncelerimin etkisindeydim ve başımı salladım. "Yok bir şey. Yorgunum. Bütün gece ayaktaydım, unuttun mu?"

"Evet, biliyorum. Ama üzgün görünüyorsun." Beni dışarı arabaya doğru götürdü ve Shaun bize yetişmeden önce fısıldadı. "Patrick'in ne istediğİ hakkında hâlâ bir fikrin yok mu?"

Rahatsızlık içimde yükseldi. "Hayır ve bir ses annemin beni uyarmak istediğİni söylüyor. Ne kadar kaotik olursa olsun, söz konusu sırlar olduğunda nadiren hata yapar."

Neema ve ben aynı uzun nefesi verdik.

Shaun bize ulaştı ve Neema'ya yumuşak bir gülümseme sundu.

"Uhm... belki kumaş mağazasını atlayıp William'a bakarım ve sonra size katılırım?" dedi. "Ya da yeniden planlayabilir miyiz? Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum ama-"

Shaun'un endişesi içime sızdı ve kendimi , "Onu kontrol edeceğim," dedim.

şok olmuş ve kafası karışmış iki çift göz bana odaklandı.

Omuz silktim. "Burada işimiz bitti, ki gerçekten ihtiyacım olan tek şey de buydu.

hediye için."

"Ama bütün sen planladın," dedi Neema.

"Senin için." Sırıttım. "İkinizin de burada olması gerekiyor ve bunu yeniden planlamak tam bir kabus."

Tek neden bu değildi ama Shaun'un gözlerindeki şaşkınlığı ve tedirginliği görmüştüm. Onlara yalan söylemekten nefret ederdim ama ikisinden birine William'la düğünden önce ne söylemek, tıpkı William ve benim gibi, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Ama durmak için çok geçti. Ve o hastaydı. Bu masumdu.

Çoğunlukla.

Bu oyunumuzun 1. ya da 2. raundu değildi. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama onu görmek istediğimi biliyordum.

Neema kolumu sıkı ve anahtarlarını bana fırlattı.

Onlara en iyi gülümsememi verdim. "Bana her şeyi mesaj atın. Fotoğraflar, güncellemeler, selfie'ler ve sesli mesajlar istiyorum." İkisi de kıkırdayana kadar saçmalamaya devam ettim ve arabaya binip William'a doğru yola çıktım, midemdeki çekimin beni oraya götürmesini takip ettim.

Eve uğradıktan sonra dairelerine gittim ve kapıyı çaldım. Sadece sessizlik. Neema'nın anahtarlarını gözden geçirdim ve Shaun'un ona verdiği yedek anahtarı buldum. İçeri dalmak pek içime sinen bir şey değildi ama ya William yürüyemiyorsa?

Kapının kilidini açtım ve kırarak açtım. "William? İçeri geliyorum."

William'ın yatak odasından bir ses geldi. Eşyalarımı bıraktım ve ön kapıyı arkamdan .

Yatak odasının kapısı açıldı. "Rose?" dedi. Yüzü alışılmadık derecede solgundu ve düz burnunda ter parlıyordu. Koyu renk gözleri benimkilere ulaştığında odağını kaybetti. "Rose? Burada ne işin var?"

Başını kapının pervazına yasladı, bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Uzanman gerek," dedim ve onu geldiği yere geri götürdüm.

Yatağının kenarına oturdum ve nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Ona dokunduğumda gözleri kapandı ve yumuşak bir ses çıkardı

Nefes al.

"Henüz bir doktor çağırmadın mı?"

"Doktor yok." Dudakları birbirine yapıştı ve eli karnına gitti.

"Kramp mı giriyor?"

Başını salladı, onu hiç görmediğim kadar küçük görünüyordu. "Tekrar kusmak istemiyorum. Bütün gece kustum ve gerçekten ama gerçekten senin önünde kusmak istemiyorum. Seksi ve gizemli kişiliğime hiç yakışmıyor."

Önceliklerini hâlâ doğru belirlemiş olmasına sevindiğim için gülümsemekten kendimi alamadım. "Neyse ki gıda zehirlenmesi ve nadiren doktora erişim konusunda iyi eğitimliyim." Evde şeylerden biri fasulye torbasını çıkardım.

William soru sorarcasına kaşlarını çattı.

"Ne kadar çok seyahat ettiğimiz ve gittiğimiz her yerde midemin yediklerimizden hoşlanmadığı pek çok zaman oldu ve nerede olursak olalım, bazen yerel halkın yardımıyla tedavi ettik. Diğer zamanlarda ölebileceğimi ya da ebeveynlerimden birini kaybedebileceğimi düşündüm." Gözlerimi kapattım. "Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

Nazik, zayıf bir gülümsemeyle gülümsedi ve boşta kalan elim artık sığ olan gamzesine dokunmak için yukarıya uzandı.

"Tuhaf bir çocukluk geçirmişsin," diye fısıldadı.

Sıcak eli benimkine kaydı ve parmaklarımızı birbirine doladım, kalbim hiç beklemediğim bir şekilde yumuşadı. Onu bırakmadan önce hafifçe sıktım. "Hemen döneceğim."

Sertçe yutkundu, gözlerini kapattı ve ben yatak odasından çıkarken fısıldadı, "Bu gördüğüm bir rüya gibi."

Mutfaktaki fasulye torbasını ısıttım ve annemin bana gönderdiği etiketsiz garip poşeti kullanarak bir elektrolit karışımı hazırladım.

Geri döndüğümde William kıvrılmıştı ve huzursuzluğu yüzünden kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Gömleğinin eteklerini kaldırıp fasulye torbasını karnına yerleştirmeden önce onu açtım ve oturmasına yardım ettim. Bakışlarımı kaçırdım, beklediğimden daha da belirgin olmasına bakmamaya çalıştım.

Fark etti ve kıkırdadı.

Ona içkiyi uzattım, dar baktı.

"Bu konuda bana güven." Saçlarını tekrar yüzünden uzaklaştırdım - dürüst olmak gerekirse, ondan çok kendim için. Ona istiyordum, ona dokunmak istememin genel nedenlerinden dolayı değil, farklı bir nedenden dolayı. Göğsümde yeni ve garip bir şey çiçek açtı. William için çiçek açmaması gereken bir şey. Ama o çok yumuşak, savunmasız ve açık görünüyordu. Alışık olduğum William'dan çok farklıydı.

Beni yiyip bitiren o tuhaf duyguyu üzerimden attım. Sadece bir arkadaşına göz kulak oluyordum. Bunu Shaun için de yapardım, Neema için de yapardım, Claire ve hatta izin verseydi Lincoln için yapardım. William için de durum farklı .

Ama bu bir yalandı.

William'la her şey farklıydı.

İlk yudumu alıp yüzünü buruşturduktan sonra, "Burada olmak zorunda değilsin," dedi.

"İçki o kadar mı kötü ki beni göndermeyi tercih ediyorsun?" Tekrar güldü ve kalbim yerinden fırladı.

"Hayır." Bir yudum daha aldı. "Peki ya düğün işleri? Shaun burada olmanızdan pek memnun olmayacaktır... çeşitli nedenlerden dolayı."

"Ondan izin istemedim." William'ın yanına oturdum, sırtımı yatak başlığına dayadım ve kollarımızı birbirine bastırdım. "Ve... Ben burada olmak istiyorum. Beni burada istiyor musun?"

"Var," dedi hiç tereddüt etmeden.

Başımı çevirdim ve kulağını öptüm. "Bunu ayak bileğinin intikamı olarak düşün. Ödeştik."

İçkinin içinde eridi ve başını benimkine yaslamadan önce içkinin son parçasını da yuttu. Isı ondan yayılıyordu.

Dudaklarımı alnına yerleştirmeden önce başını desteklemek için elimi çenesine doğru kaydırdım. "Çok ."

"Teşekkürler, sen de öylesin."

Kıkırdadım. *Eğer hayat bir oyunsa, William oynamayı asla bırakmazdı.*

Mutfağa gidip bir bez ve biraz soğuk su getirmeden önce bulabildiğim kadar çok yastıkla onu destekledim. Döndüğümde gözleri kapalıydı. En nefret ettiğim anılarımdan biri, ateşler içindeki bedenimde soğuk ve ıslak bir bezle uyanmaktı. Ona uzun uzun baktım, ateşinin yavaşça yükselmesinin tadını çıkarıyordum.

göğsüne ve yanaklarına geri dönen renk dokunuşu.

Soğuk su kaseyi masasının üzerine koydum ve koleksiyonuna hayran kaldım... yani her şeye. William'ın yığınla oyunu, çizgi romanı, kitabı, bibloları ve süper kahraman figürleri vardı. Daha fazla harcanabilir param olsaydı, benim odam da böyle görünürdü.

Haunted Thrones'un son kopyasını aldım. Tabii ki o da bu seriyi takip ediyordu.

Yumuşak bir inilti dikkatimi çekti ve kitabı komodinin üzerine koyup bezi sıktıktan sonra damlayan parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Hey, seni çalışacağım, tamam mı?" Fasulye torbasını karnından çıkararak söyledim.

Gözlerini araladı, kaşları çatıktı. Bana hafifçe başını salladı ve ben de bezi alına koydum. İrkildi ama parmaklarımı çenesinde gezdirmeye devam ettim ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce yüzünü avuçladım.

"Bu..." dedi.

Ona bakmak için uzaklaştığımda gözleri tekrar kapanmıştı.

"... güzel." Yutkundum.

"Burada seni hayatta tutmak için kendi bencil nedenlerimden dolayı en azını yapıyorum."

Kıkırdadı ve sustu. Tekrar konuştuğunda gözlerini açmadı. "Büyükanнемden beri hiç kimse benim için bunları yapmadı."

Kalbim çatladı. Bu doğru olamazdı. Peki ya babası? O anda aklıma geldi, babası bir doktordu. Ona , sorular sormak, daha fazlasını yapmak istiyordum. Ama yapacak fazla bir şey yoktu ve müdahaleci sorularımın uygun olduğunu düşünmüyordum.

William başını bana doğru eğdi ve gözlerini açtı. "Son çıkan Perili Tahtlar hakkında ne düşünüyorsun? Şimdiye kadar okumuşsundur herhalde."

Kitabı kaldırdım ve başımı salladım. "Hiç şansım olmadı. Öyle mi?"

Başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Yapma bunu," dedim.

"Ne?"

"Bunu yüzünle yapma. Şimdi birinin öleceğini biliyorum. Kim ölecek? Hayır. Bana söyleme. Boş ver." Kitabı rafına geri koydum ve attığı yumuşak kahkahanın tadını çıkardım.

"Beynim gürültülü çalışıyor," diye fısıldadı.

"Benim de beynim gürültülü." Aslında bütün gece bir santim bile uyumadığım ve güne yoğun bir başlangıç yaptığım için şu anda onunla savaşıyordum. "Gerçekten odaklanmam gerekmeyen tanıdık bir şeyler izleyerek onu bastırıyorum." Dizüstü bilgisayarını aldım ve yatağa getirdim. "Denemek ister misin?"

Başını salladı, ben de yanına sokuldum ve başımı omzuna yasladım. Ben onun favori olarak işaretlediği filmler arasında gezinirken o başını benimkinin üzerine bıraktı.

"Biliyorum." Fareyi aldı ve şans verilse benim seçeceğim bir filme kaydırıldı.

Yarı uyanık bir halde ellerimizi kilitledi, parmaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine uyuyordu.

Gözlerimi kapattım ve huzur hissine teslim oldum, William'ın iyi olduğunu ve her nefesini duyabileceğim kadar yakınımda olduğunu biliyordum.

Yüzüklerin Efendisi'nin birkaç dakikasında uykum geldi. Sonunda.

19. Tur

Neema Shaun'un evinde kaldı, bu yüzden ertesi sabah onun kapısını çalıyordum çünkü kaçırdığım düğün düzenlemeleri bana bilgi vermeleri gerekiyordu.

Ve William'ı kontrol etmek istedim.

Bir önceki gün, Shaun ve Neema'nın içeri girdiğini duyar duymaz odasından sıvışmışım ve ikisi de bana bir şey sormadan bahaneler uydurarak oradan ayrılmışım.

Ama işte .

Shaun kapıyı açtı, ben de içeri baktım. William kanepede uyuyordu. Onları selamlarken sesimi alçalttım ama Neema gürültülü su ısıtıcısını açtı.

"Uyuyor!" Dedim.

"Evet, kütük gibi. Onu tekmelesen bile uyanmaz. Ama o iyi. Annenin karışımı işe yaradı," diye cevap verdi Shaun, sesi normal volümdeydi.

William'ın üzerine eğildim ama Shaun'un gürültüsü karşısında gözünü bile kırpmadı. Uyurken çok huzurlu görünüyordu; ne sırıtıyor, ne küçümsüyor, ne de kaşlarını çatıyordu. Onu ve uzun kirpiklerini yumuşacık öpme isteğime karşı koydum.

Onun yerine çenesini çimdikledim.

Uyandığında inledi ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Varolmayan Ülke'ye hoş geldin." Sırıttım.

Bana yarım bir gülümseme sundu, diğer yarısı hala uyanıyordu. "Hey."

"Biraz ıgneleme için yeterince sağlıklı değil misin?"

Gerildi, vücudundaki her kas ben neredeyse titreyene kadar esnedi.

"İçin bana bir dakika ver."

Hafif ve bulanık uykulu gözleri, yumuşak gülümsemesiyle birleşince, sıcak bedeniyle kanepenin arasındaki küçük boşluğa girip orada yaşamaya isteği uyandırdı bende.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

William ayaklarını kanepeye vurdu ve kendini dik konuma getirdi. Gözlüklerini aldı ve taktı.

Onu daha da sevimli yapmışlar.

"Yorgunum ama iyiyim." Elimi avucunun içine aldı, avucumu okşadı ve koluma ışık patlamaları gönderdi. "Teşekkür ederim."

Neema ve Shaun oturma odasında bize katılır katılmaz bıraktık.

Neema, düğün web sitesine vurgu yaparak kaçırdığım her şey hakkında beni bilgilendirdi. "Canlı! LCV'leri ve yemek tercihlerini takip edebiliyoruz. Bu harika bir şey."

William yanımda kaskatı kesildi, bakışları kendisine de bakan Shaun'unkilere kaydı.

"Herhangi bir haber var mı?" William sordu.

Shaun başını iki yana salladı, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti. "Yakında öğreneceğiz."

Ne hakkında konuştuklarını bilmesem de, William'ın dünkü yorumundan sonra bunun babasıyla ilgili olup olmadığını merak ettim. Sesinin tınısını ve ne kadar yumuşak olduğunu aklımdan çıkaramamıştım. birkaç noktayı ancak o zaman birleştirebildim. Shaun'un ailesiyle çekilmiş fotoğraflarının hiçbirinde William yoktu. William'ın odasında babasının fotoğrafı yoktu.

Beni ilgilendirmezdi ama midem bulandı ve Shaun'un gülümsemesini kaybettiğini görmek midemi daha da sıkılaştırdı.

Neema bana, "Seni hâlâ bir artı bir olarak görüyorum," dedi.

İnledim.

"O zamandan önce sana bir eş bulacağım. Şimdiden çok ilgilenen biri var."

William'ın sert bir nefes aldığı anda ben de kekeledim.

"Muhasebeci Wade'i hatırlıyor musun?" Neema devam etti. "Çok tatlı ve bekâr ve ofis partime geldiğinden beri seni sorup duruyor."

"Uhm, teşekkürler. Ama hayır teşekkürler," diye mırıldandım William'a bakmaya cesaret edemeyerek.

"O gerçekten iyi biri. Ayrıca tam senin tipin." Beni dürttü.

"Onun tipi ne o zaman?" William sordu, sesi eşitti.

Neema gülümsedi. "Oldukça uzun boylu. Patrick kadar uzun değil ama yine de uzun. Çok yakışıklı. Ve en önemlisi, iyi biri. O da yarı zamanlı MBA yapıyor."

"İlgilenmiyorum." Bu bir yalan ve nedenini açıklamaya da hazır değildim.

"Peki ya seks?" Sırıttı. "Yarattığım Spark profilini sildiğine göre, bu oyuna geri dönmek için iyi bir yol olabilir. Geri dönüş seksi mükemmeldir."

William'ın varlığı daha da büyüdü ve karardı ve bir homurtu çıkardı.

Neema ona döndü. "Neyin var senin? Yine hasta mı hissediyorsun?"

"Birazcık." Balkona doğru ilerlemeden önce ayağa kalktı.

Ben de ona katılmak istedim ama Neema oturduğu koltuktan zıplayarak benimkine geçti. "Ee, kahve? Bir akşam iş çıkışı için ayarlarım."

"Uh..."

"Sadece kahve. Seni durduran ve benim başka bir neden yoksa tabii?" Hayal mi görüyordum bilemiyordum ama sesinde bilmiş bir ton vardı.

"Kahve iyi." Panikleyerek ayağa kalktım, William'a yakın olmak istiyordum.

Derhal.

Balkonda, William parmaklığın üzerinden eğildi. Dün yüzünde eksik olan tüm renk ve yaramazlık tüm gücüyle geri döndü. *Uğruna* yaşadığım *arzuyla* parlayan gözlerle bana baktı.

Kendimi onunla parmaklık arasına kaydardım ve bana verdiği tepkinin tadını çıkardım. Başını eğdi ve nefesimi boynumu öptü. Buna izin verdim, bana hissettirdiklerine teslim oldum. Onun için nasıl yanıp tutuştuğumu. Bunu yapmasını nasıl hayal etmiştim.

Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. Bunu kesinlikle hayal etmiyordum.

Dili kulak mememde gezindi.

"Seni istiyorum," diye inledim.

Açıkça benimle aynı fikirde olmayan beynim alarm verdi ama vücudum bunu görmezden geldi.

William'ın kaşları kalktı ve bir eliyle yüzümü okşarken dudağımı ısırdım. Beklentiyle ürperdim.

Beni duymadı mı? Ben hazırdım. Bunu istiyordum. İstesem de daha fazla isteyemezdim.

Beni tekrar öptü, her yerimi ateşe verdi. "Henüz değil." "Neden?" Sanki patlayacakmışım gibi titriyordum. "Ona ihtiyacım var."

"Henüz değil. Doğru zaman değil."

Bunun ne anlama geldiğini anlamak için onu daha fazla sorgulamak istedim ama dudakları kulağımın kıvrımına bastırdı. "Ve Rose, o raunda ulaştığımızda, seninle geçireceğim bu çalıntı saniyelerden çok daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Nefesim kesildi.

Birkaç adım geri çekildi ve uzun, yavaş bir nefes verirken gökyüzüne baktı. "Ayrıca, Wade ne olacak?"

"Neema şüphelendi, bu yüzden onunla bir kahve içmek için buluşmayı kabul etmek zorunda kaldım. Ama geliyor ve ilgilenmediğimi görecek."

William omuz silkti ve dudaklarını bir yandan büzdü. "Hiçbir şey yapmana *gerek yoktu*." Bana yan gözle baktı. "İlgilenmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben çok tek yönlü düşünürüm." Gülümsedim.

Sözlerim karşısında yüzü gevşedi. "Tamam, ama buluşmadan önce-" "Sadece kahve."

"Kahvenden önce seni görmek istiyorum." Dudakları sinsi bir şekilde kıvrıldı ve gözlerinde kabul etmem için bana meydan okuyan şakacı bir tehlike vardı.

Ben de öyle yaptım.

İş ve eğitimim arasında boğulmuştum, bu yüzden Wade ile kahve içmem yaklaşık iki hafta sonra ilk boş akşamımda ayarlandı.

O akşam ofisten Shaun'la birlikte ayrıldım, bu da William'ın isteğini kolayca yerine getirebileceğim anlamına geliyordu. Wade ile buluşmamdan önce beni nasıl görmek istediğini düşünmeden edemiyordum ve onunla fazladan birkaç dakika geçirme düşüncesi tenimi karıncalandırıyordu. Bir şeylerin peşindeydi, bu da durumu daha da heyecanlı kılıyordu.

"Merhaba!" Geldiğimde seslendim, bakışlarım William için oturma alanını taradı ama sadece Neema'yı kanepede buldum.

İşi öyle gerektirdiği için günün her saatinde göz alıcı görünen Neema, kıyafet seçimim karşısında gözlerini kısarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu şekilde giyinmekten nasıl kurtulduğunu asla anlayamayacağım."

Sırıtarak omuz silktim ve yanımda getirdiğim çantayı ona uzattım. "Beni giydirecek sen varken ne diye endişeleneyim ki?"

Gözlerini devirerek yanımda getirdiğim her şeyi karıştırdı, her bir parçayı önünde tuttu ve görevini ne kadar ciddiye aldığını anlamamı sağlayacak kadar uzun süre inceledi.

Shaun bir fincan kahve hazırlamak için mutfığa gitti.

Neema ayağa kalkarak çantayı bıraktı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmadan önce bana yaklaştı.

William'ın yatak odasının kapısı tıkırdayarak açıldı ve başımı ona doğru çevirerek onu inceledim. Dağınık saçları bir tarafta duruyordu, buruşuk gömleği uykudan uyanmış gibi görünüyordu ve kareli pijama pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Hiç bu kadar iyi görünmemişti.

"Uyanık olmana şaşırdım," dedi Shaun ona. "Günlerdir doğru dürüst uyumadın."

"Yapacak daha çok işim var." William banyoya girmeden önce gözleri benimkilerle buluştu.

Vücudum . İş ben miydim? Gerçek bir işi var mıydı? Beni çağırdığını hatırlıyor ?

Akan suyun sesi kulaklarımı doldurdu ve William'ı duşta hayal etmekten kendimi alamadım. İnsanlar duş aldıklarında çıplak olurlardı. Çok çıplak. Tamamen çıplak.

Rose, gel.

Neema bir kot pantolon ve bir tişört uzattı. "Bunu dene."

"Burada soyunmayacağım."

Mutfaktan gelen hafif bir kahkaha Shaun'a bakmamı sağladı.

"Bizim önümüzü kastettiğini sanmıyorum Rose." Shaun yatak odasını işaret etti. "Benim odamı kullanabilirsin."

Kıyafetleri aldım ve odasına girdim. William'inkinin tam tersiydi - Neema ve ailesinin birkaç fotoğrafı ve birkaç iş yönetimi kitabı ile temiz ve düzenliydi. Tıpkı ofis odacığı gibi.

Seçtiğim kıyafeti giydikten sonra oturma odasına geri döndüm ve Neema'nın bunu talep edeceğini bildiğim için etrafımda döndüm.

Başını salladı ve sonra getirdiğim beyaz elbiseyi kaldırdı. "Tamam, şimdi de bu."

Bu kez yatak odasından çıktığımda, William da üzerinde havludan başka bir şey olmadan banyodan çıkıyordu. Aniden durdum, bir adım daha atarsam kendi salyama basacağımdan korktum.

William'ın omuzları hiçbir şey onları gizlemediğı için daha geniş görünüyordu ve bronz göğsü ve kolları ortaya çıkan her kasla daha büyük görünüyordu. Saçları hâlâ ıslaktı ve su damlacıkları göğsünden aşağıya, karın kaslarının ortasına doğru akıp belindeki havlunun içinde kayboluyordu.

Havlu. Şu lanet havlu. Onun onurunu koruyan ve beni çıldırmaktan kurtaran şey.

Boğazını temizledi ve sırtışını yakalamak için başımı tam zamanında kaldırdım. Elbette bu da oyununun bir parçasıydı.

William havluyu değiştirmeden kanepeye oturdu ve uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. Sertçe yutkundum - kesinlikle bacak gününü atlamamıştı.

"Ew, William." Neema burnunu kaşıdı. "Giyin hadi."

"Kıyafet seçimine yardım etmek istiyorum." Gamzesi parladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kasları dans etti.

Onun beni izlemesini izlerken yanaklarım kızardı.

"Her neyse." Neema bir nefes verdi ve saçlarımla uğraşmaya başladı, çabalarına meydan okuyan dalgaların kargaşasını evcilleştirmeye çalışıyordu. Uzun bir süre uğraştıktan ve bir şişe dolusu saç açıcı sprey sıktıktan sonra, uzun siyah saçlarımı sırtımın ortasından aşağıya doğru nazik bir bukle şelalesi halinde bıraktı.

William kımıldadı, havlu da kımıldadı ama bir şey belli edecek kadar değil. "Elbiseyi beğendim." William alt dudağını ısırdı.

bakışları üzerimde geziniyordu.

Elbisenin mütevazı ve güvenli bir seçim olduğunu düşünmüştüm. Dizimin biraz üzerindeydi ve belden kıvrılıyordu ve yakası neredeyse hiçbir şeyi göstermiyordu ama William'ın bariz arzusu kendimi tamamen açıkta hissetmeme neden oldu. Koyu renk gözlerinden elektrik akımı fırladı, sehpanın üzerinden sıçradı ve elbisenin ötesine geçerek benimle buluştu - bana dokundu - tam göğsümün ortasında. İhtiyacını hissedebiliyordum ve onun kucağına tırmanıp orada yaşamaktan başka bir şey istemiyordum

Aklım yalnız olsaydık ne yapacağımıza gitti. O elbiseyi yırtıp atar atmaz ben de havluyu yırtıp atacaktım. Teninin her santimetresine dokunmak ve parmaklarım damlayan saçlarında gezinirken dudaklarımı nemli etinde gezdirmek istiyordum. Bu düşünceyle vücudum zonkluyordu ve beni bu ıstıraptan kurtarması için ona yalvarmak üzereydim.

"Katılıyorum," diye yorumladı Neema, açıkça şaşırmıştı. "Şimdi şu yüzünü düzeltmeme izin ver. Biraz kızarmış görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

William'a tekrar baktım, vücudunun nasıl bu kadar yontulmuş olduğunu merak ediyordum. Onu hiç spor yaparken görmemiştim. Hep bu lanet kanepede .

Kollarını başının arkasında gerdi ve esnetti. O kadar kasıtlıydı ki kahkahayı patlattım. Yarım saat sonra onun kahkahası da benimkine katıldı.

Neema başını William'a doğru çevirdi. "Onu güldürme." Bana döndü ve sert bir bakış fırlattı. "Ve yüzünü oynatma."

Hayal kırıklığıma rağmen William teslim olmak için ellerini kaldırdı ve odadan çıktı.

Ama daha işi bitmemişti. Tabii ki bitmedi. Birkaç dakika sonra siyah bir kot pantolon giymiş ve gömleğini giymiş olarak döndü. Dolaba doğru yürüdü, yavaş ve bilinçli hareketlerle ütü masasını kaldırdı. Gözlerim sırt kaslarının hareketini ezberlemişti.

Ne sırt, ne güzel bir sırt.

"İşte!" Neema sırtarak yaptığı işi inceledi. "Bu işe yaramalı

o."

Makyajımdan memnun kalınca banyoya girip bütün fırçalarını yıkadı. Suyu açtığı anda William'ın bakışları Shaun'un başının arkasından benimkilerle buluştu ve beni mutfağa çağırdı. Sadece birkaç hafta içinde, tek kelime etmeden konuşma sanatında ustalaşmıştık.

"Bunları yıkayacağım," dedim Shaun'a, bardakları toplarken.

"Endişelenme. Elbiseni berbat edersen Neema beni öldürür," dedi Shaun. "Randevu için heyecanlı mısın?"

"Kahve. Sadece kahve," diye düzelttim. "Ben elimi yüzümü yıkayacağım. Bizim evde bunu hep yapıyorsun."

Hayatımda hiç bulaşıkları yıkamak için ısrar etmemiştim.

Ben kimim?

Ben mutfakta William'a katılırken Shaun omuz silkti ve dikkatini televizyona verdi.

Bardakları sabunlu su dolu lavaboya koyup bir üzerinde sünger gezdirdim. William arkama doluştu, teninin sıcaklığını benimkinde hissedebileceğim kadar yakındı. Vücudu daha da yaklaştı, sinirlerim tepki olarak çırpınana kadar bana baskı yaptı. Kulağımın altına ıslak öpücükler kondurdu, dudaklarını çenemde gezdirdi, sonra çenemi güçlü bir eliyle kavradı ve ağızma daha iyi erişebilmek için yüzümü ona doğru eğdi.

Bir saniyelik zevkten sonra ellerimi sabunlu sudan çıkardım ve Shaun'un bizi görmediğinden emin olmak için çılgınca onu ittim. Neyse ki televizyondaki bir meme derlemesine dalmıştı. Banyonun kapısı hâlâ kapalıydı ve arkasında Neema .

Bu riskliydi. Bu da bir şekilde onu daha iyi yapıyordu.

William'ın çıplak göğsüne yakından hayranlıkla baktım, parmaklarımı her kıvrımında gezdirdim, ki çok sayıda kıvrım vardı.

"Neden beni burada istedin?" Zar zor bir fısıltıyla sordum.

"Onunlayken beni unutmanı istemiyorum." Bir eliyle elbisemin kenarını kaldırdı ve parmaklarının arkasını kalçam boyunca hafif, okşayıcı daireler çizerek gezdirdi, tenimde küçük yumrular oluşana kadar etimle alay etti. Benden bir inilti kaçtı ve eli daha yukarılara doğru ilerlerken ağızımı kapattım.

William dudağını sinsi bir sırıtışla kıvrarak aşağıya baktı

bana baktı ve göz kırptı. Sonra elini bırakarak iki adım geri çekildi ve ütü masasına döndü.

Gözlerimi kapattım ve . Çünkü İngilizce beni terk etmişti ve aklıma gelen tek kelime küfürdü. Lanet olsun ona

-Tüm bedenim bu kupaları paramparça edebilecek bir frekansta arzuyla titreşti.

Öfkeyle lavaboya döndüm ve bulaşıkları yıkadım. İşim bittiğinde o kadar parlak olacaktı ki, onları kullanan bir sonraki kişi kör olacaktı.

20. Tur

Buluşma nasıldı?" Shaun ertesi sabah masama yaslanarak sordu. "Neema senin ilgilenmediğini ve nedenini anlayamadığını söyledi."

Randevu benim William'ı düşünmemle başladı ve bitti. *Nedeni buydu.* Ve başka biriyle her randevumun aynı şekilde biteceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama bunu Shaun'a söyleyemezdim.

"Ondan etkilenmiyorum." Omuz silktim, yerime oturdum ve dizüstü bilgisayarımı kurdum.

Shaun başını salladı. "Yazık. O harika biri, zeki ve nazik. Senin için mükemmel." Yüzünü buruşturdu ve konuyu değiştirdi. "Yılsonu partisi ne olacak? Tek başına mı geliyorsun yoksa aklında biri mi var?"

Bunu ya da Patrick'in her yıl bana nasıl eşlik ettiğini düşünmemiştim bile. "Belki de atlarım."

"Bunu siz ayarladınız ve tema da tam size göre."

Süper Kahramanlar ve Kötü Adamlar. Bunda benim de payım varmış gibi görünse de bu tamamen tesadüftü. "Belki yalnız gelirim o zaman."

"Yani, orada olacağız. Neema Supergirl kostümünü giymeyi planlıyor."

Sırıttım. "Bu iç çamaşırı."

Shaun sırtışıma karşılık verdi. "Biliyorum."

Dizüstü bilgisayarına bir e-posta bildirimi geldi ve kalbim durdu.

Masa Oyunu Yarışması Gönderimi: Kazananlar - 1. Tur.

Shaun omzumun üzerinden eğildi ve ben kaydıramadan okudu

pencereyi kapattı. "Açmayacak mısınız?" "William'ın burada olması gerekiyor."

"Ah." Shaun dondu kaldı, cevabımı düşünürken kaşları aşağıya indi. ". çok çalışmış. Yani... işten sonra geliyor musun?"

Başımı salladım. "Ama bütün bitirmek zorundayım." Ekranımı işaret ettim. Çenesi düştü. "Bu imkânsız."

"Markham görevlendirdi. Sanırım beni test ediyor."

"Seni kullanmak." Shaun başını salladı, nefesinin altından homurdandı. "Sen burada olduğun sürece ben de buradayım."

Odak noktamı yapılacaklar listemdeki ilk maddeye çevirdim, ancak o yarışma e-postası klavyede dokunduğum her tuşla parmaklarımın bir parçasını yaktı.

Öğleden sonra geç saatlerde, umutsuzca bir molaya ihtiyacım olduğunda, bilgisayarımdan uzaklaştım ve mutfağa gittim. Ofisin ışıklarının çoğu kapalıydı ama otomatik sensörlerden birkaçı ben geçerken varlığımı algıladı ve yandı. Diğerleri kapalı kaldı, görünüşe göre varlığımdan haberdar değillerdi... ya da belki de boy şartını karşılamıyordum. Kollarımı yukarı doğru salladım ve birkaç ışık daha yandı.

Makineye bir kahve kapsülü atıp, fincanım yerinde beklerken makine mırıldandı, kahvenin kokusu tat alma tomurcuklarımı canlandırdı.

Arkamda ayak sesleri yankılandı ve Shaun olduğunu düşünerek omzumun üzerinden seslendim. "Kahve?"

"Elbette," diye cevap verdi tanıdık bir ses, ama beklediğim ses değildi.

Döndüm ve başımı kaldırıp bakışlarını karşılayabileceğim kadar yakınımda duran Bay Markham'la yüzleştim.

"Bay Markham," diye kekeledim.

"Siyahlar içinde çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı, sesi kalın ve alçaktı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bir adım geri çekildim ve tezgahın kenarı sırtıma saplandı. "Bu çok uygunsuz."

"Oh, Rose. Bu kadar namuslu olma." Geri çekildi ve sonra neşeli bir tavırla ekledi, "Bu sadece bir iltifattı. Ben bir erkeğim ve

gözleri var."

Bardağıımı olduğu yerde bırakarak, Shaun'un beklediği masama geri döndüm. Hiçbir parçam ona söylemek istemiyordu - hiçbir parçam bunu düşünmek bile istemiyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Gitmeye hazırım."

Shaun yanına geldi. "Her şey yolunda mı? Patrick mi? Sonunda seninle iletişime geçti mi?"

Annemin belirsiz uyarısına boyun eğerek başımı salladım. Shaun ve Neema da bu konuda benim kadar .

"Sorun o değil," dedim ama olanları ona anlatmak istemediğim için ekledim: "Sadece e-postayı okumak istiyorum."

Hadi gidelim."

Neyse ki, bu onu .

Shaun binasına doğru yürürken sessizliğimi fark ettiyse de bir şey söylememeyi tercih etti. Beni ofisimizden uzaklaştıran her adım midemde dönen bulantıyı biraz daha artırıyordu. Dairelerine girer girmez Shaun, Neema ve William'a gelen kutumdaki açılmamış e-postadan bahsetti.

O konuşurken kalbim göğsümde çarpıyordu ama Bay Markham'ın iltifatını unutmak istiyordum. Hepsi buydu... değil mi?

William'ın gözleri büyüdü ve ben çantamdan telefonumu çıkarırken derin bir nefes aldı.

"Tamam, bahisler için son şans," diye kestirip attım ama kimse gülmedi. Telefonumu Shaun'a uzattım ve yumuşak bir dua fısıldadım.

Şaşırdı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yüksek sesle okuyabilir miyim?"

Başımı salladım ve William'ın yanına oturdum. Ancak elini aramıza sokup parmak eklemlerinin arkasıyla kalçamı sıyırdığında paramparça olmuş sinirlerim yerine oturdu.

Shaun boğazını temizledi ve telefonumdan bir şeyler okudu. "Herkese merhaba! Başvurularınız için teşekkür ederiz. her bir oyuna dökülen tutku ve yaratıcılığı görmeyi çok sevdik.

Ne yazık ki sadece bir kazanan olabilir." Derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce her birimize dramatik bir şekilde bakmak için bir an durdu. "Aşağıdaki beş masa oyunu 2. Tura devam edecek. Alfabetik sıraya göre aşağıdaki kişileri tebrik ederim."

Nefes aldım ve ciğerlerime giren oksijenin sesi odadaki tek ses oldu. Shaun sustu ve Neema hayatında ilk kez sessiz kaldı. William bile, kelimenin tam anlamıyla, koltuğunun kenarında oturuyordu.

"Bir Prensesin Hikayesi, Alia Ghoor tarafından sunulmuştur." Tamam.

"Kediler Köpeklerle Karşı, Lester Hanning tarafından sunulmuştur." Tamam.

"Overpower, Rose Marie Jones tarafından sunulmuştur."

Ayağa fırladım ve parmağımla onu işaret ettim. "Bana yalan söyleme, Shaun!"

"Bu konuda sana yalan söylemem." Bana gülümsedi ve sıkıca sarılmak için beni kendine çekti.

"Bana yalan söyleme," diye tekrarladım, neden ağladığımdan emin değildim. Çok fazla sürmedi ama benim için bile aşırıydı.

Neema ayağa fırladı ve kucaklaşmaya katıldı.

Shaun titreyen omuzlarımın üzerinden telefonuma baktı. "Kaleidoscope, Anita Peterson tarafından gönderildi." Sırıttı. "Ve ne var biliyor musun? Son oyunun ne olduğu kimsenin umurunda değil çünkü bunu sen kazanıyorsun!"

İçimde derin bir yerden sert bir hıçkırık yükseldi. Tamamen bunalmıştım. Son birkaç ay çok fazlaydı ve bu... bu, kalbimi bir ömür boyu tutacak bir şeydi.

Shaun bizi ve bakışlarım William'ınkilerle buluştu.

Sana söylemiştim. Kelimeleri kocaman bir gülümsemeyle mırıldandı ve ardından göz kırptı. Elleri yumruk olmuş ve sanki beni tutup kendine çekmemek için kendini zor tutuyormuş gibi göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu.

Orada olmak istedim. Oyunumu mükemmelleştirmeme yardım etmek için harcadığı onca saat için ona teşekkür etmek . Ona Bay Markham'dan bile bahsetmek istedim.

Düşüncelerimi orada durdurdum.

Patrick'le o kadar uzun süredir bir ilişki içindeydim ki William'la bu durumda ne yapacağımı bilemiyordum. Her derdimi duymak için mi kaydolmuştu?

İçimden geçen düşünceler midemi bulandırdı.

Hiç dışarı çıkmadık.

Ne hiç tartışmadık. Tek yaptığımız

öpüşmektir.

Kalbimi kontrol altına almam gerekiyordu ama... William'a doğru bir bakış atmaya cüret ettim ve savunmaya geçme fikri bile beni yıktı.

Shaun boğazını temizleyerek beni sersemliğimden kurtardı. "Tamam, nerede kalmıştım? Yukarıda adı geçen beş kişiye 2. Turu detaylandıran bir takip e-postası gönderilecek." E-postalarımı gözden geçirdi. "Bakalım... Ah-ha!"

Shaun yanıma oturup bir sonraki e-postayı açarken ben de koltuğa yerleştim.

"Tebrikler!" Sesi ışıltılı parlıyordu. "Oyununuzun oynamaya değer olduğuna karar verdik, bu yüzden tam olarak yapacağımız şey bu."

O devam ederken dördümüz de birbirimize baktık.

"Bize uygun olup olmadığını anlamak için oyunu oynamamız gerektiğine inanıyoruz. Bu nedenle sizin değil, bir başkasının ofisimize gelip oyununuzu oynamasını istiyoruz."

Ağzım protesto etmek için açıldı ama Shaun parmağını kaldırdı.

"Neden sen değil?" diye okumaya devam etti ve kullandığı dilin tonuna bakılırsa sıradan bir sohbet havasındaydı. "Oyunun yaratıcısı, oyunun ortasında bir şeyler açıklamaya çalışarak biraz zorlayıcı olma eğiliminde ve masa oyunları böyle oynanmaz."

Bir nefes verdim. .

Shaun, "O halde bize değerli prototipinizi emanet edebileceğiniz güvendiğiniz birinin bilgilerini gönderin, biz de onları buraya getirip oynamaya başlayalım," dedi.

William.

Aklıma gelen ilk ve tek isim buydu.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm.

"Kısacası, aşağıdaki kriterlere göre değerlendirileceksiniz: Oyunu kurmanın ne kadar sürdüğü, kuralların deşifre edilmesi, oyun keyfi, oyun zorluğu ve oyun uzunluğu. Geri kalan her şey

günü. İyi şanslar." Shaun mavi gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Dudley tarafından imzalanmış."

Her ne kadar yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışsam da başaramadım. "Ben giderim!" Shaun ve Neema birlikte gönüllü oldular.

Sözlerini kestim. "Hayır. William'ın gitmesini istiyorum. Eğer o..." Ona baktım. "Yani... eğer istersen."

William'ın gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parladı. Başını salladı ve o sırtıış yüzüne yerleşti. "Ben de en iyi seçeneğin ben olduğumu düşünüyorum."

Shaun geri dönüş yaptı ama ben duymadım. Tek bildiğim oyunumun olduğuydu. Oyunum onların oynamak isteyeceği kadar iyiydi.

Parmaklarım annemin iletişim bilgilerine gitti ve çevir tuşuna bastım.

Ve her zamanki gibi hemen cevap verdi. "Hey, Rosie, yanakların bu akşam özellikle pembe görünüyor."

Ben daha kelimeleri çıkaramadan Neema yanıma atladı ve bağırdı, "A Teyze! Rose'un masa oyunu bir sonraki tura kaldı!"

Annem çığlık attı ve birkaç saniye sonra babam dikenli bir dalı sallayarak odaya koştu.

"Oluyor?" diye bağırdı.

"Rosie'nin oyunu kazandı!" diye bağırdı annem.

Babam en sevdiği spor takımları gol attığında yaptığı gibi tezahürat yaptı.

"Bu *tur!*" Heyecanlarını azaltmaya çalışarak bağırdım. "Ben kazandım

Bu tur! Bir tur daha var!"

"Fark etmez, bebeğim. Bu raundu sen kazandın. Sen kazandın. Kendine değerli bir şey yarattığını kanıtladın." Gururla gülümsedi.

Gözyaşlarımı kırıpıştırdım. "Beni ağlatma anne. Yalnız değilim."

"Sevgili Shaun'um ve onun o güzel kardeşi nerede?" sordu.

Telefonu onlara uzattım ve annemi bir okul müdürüyle konuşan genç çocuklar gibi karşıladılar.

"Tanrım, siz ikiniz harikasınız," diye bağırdı onlara. Shaun ve William karşılık olarak kızardılar.

"Rosie," diye babam.

Telefonu Shaun'un uzattığı elinden aldım ve yüzünü görebilmek için önümde tuttum. "Buradayım baba."

"Bilmeni isterim ki, sekiz bana oyununun iyi olup olmadığını sorduğunda, iyi olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Sen bir dahisin, bebeğim. Keşke başkaları için yaptığın gibi kendi zekana da hayranlık duymak için biraz zaman ayırsan. Sadece bu oyun için değil, hayatını yaşama şeklin için de. Sen tanıdığım en güçlü insansın Rosie'm ve beni her gün gururlandırırıyorsun."

Babam az konuşan bir adamdı, ama konuşmak istediğinde de çok etkili konuşurdu.

Ve işte ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, sanki bu gece bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

21. Tur

Masa oyunu galibiyetinin heyecanı Bay Markham'ı görür görmez kaybordu. Toplantılarda oturdum ve onun bakışlarından kaçındım. İşimi yaptım. Başımı öne eğdim. M&G Kaliforniya'daki en iyi firmalardan biriydi ve birkaç yıl içinde seçeneklerim . Ama bu işe devam etmem gerekiyordu.

Yeni bir iş bulmak berbat olacaktı. Özgeçmişimde M&G'nin olmasının büyük bir avantaj olması bir yana, Shaun'a sahip olamazdım ve aynı kalibredeki diğer tüm firmalar şehirde değildi.

Ama bu iyi değildi. Ben iyi değildim.

Ne yaptığımın tam olarak farkında olmadan, İK müdürü Louisa'nın köşedeki ofisine doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye .

Kapıyı iterek açtım ve onu büyük bir masanın arkasında otururken buldum, yüz ifadesi okulun ilk günündeki bir anaokulu öğretmeni gibi .

"Merhaba." Ona kibar bir gülümseme sundum.

"Rose. Lütfen . Kurabiye ister misin?" Meşhur ev yapımı kurabiyeleriyle doldurduğu kavanozun kapağını açtı.

Aynı hem şikâyetle bulunup hem de kurabiye yiyememem için hiçbir neden yoktu. Başarılı bir çoklu görev yapıcısıydım ve kurabiyeleri çok lezzetliydi.

"Bu arada Socials Ekibi'nde harika bir iş çıkardınız. Her şey güzel bir şekilde bir araya geliyor. Süper kahraman kostümüm bile hazır." Ellerin birbirine çırpı.

"Ne olarak gidiyorsun?"

"Supergirl," diye yanıtladı. "Sen mi?"

Bir kahkaha attım. Neema'nın bir rakibi vardı.

"Henüz karar vermedim ama bir şeyler . Bir kutu peruk ve şapkam ve bir çekmece dolusu yüz boyam var. En kötü ihtimalle yeşil ve mor şort giyerim."

Bana emin olmayan bir kahkaha attı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve ailemin sahip olduğuma inandığı korkusuzluğu aradım, içimde derinlerde bir yerde, kendimde asla tam olarak tanımadığım bir şey.

"Louisa," dedim, "buraya bir şikâyetle bulunmaya geldim. Ya da daha spesifik olarak, birisini şikayet etmek için..." Kalp atışlarım durakladım. "... taciz için mi?" Son kelimeyi sanki bir soruymuş gibi söyledim.

Louisa'nın gözleri büyüdü ve kırmızı dudaklı gülümsemesi .

Yüzündeki kasvetli ifade karşısında boğazım kurudu.

"Tamam." Her iki heceyi de telaffuz etti. "Taciz edilen kişi siz misiniz?"

Başımı salladım ama düşünmeden *edemedim: Taciz mi ediliyordum?*

"Kim tarafından?" Gözleri o kadar açılmıştı ki benden daha çok korkmuş görünüyordu.

"Jeffrey Markham." Adını olabildiğince net bir şekilde söyledim ama daha çok bir gıcırta gibi çıktı.

Louisa bana öyle uzun süre baktı beni duyduğundan bile emin değildim. Sonra yüzüne bir dehşet ifadesi ve duyduğunu anladım.

"Bana ne anlatabilir misin?" diye sordu.

Ona her şeyi anlattım ve konuştukça kendimi daha da aptal hissettim. O hiçbir şey yapmamıştı. Patrick beni İK'ya *gitmemem* konusunda uyarmıştı ama ben burada *bana güzel dediği bir ağız dolusu lafla* oturuyordum.

"Teşekkür ederim Rose. Bunun zor olduğunu biliyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri neşesizdi. "Konuyu araştıracağız."

"Şimdi ne olacak?" Başparmağımı dudaklarıma götürdüm ve tırnak etimi ısırdım.

"Bay Markham'la konuşacağım ve muhtemelen sizinle tekrar konuşmam gerekecek. İkinizin birbirinizden mümkün olduğunca uzak durması en iyisi."

Sözlerinin gerçekliği yıkıldı. Aklım ve kalbim

hızlandı ve tüm vücudum sıkıştı.

"Yani..." Sesim panik içinde yükseldi. "Hala onunla uğraşmak zorunda mıyım? Burada mı? Sen ya da her kimse bana inanana kadar her gün?"

Göz kapaklarımın ardında bu kez öfkeyle beslenen yeni gözyaşları belirdi. "Birkaç gün izin almanı önerebilir miyim?"

Başımı salladım. "Çok fazla işim var. karşılayamam."

Gözlerindeki sempati yeni öfke dalgaları yarattı ve oradan çıkmam gerekiyordu. O başka bir şey söyleyemeden ayağa kalktım ve oradan ayrıldım.

Odamıza ulaştığımda Shaun bana baktı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım. "Sanırım hastalık alacağım."

Başını kaşdı, yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Hiç hastalık izni almazsın."

"Ben hiç hastalanmam. Ama şimdi hastayım," dedim ve vücudumda dönen duygularla bu yalan gibi gelmedi. Hayal kırıklığından hasta olmuştum. Eşyalarımı toplamaya başladım. "Benim yerime bakabilir misin? Bir toplantıya katılman gerekiyor. Diğerleri için dizüstü bilgisayarımı yanıma alacağım."

Şansa bakın ki Bay Markham bakışlarımı kaçırarak koridorda hızla ilerledi. Midem kahvaltımı tekrar görecektiğim gibi bulandı.

"Seni ben götüreyim." Shaun ayağa kalktı, eli anahtarlarını almak için cebine gitti.

"Beş dakika içinde toplantıma katılman gerekiyor." Öne doğru eğildim ve kolunu sıktım. "Ben iyiyim. Bana her zaman iyi davranmak zorunda değilsin."

"Bunu senin için yaptığımı mı sanıyorsun? Hayır, nişanlım otobüse bindiğini öğrenirse beni öldürür," diye dalga geçerek telefonunu çıkardı.

O telefonu mırıldanırken ben arkamı döndüm ve dizüstü bilgisayarımı sırt çantama soktum.

"Hey, gelip Rose'u alıp eve götürebilir misin? Doğruca eve. Evet, işte. Hemen şimdi. Hemen şimdi." Telefonu kapattı ve bana döndü. "William bir dakika içinde burada olacak."

"William? Neema'yı aradığını sanıyordum."

"Neema cevap vermedi ve Lincoln ıssız bir yerde mahsur kaldı. Geriye William kalıyor." Beni inceledi. "Bu iyi mi?"

"Evet." Başıımı salladım.

Shaun yüz ifademi dikkatle inceledi ve ben de aklımda hiçbir hedef olmadan bu binadan kaçmak isteyerek oradan ayrıldım.

Tanıdık bir arabanın uğultusu yanımda durdu ve daha da tanıdık bir ses açık pencereden içeri girdi.

"Seni bırakmama izin vermek yerine kaçmaya mı karar verdin?" William eğildi ve yolcu kapısını içeriden açtı.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve içimde kalan öfkeyi bastırdı. "Uzun kolların şövalyelikte kestirme yollara izin veriyor," diye takıldım içeri tırmanırken.

Birkaç saniye boyunca beni incelerken araba hareketsiz durdu. "İyi misin?"

Başıımı salladım. "Pek sayılmaz."

Ona gerçeği söylemek istememiştim. Ona iyi olduğumu söylemek istemiştim. İyi olduğumu. Ama sesimdeki çatlak onu daha da yaklaştırdı ve yumuşak, sarhoş edici kokusu, ona ilk olaydan sonuncusuna kadar her şeyi anlatana kadar gerçeği içimden çekip çıkardı. Çünkü nedense William'ın karanlık gözleri üzerimdeyken duvarlarım yıkılıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, bir şekilde zorlamaması gerektiğini biliyordu. Onun yerine elini direksiyondan çekip elimin durduğu bacağıma koydu ve kendi eliyle kapattı. Buz gibi parmaklarıma karşı sıcaktı.

Kalp atışlarımın hızlanmasıyla onu içeri aldım. Buruşuk Doctor Who tişörtü, kareli pijama pantolonu ve çoraplı ayakları debriyaj ve gaz pedalının üzerinde duruyordu.

"Neden kıyafetlerini değiştirmedin?" diye sordum.

Kıkırdadı, altın rengi yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti. "Shaun acil bir durum olduğunu söyledi ve ne duyacak kadar bile uyanık değildim."

"Özür dilerim." Dudağımı ısırdım ve önüme baktım. "Ona otobüse binebileceğimi söyledim."

Elimi kendi elinin altında sıktı. "Saçmalama. Ben neden

Sonunda seninle baş başa kalma fırsatını kaçırarak mıyım?" Bu öneri karşısında yanaklarım kızardı.

Araba ileri doğru fırladı, şeride geri döndü ve tüm dikkatini yola verip yüzünde baştan çıkarıcı bir sırıtışla, "Seninle ilgili bir rüya gördüm," dedi.

"Öyle mi? Bir de bana sor." William'la flört etmenin bu kadar doğal olması beni şaşırtmıştı. Ne kadar güvenli.

İçten bir kahkaha attı ve neredeyse tüm arabayı titretti. "O tür bir rüya değil." Başını iki yana salladı. "Yatmadan önce *Until Dawn* oynamamalıyım."

İçimden kahkahalar fışkırıyor, öfke ve hayal kırıklığının çoğunu silip süpürüyordu. William'la birlikte Bay Markham'ın anısını, işimi, geleceğimi ve tüm streslerimi zihnimin en derinlerine, korku hissetmediğim bir yere saklayabildim. William'la birlikte, şimdiki . Her şey burada ve şimdi ile ilgiliydi, tıpkı bir oyun oynarken hissettiğim gibi - ki sanırım bunu yapıyorduk.

"Hey," dedi dikkatimi tekrar ona çekerek, "eve gitmek istediğine emin misin? Bir depo dolusu var ve günümü temizledim. Bir yer söyle, seni oraya götüreyim."

"Hâlâ yapacak işlerim var." Hâlâ üzerimde olan sırt çantamı işaret ettim.

Dudaklarını büzdü. "İşin canı cehenneme. Hastalık almadın mı? Shaun bir şeyden bahsetmişti."

"William," diye , "hepimiz rahatça yaşayabileceğimiz kârlarla çok satan bir oyun geliştirmedik."

"Tamam, haklısın." Arabayı durdurdu ve bir parmağını kaldırdı. "Ama önce, bir tane geliştirmeye gidiyorsun."

Sözleri vücudumda hafif bir dalgalanma yarattı.

Bir parmağını daha kaldırdı. "İkincisi, bence biraz stres atmaya ihtiyacın var. Ve bu konuda sana nasıl yardımcı olabileceğime dair birçok fikrim olsa " - yaramaz bakışları benimkilerle buluştu- "şu anda ihtiyacın olan şeyin bu olmadığını hissediyorum. Bu tırnak etlerinin bir molaya ihtiyacı var."

Elime uzandı ve onu ağızına götürdü, sıcak dudakları tırnağımın altındaki başparmağıma bastırdı. Isırdığım parmağıma. Yabancı bir rahatlık başparmağımdan omzuma, oradan da göğsüme yayıldı ve sonunda yerleşti.

"Arcade Café'de bir kahveye ne dersin?" Ben sordum.

Pijama pantolonuna baktı ve bu fikrimi geri almak için ağzımı açtım ama kıkırdadı.

"Biliyor musunuz? Beni daha kötü halimde de gördüler."

Kıkırdayarak başımı geriye attım. "Bunu nasıl yapıyorsun? İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü nasıl umursamıyorsun?"

Aklında bir varış noktası olan William vites yükseltti ve araba ileri doğru fırlayarak karnıma bir çarpıntı gönderdi.

"." Bana doğru baktı. "En azından *bazı* insanların ne düşündüğünü."

Nefesim kesildi.

"Ama geri kalanı için... onların da umurunda değil. Mesafemi koruyorum ve bunun çok az sonucu oluyor ya da hiç olmuyor." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

"Oyunların gerçek sonuçları yoktur," dedim, neredeyse kendi kendime. "Onları bu yüzden seviyorum. Risk alabiliyorum ve tam anlamıyla zar atabiliyorum. Sonuç ne olursa olsun, yine de eğleniyorum."

William arabayı neon ışıklı kafenin dışında durdurdu ve muhteşem gözleriyle bana gülümsedi. "Ben de aynı nedenle oynuyorum. Ama zar yerine, hata yaparsam ya da ölürsem ya da birini öldürürsem yeniden doğacaklarını ya da yeniden başlayacaklarını biliyorum. Orada kimseyi gerçekten incitemem."

Sözlerindeki acı, emniyet kemerimi çözmemi ve gülümsemeyen yanağına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğilmemi sağladı.

Başını çevirdi ve "Bilmeni isterim ki, çıkmadan önce dişlerimi fırçaladım" diye fısıldadı. Sonra ağzıma bir öpücük kondurdu ve elini çeneme götürerek beni bir dakika daha orada tuttu.

William sanki ona verdiğim her parçamı takdir ediyormuş gibi hissettirdi. Sanki bir öpücük dudakların birbirine değmesinden daha öte bir şeymiş gibi.

22. Tur

William , ben de resmi bej pantolonum ve beyaz bluzumla kafeye girerken oldukça iyi bir çift gibi görünüyor olmalıydık.

Dizüstü bilgisayarımı her zamanki masamın üzerine koydum ve William'ın kaşları birbirine yaklaştı.

"E-postalarımı kontrol etmek istiyorum," dedim.

"Sen çalışabilirsin. Ben oynayacağım." Her zaman karnımı karıncalandıran o alaycı gülümsemesini takındı.

Bir öpücük ya da gezinen bir el bekliyordum ama William beni hep şaşırtıyordu. Sözlerinde fark ettiğim yaramazlığı yapmak yerine, atari makinelerine doğru yürüdü ve Puzzle Bobble oynamaya başladı.

Teknik olarak, hastalık izni almak için Bay Markham'dan izin istemem ya da en azından ayrılacağımı ona bildirmem gerekirdi. Bu yüzden yeni bir e-posta açtım ve adresini yazdım ama parmaklarım her tuşun üzerinde dondu kaldı.

Ben istemedim.

Önümde duran William, yanındaki makinede oynayan çocuğun yanında fazla görünüyordu. Dizüstü bilgisayarımı masaya bıraktım ve ona katılmadan önce ikimizin de kahvesini sipariş ettim.

Uzun siyah kirpiklerinin altından bakışlarını indirdi. "Stratejimi görmeye mi geliyorsun?"

"Nasıl? Puanın nasıl bu kadar yüksek? Yıllarca bir numaraydım, William. Yıllarca."

Sadece kıkırdadı ve bende hırlama isteği uyandırdı. Oyundan çıktı ve kenara çekilerek oynamamı işaret etti. "Bakalım nasıl yapacaksın."

Yerimi aldım ve bir elimi parmaklarını parlak kırmızı ve sarı düğmelerin üzerine koyarken diğer elimle kumanda kolunu tuttum.

Kuşkusuz, oyunda çok fazla strateji yoktu, sadece sabır ve oldukça iyi bir nişan alma vardı. Ancak her düşen baloncukta, her ek puan parıltısında vücudum huzur buldu ve günün olaylarının adrenalini içimden sızdı.

"Bay Markham bana güzel dedi," dedim ekranda yeni bir tur pikselleşirken. Konuşurken boğazım düğümlendi, bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Ama bu sadece bir iltifat ve bana neden böyle hissettirdiğini anlayamıyorum. Bana iltifat ettin ve bu farklı bir şey. Bundan önce bile, bizden önce..."

Bir oyun oynarken sık sık olduğu gibi kelimeler ağzımdan döküldü. Sanırım bu, annemin beni rahatsız edeceğinden endişe ettiği bir dizi soru sormadan önce bana bir oyuncak verdiği ilk yıllarımdan kaynaklanıyordu.

"Belki de sorun benim," diye devam ettim. "Fazla düşünüyorum. Aşırıya kaçıyorum. Ben çok fazlayım. Çok fazlayım. Bunu biliyorum ve belki de bu o anlardan biridir."

William'dan derin ve neredeyse hayvani bir nefes çıktı. "Rose," diye başladı ve adımı kullandığında içimdeki güçlü bir şey sarsıldı. "Sen çok şeysin. Fazla düşünüyorsun, aşırıya kaçıyorsun ve geri kalan her şeyi yapıyorsun ama asla çok fazla değilsin. Ve *asla* bir sorun değilsin. Böyle düşünen ya da bunu ima etmeye cüret eden herkese yanıldıklarını söylemekten mutluluk duyarım."

Kumanda kolunu sola kaydırırken kalp atışlarımı avucumun içinde hissetmeme rağmen oyuna odaklanmaya devam ettim.

"İltifatlar birine kendini iyi hissettirmek ve ben sana iltifat ederken ciddiym Rose. Sen çok güzelsin. Bu birinin fikrinden ziyade bir gerçek. Ama eğer seni şu anda hissettiğin şekilde bırakıyorsa, o zaman sadece bir iltifat değildi. Altında yatan bir güdüyle söylenmiştir -bundan bir şey çıkacağı umuduyla- ve bu doğru değildir."

Oyunu bırakıp kollarımı beline doladım ve yüzümü giydiği yumuşak tişörte bastırdım. Güçlü ve emin eli boynumun arkasına doğru kayarken eğildi ve tişörtümü öptü.

Başımın üstünde.

Birkaç derin nefes için orada kaldım ve onun tutuşu hiç sarsılmadı. Kokusunu son bir kez içime çektikten sonra onu serbest bıraktım ve lavanta ve çam esansiyel yağları, şampuanlar, saç kremleri, sabunlar, çamaşır deterjanları ve benzerlerini satın almayı aklıma not ettim.

"İstifa etmeyi düşündünüz mü?"

"İşimden ayrılmayı göze alamam. Sadece maddi nedenlerden dolayı , bu beni Hayat Hedeflerimin çok gerisinde bırakır."

Son canımı da kaybedince homurdandım ve makine OYUN BİTTİ yazısını gösterdi.

"Hayat hedeflerin neler?" William sordu.

"Oh, biliyor musun, açıklamayacağım. Bu yönümü bilmenize gerek yok."

Çenemi yukarı doğru eğerek bakışlarının birkaç saniye boyunca yüzümün her bir parçasına odaklanmasına izin verdi. Kahverengi gözlerime sanki hayret edilecek bir şeymiş gibi baktı. Yumuşak bakışları yanaklarıma daldı, burnumun keskin yamacından aşağı kaydı ve genellikle oyalandığı yerde, dolgun dudaklarımda son buldu. Sonunda, "Senin her yanını tanımayı planlıyorum ve ne olursa olsun..." dedi. Derin bir nefes aldı ve tekrar oyuna baktı. "O skoru elde edemedim. Bu imkânsız. Denedim ve senin skoruna çok yaklaştım ama onu geçemedim. Yani..." Burnunu kaşıdı.

Kolunu çimdikledim ve o da kıkırdadı. "Hile mi yaptın? Hiç hile yapmadığını söylemiştin!"

"Sana söyleyecektim ama seni hayal kırıklığına uğratmak çok kolaydı." Onu tekrar çimdikledim. "William. Seni alçak herif!"

İrkildi ve sonra eli koluma doğru kayarak tüylerimi diken diken . "Puanımı sileceğim. Ben... Ben kendi şeyimizin olmasını sevdim. Başka kimse olmadan."

Yüzüm yine ısındı. William bana kendi dilimde romantizm yaşattı. Onu masaya geri çektim, aynı anda en sevdiğim garson sipariş ettiğim kahve fincanlarını bıraktı ve William'a Her kocaman, sevimli gülümsemesini takındı. "En sevdiğim müşterim," dedi Mac.

"En sevdiğin müşterinin ben olduğumu sanıyordum," dedim.

William ile rekabetçi bir bakış.

Mac omzuma nazikçe dokunarak, "Sen çok tatlısın tatlım," dedi. "Ama bu benim bilişim sorunlarımda bana yardımcı oluyor ve atari makinelerini tamir etti."

Gözlerimi William'a diktim, o da sadece güldü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," dedi giderken.

William sandalyesini benimkinin yanına kaydırıp ve ben dizüstü bilgisayarımı açarken omzumun üzerinden baktı. "Ee, hayat hedefleri."

İsteksizce hesap çizelgemi açtım. "Gülünç olduğumu düşüneceksin. Herkes öyle düşünüyor."

"Gülünç olman hoşuma gidiyor."

Görebilmesi için ekranı eğerek ona faremi uzattım ve gözlerimi kapattım. Tepkisini görmek istemiyordum. Şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştım.

"Tamam," dedi, ses tonunda bastırılmış bir kahkaha vardı. "Bu düşündüğümde daha saçma."

Ekranı kapattım. "Artık biliyorsun."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu en nazik ses tonuyla.

Yüzü o kadar yakındı ve ifadesi o kadar yumuşaktı ki gerçeği içimden çekip aldı.

"Hayatım üzerinde biraz kontrol sahibi olduğumu hissettiriyor. Bir planım olması hoşuma gidiyor. Bunu herkesin yaptığını sanıyordum. Bir sonraki adımını düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Yani terfileri ya da neyi başarmak istediğini düşünmüyorsun?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Hayır, işimi seviyorum." Omuz silkti ve kendi kupasından bir yudum aldı. "Eğlenceli ve büyük bir şeyi mahvetmek oldukça zor."

"Bunlar bir iş için gerçekten garip şartlar. Birkaç yıl içinde senin yerine daha genç ve daha ucuz birini getireceklerinden endişelenmiyor musun?"

"O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim. Ama o zamana kadar bir ya da iki oyun daha geliştirmeyi umuyorum."

Bunu umursamaz bir şekilde söylemesi kafamı karıştırdı.

"Akışına bırakma konusunda berbatım," diye itiraf ettim. "Shaun bana hep bunu söyler. Akıntıya kolayca kapılıyor. Mutlaka

genetik olabilir."

William kaçırıldı. "Bizi birbirimize bağlayan genleri düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Oh."

Bana döndüğünde, alışık olduğum sırttan, ukala William gitmişti. Onun yerinde sorunlu bir çocuk vardı. İçgüdüsel olarak elim onunkini aradı.

"Benim, uh..." Boğazını temizledi. "Ortak ebeveynimizle ilişkim pek iyi değil."

"Nasıl yani?" Parmaklarımızı birbirine doladım.

"Hiç yok." Uzun bir nefes verdi ve sonra boştaki eliyle ensesini kaşıdı. "Ben ortaya çıkan ve mükemmel karısı ve mükemmel oğluyla olan mükemmel hayatını rahatsız eden piç oğluyum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Hiçbir kelime bulamadım. Hiçbir kelime. Bakışları dumanı tüten kahvesine sabitlenmişken ben sadece yüzünün yan tarafına baktım.

Devam etti. "Geleceği düşünmüyorum çünkü çocukken çok iyi geleceğe sahip olacağımı düşünmüyordum."

"Shaun hiç bahsetmedi-"

"Yapmazdı." William elimi bırakmadan önce nazıkçe sıktı. "Bu onu oldukça rahatsız ediyor."

Ekranımı tekrar açarak hesap çizelgemi okumak için bir dakika daha bekledi. Ağır bir nefes daha verdikten sonra duymadığım bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Kaşlarını çatmasını analiz etmeye çalışarak sordum.

Bir zamanlar yüzünde gördüğüm küçümseme geri döndü.

William başını salladı ve bana gönülsüz bir gülümseme sundu. "Bir şey yok."

Kaşlarının çatıklığının çizgileri hâlâ görülebiliyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çantama attım. "Spontane olmayı ya da hayatın beni istediği yere götürmesine izin vermeyi imkânsız buluyorum çünkü bunu tam anlamıyla yaparak bir ömür geçirdim." Derin bir nefes aldım. "Bir şeyleri kontrol etmeyi seviyorum. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Büyüleyici gülümsemesi geri döndü. "Evet, çünkü bu bir tur gibi

Arada küçük hedefler için küçük yan görevler olan bir oyun."

Daha önce kimse bana bu şekilde açıklamamıştı.

"Ama şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum. Kurduğum tüm hayatı . Bu yüzden evet," dedim, kalbim göğsüme çarpıyordu, "Stresliyim ve beni bir an için bile olsa unutabileceğim kadar sert öpersen gerçekten çok sevinirim."

William son kahvesini de yuttu. "O zaman seni eve götürelim. Seni böyle öpmem gerekiyorsa, bunu etrafta çocuklar yokken yapmam gerekecek."

23. Tur

William'ın oyun enerjisi geri döndüğünde, zihnim tıpkı oyun oynarken olduğu gibi güvenli duruma geçti. William'la oynadığım oyun açık ara en iyisiydi. Her hamle en eğlenceli sonucu verecek şekilde hesaplanmıştı.

Orta konsolun üzerine eğildim ve hemen yukarı doğru ürkekleşen ağzının köşesini öptüm. Eli direksiyon simidinden kalçamın iç kısmına doğru uçtu ve nefesim kesildi.

William'ın mükemmel sürüş becerileri sayesinde kısa sürede Neema'nın park yerindeydik. Arabasından aceleyle inip onu merdiven boşluğuna sürükledim, beni duvara doğru itip ağzını ağızıma bastırmadan önce ancak bir basamak çıkabildim, sanki sabahtan beri kendini tutuyormuş gibi sıcak ve aceleliydi.

Benim vardı.

Ağır nefesler ve dolaşan eller arasında nihayet daireye ulaştık, ama yine de yavaşlamadı. Dudakları açıkta kalan tenimin her yerinde geziniyordu -boynum, kulaklarım, kollarım, dirseğimin iç kısmı. Her yeni öpücük parmak uçlarıma elektrik akımı gönderiyor, parmak uçlarımı da tenine bastırmadığı zamanlarda öpüyordu.

Kanepeye doğru tökezledim, onu da kendimle birlikte çektim, onu üzerimde hissetmek istiyordum. Elleri dışarı fırladı, beni ezmek için kendini destekledi.

Üzerime eğilerek kulak mememi dişledi ve bedenim ürperdi. Bir bacağımı ona doladım ve onu kendime çektim. Kalçaları benimkilere doğru sallandı ve ben de sahip olduğum gücün tadını çıkardım. Kendimi onun sert bedenine doğru ittim, neden olduğu gerginliğin bir kısmını hafiflettim, ama bu sadece daha fazlasını yarattı. Pantolonum yırtılma tehlikesi geçirdi. Değerli bir fedakârlık.

Eğilip ağzımı yakaladığında, açlıkla dudaklarımı ararken diliyle dudaklarımı ayırdığında karanlık gözlerinde ışık dans ediyordu.

Lezzetli bir iç çekti. Kısa bir an için, bunu daha önce başka kadınlarla kaç kez yaptığını merak ettim, ama sıcak ağzı boğazıma bastırıp tutarlı düşünme şansını ortadan kaldırınca bu düşünce yok oldu.

William derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Şehvetin yoğun sisi arasında, kalçamdaki garip titreşimi zar zor fark ettim.

Bedenler titreşmezdi. Titriyorlar mıydı?

Bekle, benim telefonumdu. Muhtemelen.

William'ı öpmekten daha önemli olamazdı.

Titreşim devam etti ve bıkkın bir nefesle telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Neema.

Görünüşe göre Shaun ona eve hasta gittiğimi söylemiş, o da bana eve doğru yola çıktığını bildiren birçok mesaj göndermiş.

Başımı William'ın omzuna yaslayarak telefonumu kaldırdım ve ona mesajları gösterdim.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle William kendini geri çekti ve ayağa kalktı. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Ne?" O eski, tanıdık reddedilme hissi benimle alay etti.

William oturma odasında volta atıyor, yüzüne düşünce çizgileri yayılıyordu. "Sadece... bu... bu..."

Her zaman bir geri dönüşü olan bir adamın tökezleyerek söylediği sözler içimi ürpertti.

"Ah!" diye homurdandım. "Artık alay edilmeye dayanamıyorum." Kendimi dik tutarak sertçe yutkundum. "Hep konuşuyorsun ama hiçbir şey yapmıyorsun ve daha ileri gittiğimizde bunun beni öldüreceğinden korkmaya başladım. Benden kurtulmak için planın bu mu? Zevk alarak ölmek mi?"

Gamzesi yanağında derin bir çukur oluşturdu ve kısık bir kahkaha attı. Dudağımı ısırdım; gülüşü bile beni tahrik ediyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Duraklayarak volta attı, başını eğdi bana bir içinde merakla

ifade. "Bekle, ben seni tahrik ediyorum ve sen eve sinirli bir şekilde geliyorsun. Ne yaparsın?" Şimdi en yaramaz sırtışını takınmıştı.

"Annemi ararım."

William bir kahkaha patlattı. "Gerçekten mi?"

"Tekrar kapatmak genellikle işe yarar."

Daha sert güldü, durumumda fazlasıyla mizah buldu.

Onu çimdikledim. "Benimle dalga geçmeyi bırak ve başladığın işi bitir."

"İnan bana, yapacağım." William'ın sesi alçaldı, şakacılığın yerini karanlık aldı ve keşfedilmemiş bir yanımın kilidini açtı. Elimi dudaklarına götüren William parmaklarımı öptü. "Çünkü sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın." Alt dudağını ıslatarak öne eğildi ve dudaklarını yerleştirdi, önce alt dudağıma , sonra hafifçe emdi. Ağzı kulağıma doğru ilerledi. "Ama mesele sadece bu değil."

Kilitte bir anahtar şingirdadı, bizi o kadar korkuttu ki William ve ben neredeyse koltuktan yuvarlanıyorduk. Ayağa fırladı ve beni dik tuttu. Neema içeri girmeden önce bluzumu ancak doğru düzgün düzeltebilmişim.

"William, benim park yerimdesin." Bana döndü, gözleri yumuşamıştı. "Sen iyi misin? Shaun'un aramasını kaçırdığım için üzgünüm. Hasta olduğunu söyledi."

"Ben iyiyim," dedim ve onu hafifçe kucaklayarak selamladım. Omzunun üzerinden William'a baktım.

Yüzü kızarmış ve saçları sevimli bir sakalla dışarı çıkmış bir halde, büyük bir sır saklıyormuş gibi gülümsüyordu.

Sarılmamızdan uzaklaşan Neema, William'a döndü. "Onu aldığın için teşekkürler." Gözleri kısıldı. "Pijama mı giyiyorsun?"

Omuz silktili. "İşe giderken bunu giyiyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" Neema'ya sordum.

Giydiği kan kırmızısı gömleğin en üstteki iki düğmesini açtı ve kemerini gevşetti. "Şey, seni kontrol etmek istedim. Burada yalnız olacağını düşünmüştüm." William'a baktı. "Burada kalacağını fark etmemiştim."

"Konuşmamız gereken maç konuları vardı," diye .

Kaşları havaya kalktı ama gözleri tekrar kısıldı. "Tamam, eğer

Sen öyle diyorsan. Her neyse, günüm oldukça boş geçiyor ve bir an için LCV'leri gözden geçirmeye başlamak istedim. Ama bunu yatak odamda da yapabilirim. Yani..." Ellerini salladı. "... devam edin."

William omuz silkti. "değil. iyi olacak." Tekrar bana döndüğünde, dudağının bir tarafı müstehzi bir yarım gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sanırım burada kalırsam Rose patlayacak. Ona düşünecek çok şey verdim."

Dilimi ısırarak kibar ve içten bir "Beni eve getirdiğin için teşekkürler" demeyi başardım.

Gülümsemesi şeker kadar tatlıydı ama ardından gelen göz kırpması muziplik doluydu.

"Onun oyununu ne zaman sunacaksın?" Neema dizüstü bilgisayarını kurarken ona sordu.

"Bir hafta içinde!" William'ı ön kapıya doğru yürüttüm. "Oyunu bir kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Belki de bunu oyun gecesinde oynamalıyız," diye önerdi.

William ve ben başımızı salladık ve onun gitmesini istemediğimi fark ettim.

"Anahtarlarını bana ver," dedim Neema'ya. "William gittikten sonra arabayı senin yerine çekeceğim."

"Oh, harika." Anahtarlarını bana fırlattı. "Tilly'nin yerinde."

Anahtarlarını parmaklarımın arasında sallandırarak William'ı otoparka kadar sessizce takip ettim, düşüncelerim iyi şeyler, kötü şeyler ve korkutucu şeyler arasında gidip geliyordu. Etrafımdaki her şeyi kontrol etmek hızla zorlaşıyordu.

Park alanına girdiğimizde William'ın parmakları benimkilerin arasından geçti. Hiçbir şey söylemedi ama bu düşüncelerimi yavaşlatmaya yetti.

Arabasına ulaştığımızda ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım, ama bir şey bulamadan beni sürücü tarafındaki kapıya doğru itti ve ağzını benimkine dayadı.

Çok geçmeden öpücüğü kesti ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Yakında görüşürüz."

William'ın "yakında" sı asla yeterince yakında olmayacaktı.

O gittiğinde o kadar telaşlıydım ki Neema'nın arabasını hareket ettirmediğimi fark edene kadar bir kat merdiven çıkmıştım.

Bu adam her şeyi tüketiyordu.

O akşam yatağıma uzandım ve tavana bakarak William'ı düşündüm. William hakkındaki her şeyi.

Hayal kırıklığına uğramış ve neredeyse kızgın bir halde yüzüstü döndüm ve yüzümü yastığa dayayarak rüyasız bir uykuya dalmak için kendimi zorladım.

Ama aklımın başka planları vardı.

Belki geçirdiğim duygusal gün yüzünden, belki de yatmadan önce aklımdan geçen düşünceler yüzünden, ama o rüyalarım girdi.

İçimden bir heyecan geçti ve o beni öperken, bana dokunurken, sarılırken, beni kavrarken vücudum karıncalandı. Ağzını ve o dilini hayal ettim - dudaklarını yalamak için kullandığı o aptal dilini.

Şu dudaklar.

Gözlerim bir an önce açıldı.

24. Tur

Günaydın Rose," diye selamladı beni Bay Markham ofisin mutfağına girdiğimde. Gözleri vücudumda gezindi ama başka bir şey söylemedi ve hemen ardından ayrıldı.

Yine de geri çekildim.

Kendimi seksi hissetme isteğiyle uyanmıştım, bu da Neema'nın Spice Girls temalı bir parti vermesinden beri giymediğim küçük siyah bir elbise giymeme neden oldu. Şimdi, Bay Markham'ın gözleri üzerimdeyken, giydiğime pişman olmuştum. Elbiseyi yırtmak istemem bir yana, bakacak hiçbir şeyi kalmasın diye tenimi yırtmak istedim.

Koridorda birbirimizin yanından geçerken Louisa'nın bakışlarımı kaçırmaması da yardımcı olmadı. Anlamam için hecelemesine gerek yoktu: Patron Jeffrey Markham'dı.

Her zamanki gibi, iş olmak için *harika* bir yerdi.

Ama Shaun vardı.

"LCV'ler gelmeye başladı." Mavi gözleri parladı. "Gerçek gibi hissetmeye başladım."

İş gününün geri kalanını düğün planları hakkında konuşarak geçirdik ve bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi.

"Oyununu getirdin mi?" Shaun öğleden sonra sordu. "Hayır, Neema daha sonra getirecek."

"Tekrar çalmak için çok heyecanlıyım. Özellikle de sen ve William ince ayar yaptıktan sonra. Sana söylediğimi ona söyleme ama bu sunum için gerçekten çok heyecanlı. Overpower ve temalar hakkında konuşmayı bırakmıyor. Yemin ederim gecenin bir yarısı bu konu hakkında konuştuğunu duyabiliyorum." Shaun bir kahkaha attı. "Ve gerçekten sinir bozucu olabilse de, oyunlarda daha iyi kimse yok."

Shaun'un hem benimle hem de kardeşiyle gurur duyduğu belliydi.

Bir isimden söz edildiğinde midemin bulanması normal miydi? Bir doktora ihtiyacım var mıydı? Ya bende tıbbi bir sorun varsa?

"Biliyorum," diye fısıldadım neredeyse. "O en iyisi." William hakkında daha fazla şey söylemek için kendime güvenemiyordum. Artık güvenemezdin.

Shaun'un evine vardığımızda Neema'nın arabası çoktan park edilmişti ve Shaun onu aramak için koşarak yukarı çıkmadan önce kendi arabasını zar zor durdurdu. Sevdği insanı görmek için bitmek tükenmek bilmeyen hevesi kalbimi burktu.

William'ın beni hangi aptalca yorumla karşılayacağını merak ederek geride kaldım. Bugün henüz çözemediğimiz hangi gizli oyunu oynayacağımızı.

Ama bunun yerine, içeri girdiğimde bana baktı. Bakışları vücudumda dolaştı, başımın üstünden başlayıp göğsümden aşağıya, kalçalarım, uyluklarıma ve sonunda ayaklarıma ulaştı. Sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar yavaşça yön değiştirdi.

Parmak eklemlerini ağzına götürdü ve ısırıldı. Artık elbise için pişman değildim.

Neema bana bir göz attı. "Bu elbiseye bayıldım."

"Buna sadece senin sayende sahibim," diye hatırlattım ona.

Claire ve Lincoln birkaç saniye sonra geldiler ve William onlar oyunu kurarken zaman tuttu. Sadece birkaç dakika sürmüştü ama daha önce bir kez oynamışlardı. Tamamen yabancıların Overpower oynadığını hayal edemiyordum, özellikle de ben . Bir tren kazası olabilirdi ama William'ın gözlerindeki gurur aksini söylüyordu.

Oyun William ve benim planladığımızdan otuz dakika daha uzun sürdü. Saate bakarak tırnaklarımı yedim.

"Otuz dakika bir şey değil." William parçaları topladı. "Ayrıca, ilerledikçe bunu nasıl uzatabileceğimize ya da kısaltabileceğimize dair birkaç fikrim var."

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır." Gülümsedi.

"Gerçekten çok iyi." Claire beni sıkıca kavradı. "Ciddiyim. Bunu arkadaşın olduğum için . Kesinlikle eve gitmek zorunda , bir tur daha kalırdım."

"Gerçekten çok iyi. Harika," dedi Lincoln, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Onun bu kadar coşkuyla konuştuğunu duymak kalbimi ısıttı. Kendimi onun kollarına attım. Buna izin verdi ve yumuşak bir kahkaha atarak başımı okşadı.

"Dahi mühendis beyniniz bundan hoşlanıyor mu? Yoksa kazandığın için mi?" diye sordum.

"İkisi de." Başını sallayarak iç geçirdi. "Oyun ilerledikçe karakterlerin geçmişlerini öğrenmekten özellikle keyif aldım."

William'ın kıkırdaması bana doğru yankılandı. "Evet, o hikâyeler yüzünden Rose neredeyse beni balkondan aşağı itecekti."

"Nazik bir dürtmeydi," diye cevap verdim ve sessizce gülen Lincoln'ün üzerinden sıyrıldım. Titreyen göğsü bana inanılmaz bir neşe veriyordu.

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz Lincoln sırt çantasına uzandı ve garip bir mücadele sesi çıkardı. "Muhtemelen bunu sana oyuna başlamadan önce vermeliydim ama" -küçük bir karton kutu çıkarırken ayaklarının üzerinde kaydı- "Oyun jetonlarını senin yaptığını biliyorum, yüzden emin olamadım..." Yutkundu.

Bu Lincoln Carden'in bana söylediği en büyük şey olabilir.

"Bu benim için mi?" Avucumu uzatıp kutuyu elinden alarak sordum.

Başını salladı. "Onları çizdim ve iş yerindeki 3D yazıcıyı kullandım. Onları kullanmak zorunda değilsin. Sadece senin oyununu düşündüm..." Yine sözünü kesti.

Kapağı kaldırdım ve bakışlarım şapkanın, ok ve yayın, kalbin, kitabın ve tacın üzerine düştü. Gözlerim doldu.

"Lütfen ağlama," dedi Lincoln, kara kaşları birbirine çarparak.

"Çok geç," dedi William yanıma gelip kutunun içindekileri incelerken gülerek.

"Onları seviyorum," diye mırıldandım ve Lincoln'ün başka bir sarılmayı kabul edeceğinden emin olmadığım için Neema ve Claire'in kollarına girdim ve bu insanlara arkadaş olarak sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Onlara veda ettiğimde Claire gözlerini benimkilerden William'ın durduğu yere ve tekrar bana çevirdi. Tek kaşını kaldırdı

Soru.

Ona anlatmak istediğim çok şey vardı ama zaten bildiğinden daha fazlasını anlatmak Neema ve Shaun'a ihanet etmek gibi geliyordu. Zaten en iyi arkadaşlarımdan sır saklıyordum ama... bu William'la benim aramdaydı ve biz bunu çözene kadar başka kimseyi bu işe bulaştırmak istemiyordum.

Bana göz kırpması bunu anladığını gösteriyordu. Ve sonra Lincoln onu apartmandan kovdu.

William'da beni izleyeceğini umarak balkona çıktım ve izledi, ancak Shaun ve Neema hemen arkasıdaydı ve düşün için hem fotoğrafçıya hem de kameramana ihtiyaçları olup olmadığını konuşuyorlardı.

"Buna yok," dedi Shaun. "Fotoğraflar her şeyi yakalıyor. Videoyu asla izlemeyeceğiz."

Neema telefonunu çıkarıp YouTube'a girdiğinde bunu söylediğine pişman olacaktı ve ona en sevdiği düşün videolarını göstereceğinden emindim, ki yaklaşık iki yüz tane vardı. Bunu biliyordum çünkü hatırlayabildiğim regl döneminin her ilk gününü nefes kesici bir düşün videosunun karşısında ağlayarak geçirirdi.

"Ben çay yapacağım," dedim ve o anları yeniden yaşamakla hiç ilgilenmeden oradan uzaklaştım. Düşün videoları şu anda beni olağanüstü derecede az ilgilendiriyordu.

Ve görünüşe göre William'a da.

"Çay? Kahve?" Mutfak adasının etrafından dolanırken ona döndüm.

Bana doğru yürüyerek beni tezgâha yasladı ve ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni yerime kilitledi.

Gözlerindeki filtelenmemiş arzu ve beni kıstırdığı yerde elbiseme bastıran sıcaklık karşısında nefesim kesildi.

Bakışları göğüs dekolteme kaydı ve alt dudağını ısırdı. "Bu haksızlık."

"Ne demek istiyorsun?" Kirpiklerimi kırptırdım.

"Bu elbise. Hadi ama, böyle mi kazanacaksın? Çünkü işe yarıyor." Elini belimden aşağı, kalçamın üzerine kaydırđı ve sıktı. "Bir kez eğilirsen seni kanepeye atar ve seninle ilişkiye girerim. Tekrar içeri girseler bile umurumda olmaz."

"Dün gece ben de böyle bir rüya gördüm," dedim, kendimi onun karanlık, şehvet dolu gözlerinde kaybederek.

"Benimle alay etme," diye nefes aldı. Dilinin ucu alt dudağının üzerinde geziniyor, bakışlarını kullanmak istediğı başka yerler varmış gibi içime dikiyordu.

Değişiklik olsun diye onu telaşlı görmek hoşuma gitti.

"Şey..." Omzumun üzerinden bakıp Shaun ve Neema'nın içeri girip girmediğini kontrol ettim. Balkondaki tartışmaya dalmış emin olunca ayak parmaklarımin ucuna kalktım, tişörtünü kavradım ve dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirerek onu kendime çektim. " en güzel rüyaydı. Acaba gerçekte de olacak mı?"

Çırpınan bir sesle yutkundı.

Ona dönmeden önce çaydanlığı ocağı koydum. Gözleri o kadar parlaktı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım yoksa kendiliğinden yanacağımı sandım. Elleri sanki bana doyamıyormuş gibi belimin üzerinde ve etrafında geziniyordu.

İnledi. "Tamam, oyun bitti. Buna daha fazla dayanamayacağım. Bu raundu teslim ediyorum."

William dizlerinin üzerine çöktüğünde kahkahalarım kısa kesildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ona baktım, önümde diz çöktüğünü görünce telaşlandım. Başımı tekrar oturma odasına çevirdim ama hala boştu.

William'ın yakışıklı yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Sana daha direnebileceğimi sanmıyorum."

Cevap vermeye çalıştım ama elbisemi santim santim yukarı doğru kaydırırken kelimelerim havada asılı kaldı.

Bana baktı, izin istiyordu - devam etmesine izin vermem için sessizce yalvarıyordu. Şok olmuş halimle bile onu istiyordum. Kalbim göğsüme çarpıyor ve kanım içimde hızla akıyordu. Tüm vücudum bir kalp atışı gibiydi. Başımı salladım.

Başını çevirerek burnunu uyluğumun iç kısmında gezdirdi ve ardında minik öpücükler bıraktı. Çok yumuşaktı. Beklediğimden daha yumuşaktı. Sıcaklıkla dolup taşım. Eğer şimdi durursa, onu öldürmek zorunda kalacaktım.

"William," diye fısıldadım, zihnim dayanılmaz bir istekle bulanıklaşmıştı. Kalbim bana nazikçe sarılışıyla çırpınıyordu.

"Şşşt." Dudakları bir kez daha tırmandı, parmakları bir kez daha külotumun dantel kenarını bulana kadar takip etti.

Sonra özenle yavaşça iç çamaşırımı indirdi ve beynim kısa devre yaparken gerisi bulanıktı. Titriyordum, ellerim tezgâha düşüyor ve destek arıyordu. İçimde bir heyecan akıyordu ve her geçen an gerilim artıyor, veremediğim bir şekilde içimde dönüyordu.

"Rose, bir fincan çay alabilir miyim lütfen?" Shaun'un sesi balkondan geliyordu.

Bir şok geçirdim ve Shaun odanın diğer ucundan yatak odasına doğru yürürken bedenim doğruldu.

Mutfak ve oturma alanı arasındaki ada tarafından korunan William'ın eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birbirine doladı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Evet, tabii. Earl Grey?" Sesim kendi kulaklarıma kararsız geliyordu ve neredeyse boğuluyordum.

Shaun odasına girerken bana bakmadan, "Biliyorsun," dedi.

"Ben buradayken Neema için bir şey var mı?" Dalga geçen vahşi bir kıkırdamayı bastırarak .

"Hayır," diye Shaun.

William'ın aşırı farkındaydım. Vücudum devasa, titreyen bir sinir gibiydi.

"William nerede?" Shaun elinde taşınabilir bir şarj cihazıyla yatak odasından çıkarken sordu.

William yukarı baktı, yüzüne yayılan geniş bir sırıtişla bağırdı: "Aşağıda, şurubu arıyorum. Neredeyse buldum."

Bir kıkırdama daha beni boğdu, kaçmak için savaşıyordum.

"Akçaağaç mı? Aslında çayma biraz alacağım," dedi Shaun ve balkon kapısından içeri süzüldü.

Sevinçten, kahkahadan, hafiflikten çığlık atmak istedim.

beni alt etti.

Beni olduğum yerde kavradı ve dolabı açmadan önce baldırımın iç kısmını nazikçe ısırdı. Ayağa kalktığında elinde bir kavanoz akçaağaç şurubu tutuyordu.

"Buldum." Sözleri soluk soluğaydı ve yakışıklı yüzüne tehlikeli bir gülümseme yayıldı.

Tezgâha yaslandım, hareket edemiyordum. Yürümeyi düşünmek bile bacaklarımı titretiyordu.

William'ın bakışları benimkilerle buluştu ama ben döndüm. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

"Başka tarafa bakma," diye fısıldadı. "Seni böyle görmeye bayılıyorum." Kendime gelmem biraz zaman alacaktı.

"Hoşuna mı?"

Başımı salladım. "Uhm, teşekkür ."

"Bana teşekkür etme." Başını benimkine yasladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bu benim içindi."

Bu sözlerin ardından ellerini yıkadı ve Shaun'un çayını hazırladı. Şuruplu.

25. Tur

Hiç düşünmeden William'ı balkona kadar takip ettim ve vücudumdaki kanın beynime geri dönmesini dilerken sessizce Shaun'un çayını getirmesini izledim. William beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde şaşkın ve işe yaramaz bir halde bırakmıştı ve kendime gelebileceğimden emin değildim.

Shaun William'a, "Babam gelemeyeceğini söyledi bu arada," dedi. "Annem tıbbi bir konferansı olduğunu söyledi."

William başını salladı; az önce gözlerinde gördüğüm sevincin yerini önce acı, sonra da neredeyse anında rahatlama almıştı. "Pekâlâ, harika."

Shaun gülümsemeye çalıştı. "Evet, sanırım öyle." Konuyu değiştirerek dikkatini bana çevirdi. "Ofis partisinde ne giyeceğine karar verdin mi?"

Varlığımın derinliklerinde tutarlı bir düşünce aradım. Tek istediğim William'ın ağzına adanmış bir tarikata katılmakken, yılsonu partisi şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

William'ın yanına oturursam patlayacağımdan korkarak Neema'nın yanına otururken sonunda "Bilmiyorum," demeyi başardım.

"Ofis partileri yapmamızın tek sebebi sensin. Ayrıca senin sayende Neema'yla ilk kez orada tanıştım." Gözlerinde beklediğim tüm sevgiyle Neema'ya baktı.

"Kostüm almaya vaktim olmadı. Ve bir artı-bir ile LCV yaptım ve yalnız gitmek istemiyorum çünkü..." Cümlemi bitirmek zorunda değildim. Shaun, Bay Markham'ın yanında nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu. Ayrıca Patrick'in her zaman benim artı-birim olduğunu da biliyordu.

Annemin uyarısına rağmen Patrick bana ulaşmamıştı. Tüm sosyal medya hesaplarımı ve üç e-posta adresimi kontrol ettim.

Aramadı ya da mesaj atmadı. Hiçbir şey yapmadı.

"William'ı al," dedi Neema, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Gözleri, nedenlerini sorgulamama neden olacak şekilde benimkilerle buluştu.

Belki de hayal görüyordum ya da paranoyaklaşıyordum.

"Batman kostümü giydiğini biliyorum." Güldü. "Bir gün sebepsiz yere evin içinde giydi."

"Pahalıydı ve kötü bir gün geçiriyordum." William güldü ve bana döndü. "Bunu kullanmak güzel olurdu. Bir süredir cosplay yapmamıştım ve yalnız olmayacaksınız."

"Yalnız" dedi bilerek-koruyarak-ve ben bir nefes verdim, hala bana, benim için, dakikalar önce yaptığı şeyin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Ayrıca senin için kolayca bir Kedi Kadın kostümü hazırlayabiliriz," dedi Neema. "Eminim siyah bir balıkçı kazağın ve botların vardır, deri pantolonun olduğunu da biliyorum. Bir maske yapabiliriz - göz maskesi gibi bir şey takıyor, değil mi?"

"Ve kedi kulakları!" Shaun ekledi.

"Kedi kulaklarım var tabii ki," dedim.

"Ben daha çok deri pantolonla ilgileniyorum." William gamzesini göstererek sırttı.

"*Grease temalı* bir parti içindi." Bana bakışıyla yanaklarım kızardı. Sanki yeterince yememiş gibi. Sanki hiçbir zaman yetmeyecekmiş gibi. Ayağa kalktım ve aramızda daha fazla mesafe yaratarak korkuluklara doğru yürüdüm.

William yine güldü. "Tabii ki öyleydiler."

Shaun arkasına yaslanıp bir kolunu Neema'ya dolayarak, "Ah, ne kadar da konuşkansın," diye alay etti. "Sende ne var? Dolabının arkasında dört ya da beş kostüm mü var?"

"Bahse girerim Rose'da daha fazlası vardır," dedi William, gözleri benimle oynarken.

"Aman Tanrım. Tamamen kostümlere ayrılmış bir dolabı var ve günlük kıyafetlerinin büyük bir kısmı kostümlerden esinleniyor." Neema kıyafetimi işaret etti. "Bu elbise gibi."

Parmaklıklara yaslandım. "Neden kızartılıyorum?"

Shaun, "Denizde Eğlence temalı parti için ikimiz de Kaptan Hook gibi giyindik," dedi. "Gerçi onunki benimkinden çok daha otantikti."

Gözlerimi devirdim.

"Başka ne olabilir?" Shaun düşünürken dudaklarını ısırđı. "Birkaç süper kahraman hatırlıyorum..."

"Hobbit," diye ekledi William, belli ki bundan hoşlanıyordu.

"İki farklı hobbit kostümü, William." Neema kıkırdadı. "Kimin *iki* hobbit kostümü olur ki?"

"Hepiniz kötüsünüz. Bir sürü hobbit var. En az yedi hobbit kostümüm olabilirdi ve yine de mantıklı olurdu."

"En özenli kostümünüz hangisiydi?" Shaun sordu.

Ben cevap veremededen Neema, "Muhtemelen *Ruhların Kaçışı* filmidir" dedi. Sonra Shaun ve William'a döndü ve ekledi, "Ve hayır, beklediğiniz insan karakterler gibi giyinmedi. O küçük is topu şeylerini seçti."

"Tabii ki," dedi William gülererek ve ben onun bunu hayal ettiğini biliyordum. Bana dönüp baktığında, "Ya senin en kötün?" diye sordu.

"Alacakaranlık *temalı* bir partiye Edward gibi giyinmiş olarak gitmiş olabilirim ya da olmayabilirim, parıltılı ve..." İçim burkuldu. "Kostüm giyen tek kişi ben olabilirim de olmayabilirim de."

Shaun'un gözleri büyüdü.

"Hayır." Başımı salladım.

"Ah, evet."

"Sen vardı Prenses Elsa çok, Hatırladın mı? İçin o

Dondurulmuş

Neema, biz ders çalışırken terfi ettik," .

"Hayır. Ben Olaf'tım çünkü prensesler için daha uzun boylu birine ihtiyaçları vardı."

Buna karşılık William elini göğsüne götürdü ve bastırđığı kahkahayı serbest bırakmazsa kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Sonunda başarısız oldu ve kıkırdamalarıyla sarsıldı. "Eminim dışarıda daha iyi işler vardır?" William sakinleştikten sonra sordu. Tamamen bana odaklandığı ve Shaun ile Neema'nın var olmadığı o şeyi yapıyordu.

"İyi para kazandırdı! Ailem yanlışlıkla Kenya'da hapse girdi ve paraya ihtiyaçları vardı."

Bu, her zamanki gibi, bizi ailem ve onların ilginç yaşam tarzları hakkında bir sohbete başlattı.

"Rose, ilk evliliğini yapmadan önce dünyayı görmüştü.

dönem," dedi Neema. "Çok ilginç bir çocukluk geçirdi."

"Benim için biraz fazla kaotik," diye cevap verdim, bununla bağlantılı endişeyi üzerimden atarak.

"Birkaç kez yer değiştirdik, belki dört kez, ama senin gibi değil." Neema bana doğru işaret etti. "En büyük taşınmamız Tanzanya'dan Amerika'ya oldu. Ama ben çocuktum, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum."

Shaun, "Doğduğum andan üniversiteye gitmek için taşındığım ana kadar aynı evde yaşadım," dedi.

Önce ona, sonra William'a baktım. "Tanrım, düzgün bir eve sahip olmak güzel olmalı."

"Orası benim evim değildi." William'ın çenesi sertleşti ve başı aşağı doğru eğildi.

Shaun kıpırdandı ve yakasını çekiştirdi. William'ın ifadesi sert ve kaşları çatıktı. Bu çizgilerin izini sürmek ve onları yumuşatmak istedim. Çocukken nasıl biri olduğunu merak ettim. Muhtemelen biraz tehditkârdı.

William, "Tüm zamanımı yatılı okulda geçirdim," dedi.

Shaun'un yatılı okula gitmediğini biliyordum. Alt dudağını kemirdi ve omuzları çöktü. Gözlerim William'inkileri aradı, o da yumruklarını sıkıp açarak ellerine baktı. Gıda zehirlenmesinin etkisi altındayken söylediklerini düşünmeden edemedim. Kardeşler arasındaki mesafenin büyümesi kalbimi acıtıyordu.

Boğazımı temizledim ve William'ın yüzündeki acıyı silmeyi umarak konuyu değiştirdim. "Her neyse, Fun&Games sana hiç e-posta gönderdi mi? Bana bir tane gönderdiğini biliyorum. muydu?"

William başını kaldırdı, gözlerine yeniden huzur gelmişti. "e-posta ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Her şey gelecek. Bir oyun oynayacağız. Bunu yapabilirim."

"Onlara iyi davranacağına söz ver," dedim düzeltmeye çalışarak. "'Umursamaz' kelimesini kullansalar bile."

Gülümsedi. *Başarılar!*

"Bunun için söz veremem." Güldü ama gülüşü gözlerine ulaşmadı.

"William, bazen bir pislik gibi görünüyorsun," dedi Neema. "Neredeyse her gün buraya gelmem birkaç ayımı aldı."

benden nefret etmediğini
anladım." William gözlerini
devirdi.

Ona sarılmak, her ne sorun varsa düzeltereğimi ve eğer ben
düzeltmezsem, düzeltebilecek birini bulacağımı söylemek istedim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana yarım bir gülümseme verdi.
"Bunu kazanacaksın. Bir oyunun ne zaman iyi olduğunu bilmek benim
işim ve bu oyun mükemmel."

"Bunu sensiz yapamazdım," dedim.

Yanaklarına sıcak ve lezzetli bir kızarıklık yayıldı ama kaşları hâlâ
derindi. Omuzları hâlâ gergindi.

Neema esnedi. "Bu gece eve gidiyorum aşkım. Sabah bir toplantım
var." Shaun'a iyi geceler öpücüğü verdi ve bana döndü. "Geliyor
musun?"

William'a bakmadan önce başımı salladım. Onu gözlerimle
rahatlatmak, bakışlarımla öpmek için elimden geleni yaptım. Onun
bakışları da beni öptü ve bir parçam rahatladı.

"Yani, onaylamak için, benim artı-birim olacak mısın?" Ona
sordum. "Yarın."

Başını salladı. "Evet. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Nasıl cevap vereceğini zaten bildiğim için

. "Çünkü ben Batman'im."

Bu adamdan asla bıkmam.

O akşam masamda otururken Neema elinde iki kupayla yatak odamın
kapısını çaldı.

"Biraz hocho?"

Sıcak çikolataya asla hayır demeyeceğimi biliyordu ve ben cevap
veremedim bardağı bana uzattı. "Yani..." diye başladı.

Bir yudum aldım, dilimi yaktım ve bir dakika daha bekleyecek kadar
sabırım olmadığı için anında pişman oldum.

"Ee?" O yatağımın kenarına yerleşirken ben de sandalyemde döndüm.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyi..." Sıcak kahverengi gözleri bardağının kenarından beni süzüyordu. "Senin için birkaç randevu ayarladım."

"Şu anda biriyle çıkmakla gerçekten ilgilenmiyorum. Tabağımda o kadar çok şey var ki." Fokurdayan sıcak çikolatadan bir yudum daha aldım, umarım soğukkanlı görünmüşümdür.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Ona söyleme isteği boğazımda düğümlendi ama düğüne çok az kalmıştı ve her çalınan öpücükte sinirlerim daha da geriliyordu. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hiçbir şey."

"Biz sır saklamayız."

"Biliyorum... ama sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum..." Derin bir nefes aldım ve ona ne söyleyebileceğimi düşündüm. William ve ben... biz...

Çıkmıyorduk. Daha önce hiç çıkmamıştık.

Sıradan bir seks bile yapmıyorduk.

Biz...

William ve ben bir oyun oynuyorduk. Ve bu Neema'nın anlayacağı bir şey değildi. Dünyada hiç kimse oyunlardan William ve benim anladığım gibi anlamazdı.

"Çok şey oluyor. Bunu anlamam için bana bir şans verir misin?" Bunu söylerken ruhumda bir sızı vardı. Göğsümde büyüyen bir baskı.

Başını salladı ve saçımı omzumun üzerinden itti. "Tamam. Ama sana zarar verirse onu öldüreceğimi bil."

Ve böylece beni ve yarattığım karmaşanın içinde yanan dilimi bıraktı.

26. Tur

Sürekli herkese yardım etmek hiçbir şeyi halletmeye yardımcı olmuyordu ve şimdi partiden önce eve ve işe geri dönemeyecekmişim gibi görünüyordu.

Shaun çıkarken yanımdan geçti. "Ben hazırlanıp Neema'yı almaya gidiyorum. Senin planın nedir? Dizlerine kadar pisliğe batmış görünüyorsun, hepsinden bahsetmek istemiyorum."

Güldüm ve son dakika kostüm fikirleri için yardım ettiğim iki kişiden uzaklaştım. "Neema'ya benim kostümümü de söyleyebilir misin? Ben burada hazırlanacağım."

Masama geri dönüp görev listemi açtım ve Neema gelmeden önce yaklaşık bir saatim olduğunu bilerek işe geri döndüm.

Beş dakika yanılmışım. Shaun ve Neema altmış beş dakika sonra geldiler. Supergirl iç çamaşırlarını çoktan giymiş olan Neema'ya bir tür ödül garanti edilmişti. Shaun'un üzerinde Süpermen kostümü vardı ve bu kostüm Süpermen iç çamaşırlarına çok benziyordu.

Kesinlikle çok sevimli.

Neema siyah boğazlı kazağı çıkardı ve ben de göğsündeki üç yeni yırtığa baktım. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

Omuz silkti. "Doğaçlama yaptım." "Tabii ki öyle yaptın."

"Botları görene kadar bekle."

Çantayı karıştırdım ve söz konusu botları buldum. Onun yerine

Neema, üzerinde anlaştığımız alçak topuklu, mantıklı botların yerine bir çift yüksek çizme almıştı. Buna kızmamıştım.

Bir banyo kabinine girerek ofis kıyafetlerimi çıkardım ve kostümümü giydim. Karnımı olabildiğince içeri çekerek her iki bacağımı da dar deri pantolonun içine soktum.

Pantolonu kalçalarımın üzerinden geçirmek için sadece dört sıçrama ve üç çömelme gerekiyordu ama artık üzerimde olduklarına göre hiçbir yere gitmiyorlardı. Balıkçı yakayı pantolonun bel bandının içine soktum ve yırtmaçları kaydırarak göğüs dekolterlerimi gizledim. Belalı botların içine girdim ve fermuarlarını dizlerimin üstüne kadar çektim. Aynaya son bir kez bakıp düzgün bir şekilde bir araya geldiğime emin olduktan sonra kabinden çıktım.

Neema bir ıslık ve ardından bir uluma sesi çıkardı. O bir kurttu, ben de dolunay.

"Kes şunu." Kızardım.

"Orada neler oluyor?" Shaun dışarıdan seslendi. "Bir başyapıt yaratıyorum," diye yanıtladı Neema.

Bu onu susturdu.

Sonunda hazırdım, banyonun kapısını açtım ve çatıdan gelen müzik sesi ofise doldu. William ya da William olduğunu tahmin ettiğim biri, o güne kadar gördüğüm en iyi Batman (*Kara Şövalye* tabii ki) replikası kostümüyle Shaun'un yanında duruyordu.

"Rose, vay canına!" Shaun alay etti.

Neema güldü ve onun kollarına atıldı.

Shaun anahtarlarını ve cüzdanını bana doğru kaldırdı. "Bunlar sende kalabilir mi?"

Kostümlerimizin hiçbirinin cebi yok."

İç çektim. İnsanların bizim üçlü olduğumuzu düşünmesine şaşmamalı. Bu şekilde kesinlikle daha iyi işliyorduk. Küçük deri sırt çantamı açtım ve onları içine bıraktı.

William'a baktım, gözlerine ve ağzına erişmeme izin vermesi beni rahatlatmıştı. Mutfaktaki karşılaşmamızın anıları dizlerimin bağını yanaklarım kızardı.

Maskemin kızaran yüzümün bir kısmını gizlemesine şükrederek,

"William," dedim. "Ben Batman'im."

Kıkırdadım.

Shaun ve Neema meslektaşlarımızdan biri tarafından

William sanki ait olduğu yer orasıymış gibi bir kolunu bana doladı. Ona baktım, dokunuşu beni şaşırtmıştı ama yine de bunu arzuluyordum.

Gözleri vücudumu taradı ve dudakları kulağımın kabuğunu sıyrana kadar eğildi. "Bu kostümü sevdim, bu yüzden onu emin ol."

Yanaklarım tekrar kızardı ve deri pantolonum inanılmaz derecede dar geldi.

William'ı üst kata çıkardım, herkesin iyi vakit geçirdiğini görmekten memnundum ve etrafta göze çarpan süper kahraman temalı afişler ve dev kesimlerden daha da memnun oldum. Muhtemelen karnavallar ve çocuk partileri için tasarlanmışlardı ama işe yaramıştı.

Elim dirseğinin kıvrımına düşene kadar William'ın tutuşu gevşedi. Ona bakmaya devam ettim, tüm bunların nasıl gerçekleştiği konusunda kafam karışmıştı. Arada bir gerçekliğimi sorguluyor ve merak içinde kalıyordum.

William benimle birlikte iş partisinde ne yapıyordu? Dün onun mutfağında ne yaptık?

Neema'ya söylemeli miyim?

Shaun'a söylemeli miyim?

Jeffrey Markham'ı öldürseydim, cesedi saklamama kim yardım ederdi? En azından son soruya cevap verebilirim.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, William beni William takıntılı düşüncelerimin içinde yakalayarak aşağı baktı. Gözleri şakacıydı. Bu sefer ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordum ama geleceğini biliyordum. Eğilerek kulağıma fısıldadı, nefesi bir an için aklımı kaçırmama neden oldu.

"Pardon, ne dedin?" Gözlerimi kırptım. Müzik ve beynimi kapatma şekli arasında, söylediği tek kelimeyi bile duymamıştım.

Gülümseyerek benden hoşlandığını belli etti. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?"

Sorunun normalliği karşısında hayal kırıklığına uğrayarak yanlışlıkla dudaklarımı büktüm.

William'ın ağzı bir sırtıyla yukarı kalktı. "Görüyorsunuz, sorun şu ki açlıktan ölüyorum. Mutfakımı kullanamadığım için açlıktan ve susuzluktan ölüyorum. Sen olmadan doğru gelmiyor."

İşte . Hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Ton balığı konservesi şingirdayan bir kedi gibiydim. Başım havaya kalktı ve eminim sahte kedi kulaklarım seğirdi.

"Bu benim için işe yaramayacak." Dudağımı ısırdım, söylememek için kendimi zor tuttum. William bunu benden çıkarmanın bir yolunu bulmuştu ama bu oyunu oynayabilen tek kişi o değildi. Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, kafasından başlayıp takım elbisesine doğru ilerledim ve tekrar gözlerine doğru yükseldim. "Korumana ihtiyacım bir vücudun var. Sanırım buraya gelmem gerekecek."

"Lütfen." Sadece tek bir kelime fısıldadı, yalvardı ve bir kez daha oyunumuzu kazandı.

"Rose, sen misin?" Resepsiyondan Mervyn Zorro (ne süper kahraman ne de kötü adam) maskesini kaldırdı. "Benim, Mervyn."

Başımı salladım ve müziğin üzerine bağırdım, "Evet! Hey, Mervyn!" William'a döndü. "Oh, Patrick! Seni tekrar görmek güzel." Vücudum kendi içine çöktü.

Mahcup. Bunun için başka bir kelime yoktu. Eğer yer yeterince nazik olsaydı, açılır ve beni bütün olarak - ya da parçalar halinde bile, seçici değildim. Her iki durumda da beni bu durumu açıklamak zorunda kalmaktan kurtaracaktı.

Patrick'in Patrick olduğunu düşündüğümde bir iç geçirdim. İş partilerime her zaman herkes ve her şey üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya hazır olarak gelirdi. Her yıl, hiç şaşmadan, yeni bir müşteri de bulurdu. Ağ kurmayı çok ciddiye alırdı.

William'a bakmaya çok korkuyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu.

William tanımadığım neşeli bir ses tonuyla, "Merhaba Mervyn," diye karşılık verdi. "Seni görmek çok güzel. Lütfen beni bağışlayın. Elinizi sıkamayacağım. Burnumu karıştırdım."

Mervyn her normal insan gibi kibarca güldü ve gitmek için bir bahane uydururken benim elim ağızıma gitti ve kahkaha çığlıklarımı bastırdı.

"William!" Çığlık attım.

Avuçlarını birbirine sürttü, gülümsemesi genişti ve gamzesi içinde yaşayabileceğim kadar derindi. "Oh, bu eğlenceli olacak."

William oyununu bulmuştu.

Neyse ki benim için -ve sanırım Patrick için-

Beni tanımayan ve kendimi tanıtmamı istemeye zahmet etmeyen yeterince insan vardı. Konuşmaların hepsi genel saçmalıklardı, yüzlerindeki gülümsemeyi korumaya ve bana ya da William'a başka bir şey sormalarını engellemeye yetecek kadar.

Diğer uçta beni tanıyan insanlar vardı ve her biri yanımdakinin Patrick olduğunu varsayıyordu. Onları suçlayamazdım. Patrick de en az benim kadar uzun süredir buralardaydı.

"Patrick! ?" diye sordu Flash gibi giyinmiş bir adam. William,

"Ben Batman'im," diye cevap verdi.

Adam güldü. "Ah, iyiymiş. Seni bir süredir görmüyorduk. Nasılsınız?"

William ifadesiz bir şekilde, "Ben Batman'im," diye tekrarladı.

Kendimi daha fazla tutamayarak, seyirci olmadan yüksek sesle gülebileceğim bir yere kaçtım.

Lydia Kedi Kadın kılığında bana yaklaştı. Benim dışımda en az üç Kedi Kadın ve altı Yarasa Adam daha vardı.

"Rose?" diye sordu.

Başımı salladım. "Merhaba Lydia."

"Patrick bu akşam nerede?"

William vals yaparak yanıma geldi ve ben daha o yanıma gelmeden kıkırdamaya başladım.

Lydia başını kaldırıp ona baktı. "Patrick! Tavsiyene uydum ve küçük Patrick'imi başka bir okula gönderdim."

"Ah, şimdi kaç yaşında?" William çirkin bir şey söylemeden önce konuşmayı çalmak için sordum.

"Neredeyse yedi yaşında," diye ciyakladı.

"Ne? Zaman uçup gidiyor! Çok büyümüş olmalı. Onu son gördüğümde göğsüne kalıcı olarak yapışmıştı."

Lydia güldü. "Tanrım, hatırladın mı?"

"On yaşıma kadar anne sütüyle beslendim," diye araya girdi

William. Bir kahkaha attım.

"Sonra annem küçük kız kardeşimi doğurdu ve onu emzirdi," diye devam etti. "Ah, onun süt içmesinden ve benim içmememden nefret ediyordum."

Bunu daha fazla yapamazdım. Onu kenara çekerek kahkaha gözyaşlarımı sildim ve yüz ifademi umduğum gibi düzelttim

ciddiye benziyordu. "Saçmalamayı kes."

William güldü, neredeyse iki büküm olacaktı. Kendisinin çok komik olduğunu düşünüyordu. "Oh, hadi ama. Mükemmel Patrick hakkında böyle şeyler düşünmeleri seni gerçekten rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Gülümsedim. Onun yanında gülümsememek mümkün değildi. "Ama yine de biriyle çıkacağımı düşünmeleri beni rahatsız ediyor."

". Sanırım Patrick' çıkmamalıydın. Duyduğuma göre tuhaf bir adammış. Boş zamanlarını kocaayak izleyerek geçirdiğini biliyor muydun?"

Başımı salladım ve kolları bana dolanırken ona yaslandım.

"William, bunu kimseye söyleme." Bir kahkaha daha attım. "Aman Tanrım, kontrolden çıkmışsın."

Yanağımı öptü ve "Hayır, ben Batman'im" diye fısıldadı.

Güldüm. Her seferinde komikti.

Müzik hızlandı ve Neema kalabalığın arasından zikzaklar çizerek bana doğru geldi ve beni dans pistine çekti. Shaun bize katılana kadar birlikte dans ettik, açıkça Neema'ya sürtünüyordu. William'ı aramaktan kendimi alamadım. Birkaç adım ötede durmuş, gülümseyerek ve arzuladığım bir şekilde beni izliyordu. Bize katılması için işaret ettim ama başını salladı.

Müziğin içime işlemesine izin vererek ona doğru zıpladım. Kollarını savunurcasına uzattı ama ben onları kavradım ve çektim.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı.

"Oh, hadi ama. Zafer dansını istediğimden daha fazla gördüm."

Güldü, ikna olmamıştı.

"O kadar kötüyse, insanlar Patrick'in dans edemediğini düşünecek," diye takıldım.

"Sorun şu ki..." Onu dans pistine çekmeme izin verdi. "Patrick'in düzgün hareketlerimden övgü almasını istemiyorum."

Vücudunu kıpırdattı ve ben de ona katıldım, omuzlarımdan ağırlık kalkarken müzikle birlikte sallandım. William'ın büyük, sert vücudu yavaşça . Sonra daha da gevşedi ve bu kadar kısıtlayıcı görünen bir takım elbisenin içinde nasıl bu kadar çok hareket edebildiğine şaşırdım.

Arkamda dans etti, vücutlarımız birbirine sürtünecek kadar yaklaştı.

ama dikkat çekecek kadar yakın değillerdi.

O kadar çok su içmişim ki işemem gerekiyordu. Pantolonu indirip tekrar yukarı çekmek bir olaydı ama elimden geldiğince bekledim. William'ı, Shaun ve Neema'nın dans pistindeki en iyi seks canlandırmasına üçüncü teker olarak bıraktım ve tuvalete gittim.

Kostümümle bir saat kadar uğraştıktan sonra aceleyle dışarı çıktım ve Bay Markham'ı kapının önünde Superman tişörtüyle beklerken buldum. Gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Katıldığı her ofis partisinde, herkesin eşini ya da bir arkadaşını getirmesi için teşvik edilmesine rağmen tek başına ne kadar alkol tükettiğini düşünürsek, bu şaşırtıcı değildi.

Gözleri vücudumda gezindi ve yüzüne nahoş bir gülümseme yayıldı. "Alay ediyorsun."

Kalp atışlarım hızlandı ve banyo kapısına doğru bir adım attım. "Sarhoşsun sen. Git ."

Bir adım daha yaklaştı. "Beni ihbar ettin, seni küçük fahişe. Sanki sen bunun bir parçası değilmişsin gibi, göğüs dekolten ve sürekli gülümsemele... adımı inlettiğini şimdiden duyabildiğim şeker gibi tatlı sesinle."

Bacaklarım titriyor ve midem bulanıyordu. İçimde zonklayan panik yüzünden düşünemiyordum.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım, ama o hızlıydı ve bileğimi sıkıca kavradı. Güçlü likör kokusu duyularımı yıkadı.

"Kes ," diye boğuldum ve kolumu onun sıkı kavrayışına karşı boş yere çektim.

"Bırak," diye gürledi William'ın sesi arkamızdan.

Bay Markham yüzünü ona dönmek için döndü. Geçen saniyeler içinde nefes almakta ya da yutkunmakta zorlandım.

William, Bay Markham'ın etrafından dolaştı ve aramızda durdu. Gözleri, durduğum yerden bile odaklanmış ve sertti. "Ve ondan özür dile."

"Bu işe karışma," diye tükürdü Bay Markham, kaba bir kahkaha -eğer buna kahkaha denebilirse- attı.

"Özür dile," dedi William tekrar. Ses tonunda "özür dilemeye" yer yoktu.

Pazarlık. "Şimdi."

"Yap beni." Bay Markham gözünü kırpmadan William'a doğru bir adım attı ve onu itti.

William'ın çenesindeki bir kas esnedi ve omuzlarını genişletti.

Bay Markham tekrar denedi, ama William yerinden oynatılamaz bir dağdı.

Bay Markham'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Yumruğu yanında kıvrıldı ve sonra bir yumruk atarak William'ın çenesinin alt tarafına temas etti.

İçimden bir nefes çekilirken William'ın başı sola doğru kaydı. Sonunda uzuvlarımla kontrolünü kazanarak William'a doğru koştum. Bir anda Bay Markham'ı tişörtünden tutmuş havaya kaldırmıştı, bacakları bir bez bebeğinki gibi sallanıyordu. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi, William kafasını geriye doğru eğdi ve sonra öne doğru kırdı, Bay Markham'ı yere fırlatmadan önce ona kafa attı.

William'ı bileğinden yakaladım, yumrukları hâlâ kıvrıktı ve onu sürükleyerek götürdüm. Savaş ya da kaç durumunda ben kaçmayı seçtim. Annemle babam bana hiç vurmazdı, seslerini bile nadiren yükseltirlerdi ve ben hayatımda hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım.

İki kişi oturmaya çalışan Bay Markham'a yaklaşıırken, "Gidelim," dedim.

William bakışlarını onlardan ayırdı ve benimkilerle buluştu. Keskin bir nefes aldı ve ifadesi dondu. "Kahretsin Rose. Bunu yapmak istememiştim... Bu içgüdüsel. I-"

Sesi, neredeyse bacaklarımla altımda sallandığı kadar adrenalinle titriyordu.

Yutkundum ama bu keskin kuruluğu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Arabasına binip yola çıkana kadar ilerlemeye devam ettik.

Ben gördüklerimi düşünürken arabayı sessizce sürdük. William'a hızlı bir bakış attığımda tüm dikkatini yola vermişti, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyordu.

Arabayı Neema'nın park yerine çekti ve ben de ona doğru döndüm. Öfke, alevlenen burun deliklerinde ve derin çatık kaşlarında duruyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Öyle misin?" Başımı salladım.

"Tepki vermek istememiştim. I..." Uzun bir nefes verdi.

Telefonu titredi ve onu çıkarırken başını koltuk başlığına yasladı. Shaun'un yüzü ekranı kapladı.

"Shaun beni öldürecek."

William cevap vermeyince telefonum çaldı. "Bunu almalıyız."

William kapalı gözlerle başını salladı ve ben de parmağımı ekranda kaydırdım.

"Rose, William'la birlikte misin?" Shaun söze girmeden sordu. "Evet," diye yanıtladım nefesimi kontrol ederek.

"Geri dönebilir mi? Arabamın anahtarları çantanda." Bunu unutmuşum.

William, Shaun'un isteğini duyacak kadar yakındı ve yüksek sesle ofladı.

"Oh, ve En İyi Giyinen Çift ödülünü kazandık!" Shaun telefonu kapatmadan önce mutlu bir şekilde duyurdu.

William'a, "Bildiğini sanmıyorum," dedim.

Gözlerini açtı ve başını salladı, beyaz parmak eklemleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. "Sanırım göreceğiz. Bence burada kalmalısın."

Anahtarları konsola bıraktım sonra eğilip sabah morarmış olacağını bildiğim noktayı öptüm.

27. Tur

Ertesi sabah ofise girdiğimde endişeli düşünceler serbestçe dolaşıyordu. William ve ben dün gece sohbet etmemiştik, Neema ve de öyle. Onlara bir şey sormaya çok korkuyordum.

Masam bıraktığım gibiydi. Neyse ki parti birkaç yıl önce olduğu gibi ofisin içine taşınmamıştı da ertesi sabah herkes işe yorgun ve kalma bir şekilde gelmekle kalmamış, kirli bardakları ve artık pizzaları odacıklarından temizlemek zorunda kalmıştı.

Adamın biri kullanılmış prezervatif bile bulmuş. Kimse bunu kabul etmedi. Çantamı bırakıp dizüstü bilgisayarımı kurduktan sonra bir sonraki durağım mutfak oldu. Kahve makinesini açtım ve taze çekilmiş çekirdeklerin enfes aromasını içime çektim. Ayak sesleri makinenin mırıltısını aştı ve durakladı. Şöyle bir göz attım Bay Markham'ın hızla uzaklaşırken arkasını görebilmek için tam zamanında omzunu kaldırdı.

Masama geldiğimde Shaun'un dudakları derin bir kaş çatmayla aşağı doğru çekilmişti. Sertçe yutkundum, onu bekliyordum.

"Rose, oldu o William mı? Onlar diyerek bir . ve Yarasalar Bay Markham'a saldırdı. William mıydı? Bu yüzden mi gittiniz?"

Yüzümden okunuyor olmalıydı. Ben cevap veremedim Shaun başını ellerinin arasına aldı. "Oh hayır, oh hayır, oh hayır."

"Dün gece seninle konuşmadı mı?" Yerime oturmayı başardım.

Shaun başını salladı. "Neema ve benim ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Sadece bu sabah dedikodulardan duydum. Bir Batman. Rose... ne oldu? Batman'ın onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü ve hastaneye kaldırıldığını söylüyorlar. Bir başkası Batman'ın bir silah çıkarıp birini tehdit ettiğini ve Bay Markham'ın yumruk yemeden önce onu etkisiz hale getirmeyi başardığını söyledi."

"Bu çok saçma!"

"Hayır," dedi Shaun, yüzü kızarmış ve çenesi titriyordu. "Asıl saçma olan kardeşimin *patronumuzu* yumruklaması." Avuçlarını pantolonuna sürttü. "Bu tipik bir durum."

"Tipik mi? William şiddet yanlısı değildir." Onu savunma ihtiyacım ortaya çıktı.

Shaun'un bakışları sonunda benimkilerle buluştu, endişe ve korku doluydu. "Ona şiddet yanlısı demezdim ama yumruk atmaktan çekinmediği kesin.

-Ya da onları kabul edin."

Hayal kırıklığı göğsüme çarptı. "William bu hikâyedeki kötü adam değil."

Keskin bir nefes alan Shaun göz kapaklarını indirdi ve tuttuğu nefesi bıraktı. "Ne oldu?"

"Şiddete göz yummam." Dizüstü bilgisayarımı açtım ve güç düğmesine . "Ama *patronumuz* Jeffrey Markham bana cinsel tacizde bulundu ve William ondan özür dilemesini istediğinde William'a yumruk attı. Yani kararı siz verin."

Elini alnına vurdu. "Bu soruyla başlamalıydım. İyi misin?" Yana doğru döndü.

"Hâlâ sindirmeye çalışıyorum ama William orada olmasaydı çok daha kötü olabilirdi."

Bütün gün Bay Markham'la yüzleşmek zorunda kalmadan geçti. Her yeni kişiyle birlikte dönüp dolaşan bazı söylentiler duydum ve bunların hiçbirisi doğru değildi.

Shaun ve ben onun evine geri döndüğümüzde, hala bununla nasıl başa çıkacağımızı bulamamıştık ve olayın kapanmasını umuyorduk. Tüm söylentilere rağmen kimse hangi Batman olduğunu bulamamıştı ve görünüşe göre kimse benim de işin içinde olduğumu bilmiyordu.

Yanımda, Shaun'un yürüyüşü sertti ve çene kasları normalden daha fazla çalışıyordu. William'ın peşini henüz bırakmamıştı.

"Siz ikiniz nasıl bu kadar farklısınız?" diye sordum.

Bana baktı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Bu uzun bir hikâye ve benim paylaşacak bir şeyim yok."

"Annesinin o öldüğünü biliyorum." Shaun'a yetişmeye çalışarak .

"Bunu sana o mu
söyledi?" Başımı
salladım.

"Oh." Shaun'un bütün gün sürekli aşağıda duran kaşları yukarı kalktı. "Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor - ya da o zamandan kalan herhangi bir şey, sanırım."

"Anladığım kadarıyla babanla tuhaf bir ilişkisi var," dedim binaya vardığımızda, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ama sen babana yakın görünüyorsun."

"Babamız aynı ama gerçekten farklı versiyonları var." Dairelerine yaklaşırken Shaun'un sesi her kelimedede biraz daha alçalıyordu. "Bu tam olarak anladığım bir şey değil." Omuzları gerildi ve ön kapının kilidini açmadan önce bana endişeli bir bakış attı.

Daireye girdiğimde soya sosu kokusunu içime çektim ve mutfakta duran William'ı fark ettim.

Mutfak. *Şu* mutfak.

Kendine gel, kadın.

"Aç mısın?" William elini, daha birkaç gün önce hayatta kalmak için tuttuğum tezgâha doğru kaydırdı.

Burası sıcak mıydı? Yemekler etrafı ısıtmış olmalı.

Görünüşe göre, hayatımdaki mevcut saçmalığı unutmam için olağanüstü derecede az gerekti.

Shaun sırt çantasını kanepeye fırlattı ve o sabah takındığı aynı kaş çatma ifadesiyle tezgâha yaklaştı. "Her zaman."

"Neyin var senin?" William, sebzeleri tavada karıştıran Shaun'un yüz ifadesine bakarak sordu

"Onu dövdün mü?" Shaun dirseklerini tezgâha dayadı ve ellerini yüzünde . "Onun için çalışıyoruz, dostum."

Shaun yatak odasına doğru yürümeden önce sinirli bir nefes verdi.

William dondu ve titrek bir nefes aldı. Shaun gitmiş olmasına rağmen William hâlâ alçak sesle konuşuyordu, sanki Shaun'un duymasını ister gibiydi

sözlerinden ziyade düşünceleri. "Önce o bana vurmasaydı bunu yapmazdım. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum," diyerek mutfağa girdim ve elimi William'ın gergin sırtına koydum.

"Sorun çıkarmak istememiştim."

"Çıkarmadın."

William yüzünü bana döndü ve çenesinin altı maviler ve morlardan oluşan bir gökkuşağına boyandı. "böyle konuşmamalı çünkü o senin patronun. Bu onu yasaların üstünde ya da senin haklarından daha önemli yapmaz. Ve bahse girerim bunu yaptığı tek kadın sen değilsindir."

"Muhtemelen haklısın," dedim.

William sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi durakladı.

"Sadece burnu kırıldığı için şanslı," diye devam ettim. çürükleri. "Ve belki bir beyin sarsıntısı. Gerçek hayatta başka birine kafa atan birini hiç görmemiştim." Uzun bir iç geçirdim. "Ben şiddetle büyütülmedim."

William'ın gözleri bana değil de öteme bakarken parladı. "Özür dilerim." Sanki akıllı başka bir yerdeymiş gibi bakışlarını bir karanlık kapladı.

"Acıyor mu?" Cildinde yayılan koyu maviye dokundum. "Çok daha kötülerini yaşadım. Bu..." Çenesini işaret etti, ve siyah gözlerinde acı parladı. "... bir şey değil."

William geçmişinden her bahsettiğinde, yetiştirilme tarzının başka bir parçasını bir araya getirdim ve bunların hepsi hayal bile edemeyeceğim bir şeye eşitti.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Bunu yakmadan önce dikkatimi dağıtmayı bırak."

Midemdeki ağır endişe gevşedi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Buzdolabınızın içindekileri gördüm ve tahminimce çoğunlukla ızgara peynirle besleniyorsunuz."

"Ve peynirli makarna ya da bazen sadece ." Tezgâha yaslandım ve onun yemeğe odaklanmasını izledim. "Yemek ne zaman öğrendin?"

"Benim okulumda, on altı yaşına geldiğinizde

Ev ekonomisi odalarında, kendi malzemelerinizi almanız şartıyla." Bir kaşık kaparak tavadan bir parça soğan aldı ve ağzına götürdü. "Hmm... bir şeyler eksik." İşaret parmağını kaldırırken o hınzır sırıtış yüzünü kapladı. "Belki biraz akçaağaç. Sanırım nerede olduğunu biliyorsun."

"Kontrol edilemez adam." Gülümsedim, yanaklarım kızarmıştı.

William'ın kısa bir önce diz çöktüğü yere eğildim ve şişeyi aradım. Bulunca doğruldum ve William'a uzattım.

Shaun odasından çıktı, iş kıyafetlerini değiştirdikten sonra şimdi de uzanma kıyafetlerini giyyordu.

"Pijamalarını . Burada başka kimse yok," dedim ona. "William'a bak. Benim burada olmam umurunda bile değil. Pijamalarını giymiş." Çıplak ayaklarını işaret ettim. "Ayakkabı bile giymiyor."

"Pijamalar uyumak içindir," dedi Shaun, sesi hâlâ kısıktı. Patrick de eskiden aynı şeyi söylerdi.

"Oturma planı konusunda bana yardımcı olabilir misin?" Shaun, William'ın bakışlarından kaçınmaya çalışarak bana sordu.

"Elbette." Shaun'a yaklaşıp onu kendime çektim. "Markham kavga etmezdi."

Shaun'un bakışları yumuşadı ve kocaman bir iç çekti. "Yine de yapmamalıydı... Boş ver." Başını salladı ama beni William'dan uzaktaki kanepeye götürmek yerine mutfak tezgahına doğru çekti ve bir bar taburesine tırmandı.

Mutfağın karşısında oturmak kötü bir fikirdi. Oturma planına zar zor odaklanabildim. Onun yerine, yemek pişirirken William'a göz ucuyla bakmaya devam ettim. Kaşlarını çatarak tavaya baktığında ya da burnundan soluyup baharat ararken gülümsemeden edemiyordum. Ne seçtiğini asla anlayamazdım ama tozu ve otları doğrudan kavanozdan döker, sebzelerle karıştırır ve kaşları yumuşamadan önce tekrar içine çekerdi. Kaş çatma çizgileri tamamen yok olana kadar bu işlemi birçok kez tekrarlardı. İşte o zaman yemek vaktinin geldiğini anladım.

"On üzerinden ne kadar?" Bir elinde bir kase, diğerinde bir servis kaşığı ile bana döndü.

"On!" Bağırdım.

Bana başıyla onay verdi, sağlıklı bir porsiyon sebze kızartması ve erişteleri kaseye koydu ve sonra barın karşısına uzanıp bana uzattı.

Akçaağaç şurubu ve soya sosu kombinasyonu duyularımı titretti. Bu adamdan istediğim şeylerin uzun listesine bunu da eklemem gerekiyordu. Sadece onun tatmin edebileceği başka bir arzu.

"Shaun, neden benim için hiç yemek yapmadın?" Erişteleri çatalımın etrafında döndürerek sordum.

"Bu işte pek iyi değilim."

"Bu hafif kalır." William gülümseyerek çizelgeye bakan Shaun'a baktı. Sesi yumuşadı. "Bazen bana taşınmanın tek sebebinin bu olduğunu düşünüyorum."

Shaun sonunda onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Adada sessiz bir konuşma gerçekleşiyor gibiydi ve Shaun'un omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Dostum, ilk gece yaptığın spagetti ve köfte mi?" Shaun onun parmaklarını öptü. "Beni anında kazandın."

William, kardeşine ayırdığı özel bir şekilde gülümsedi. Kalbim , her zaman gülümsemesini diledim. "Ne zaman birlikte yaşamaya başladınız?" diye sordum.

"Komik bir hikâye aslında." Shaun kardeşine yan gözle baktı ve yüzünü buruşturdu. "Üniversitedeki ilk yılımda bir daire buldum, depozitoyu ödedim ve taşıma kamyonu ile geldiğimde orada zaten başka biri yaşıyordu. Ev sahibine ya da ev sahibi olduğunu düşündüğüm kişiye ulaşmaya çalıştım ve sürpriz bir şekilde numara devre dışı bırakılmıştı."

"Ne?" Neredeyse uzun bir erişteyle boğuluyordum. "Dolandırıldın mı? Önceden görmediniz mi?"

"Yaptım." İç çekti. "Oldukça ayrıntılı bir aldatmaca. Size resmi görüş tarihini veriyorlar, ben de birkaç kişiyle birlikte açık bir daireye gittim. İlgilenirseniz doğrudan onlarla iletişime geçeceğinizi varsayıyorlar. Belki de biraz saflık ettim."

"Biraz saf mısın?" William Shaun'a kendini beğenmiş bir sırıtış attı.

"Bekle, ne oldu? Ne yaptın sen?" Kasemdeki son dilimlenmiş bibere ulaşmıştım ve biraz daha olmasını diliyordum.

William sormadan kasemi aldı.

Shaun, "Depozitomu geri alamadım, bu yüzden tamamen ve aileme söylemeye çok utanıyordum," diye açıkladı. "William'ın da okuduğunu biliyordum ve yakınlarda kalacağını düşündüm, o yüzden şansımı deneyip onu aradım."

"Sana numaramı vermek bir hataydı." William bana bir kase daha yemek uzattı. "Onu bir geceliğine içeri aldım ve sonra bir daha hiç gitmedi."

William'a gülümsedim, hikâyenin tadını çıkarıyor ve ikinci yardım için şükrediyordum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler dostum," dedi Shaun. "Her ne kadar... bilirsin... zorunda olmasan da."

William omuz silkti, rahatsızlığı tekrar ortaya çıkmıştı.

Onun hakkında her şeyi bilmek istesem de, bunu ondan zorla almak istemiyordum. Onun da bana anlatmak için bir nedeni yoktu. Bunu tutmak daha kolaydı, belki de olmasını istediği yerde... hala oynuyor olsaydık olması gereken yerde.

Bazen oyun gibi hissettirmiyordu.

Benim için.

"Bu lezzetli yemekler varken ben de asla gitmezdim," dedim, midemdeki garip ağrıyı hafifletmeyi umarak.

Kimse kapıyı çalmamış olmasına rağmen Shaun yemeğinden kalktı ve ön kapıyı açtı. Neema bizi görmezden gelerek içeri girdi ve William'ın yemeklerinin nefis kokusunu takip ederek mutfağa girdi.

Burnundan nefes aldı, gözleri parlıyordu. "Teşekkürler William. Düğünden sonra bizimle yaşamak istemediğine emin misin?"

Karnımın en derin yerine bir taş düştü. Mantıken, Neema'nın artık ev arkadaşım olmadığı ve kendi çıkmam gereken bir günün geleceğini . O taşınmadan önce Patrick'in benden yanına isteyeceğini hep düşünmüştüm.

"Teklifiniz için teşekkürler, ama ben böyle iyiyim. Ayrıca, evlat edindiğiniz yetişkin çocuğunuzu burada ağırlamanız gerekecek sanırım." William bana doğru işaret etti.

Neema ve Shaun güldüler.

Gözlerimi devirdim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben yetişkin bir kadıyım."

"Büyüme erken durdu ama," diye takıldı William.

Ona pis bir bakış attım. "Oh, birileri bugün kendini çok komik hissediyor." Bana gülümsedi ve her şey affedildi. Kahretsin, çok kolaydım.

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Shaun kanepede Neema'ya sokularak sordu. "Bu konuda şaka yaptığımızı biliyorum ama bizimle kalabilirsin."

"Asla olmaz. Bir süre önce hesap yapmıştım. Eğer istediğim terfiyi alırsam, evimizi tek başıma karşılayabilirim. En kötü ihtimalle, eğer işi alamazsam, bir stüdyoyu karşılayabilirim." Kendimden emin görünmeye çalışsam da taşınma düşüncesi sinirlerimi yıpratmıştı. "Bir yer buldun mu?"

Neema heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Ah, sana söylemeyi unuttum! Düğün çok yakında olduğu için buraya taşınmayı düşünüyorduk. Hem bizim hem de sizin ofisinize yakın, yani her gün işten sonra buraya gelebilirsiniz."

"Başka bir ülkede kalsan bile her gün orada olmanın bir yolunu bulurdum. Ama bunu kolaylaştırdığın için teşekkür ederim." William'a döndüm. "musun? Nereye?"

İlgisiz bakışları benimkilerle buluştu. "Henüz anlayamadım."

"Birkaç hafta içinde evsiz kalacak biri için yeterince stresli görünmüyorsun." Endişem artmıştı. Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki düğünden sonra işlerin nasıl değişeceğini neredeyse hiç düşünmemiştim. "Kalacak bir yerim var ve hâlâ kaotik hissediyorum."

"Kaosu seviyorum."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu.

Yemekten sonra William balkona çıktı, bu beni yalnız görmek istediğinin bir işaretiydi.

"Hey," dedim, kapıyı arkamdan kapatırken en baştan çıkarıcı sesimi kullanarak.

"Hey," diye cevap verdi.

Gözlerimiz buluştu ve tek gördüğüm rahatsızlıktı. Günün teması bu gibi görünüyordu.

"Ben, uh... seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum." Sertçe yutkundu ve gözlerini kaçırdı.

Benden ayrılacaktı. Çıkmıyorduk, o yüzden belki ayrılmayacaktı ama oynadığımız oyunu bırakıyordu. Bunu biliyordum.

"Bunu bitirmek mi istiyorsun?" Sesimdeki korkuyu gizlemeye çalıştım. Kaşlarını çattı. "Ne? Hayır. Sen istiyor musun?"

Başımı salladım. "Sonra ne olacak?"

Derin bir nefes vermeden önce tereddüt etti. "Oyununuzu temsil eden kişinin ben olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Bunu yapmak için doğru kişi miyim bilmiyorum. Daha önce elektronik tablolarınızdan ve gelecek planlarınızdan bahsetmiştiniz." Nefes verdi ve benden uzaklaştı. "Rose, benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Ben..."

"Sen ne?"

Rayların üzerinden şehrin ışıklarına doğru baktı. "Riskler çok yüksek ve yeterince iyi olmadığımın endişeleniyorum."

İfadesi o kadar saçmaydı ki, sesi bu kadar acı dolu olmasaydı gülerdim.

"Başka birini gönder," dedi neredeyse çocuksu bir ses tonuyla. "Bunu senin için berbat etmek istemiyorum."

Yanında durdum, kollarımız birbirine değiyordu. "Burada neler olduğunu anlamıyorum. istemiyor musun? Sana yapmak istemediğini sordum ve sen de evet dedin."

"Biliyorum. Bunu yapmak istiyorum. Bu oyunu seviyorum ve seviyorum..." Durdu ve uzun bir süre bana baktı.

Kalbim durdu ve zaman uzandı.

Bir nefes daha üfledi. "Oyunları daha iyi hale getirmeyi seviyorum. Ama daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı. Bu senin hayalin."

"Bir tür sahne korkunuz mu var? Bu bir sunum değil." Dudağımı kemirerek yükselen paniği uzaklaştırmaya çalıştım. "Morluk konusunda endişeleniyorsan, onlara dövüş sanatları yaptığını ya da bir bebeği kızgın bir aslandan kurtarıırken yaralandığını söyle."

Gülmedi. Bunun yerine, her zamanki kendinden emin ifadesini korku kapladı. "Hayır... Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama ya ben

Doğru kişi mi? Ya Shaun'u senin göndermen gerekiyorsa?" Bana baktı. "Hayatları mahvetme konusunda sabıkalıyım. İsteddiğine sor."

"Shaun mu? Gerçekten mi?" Onu inceledim, ciddi olduğundan emin değildim. Tepki vermeyince ekledim "Nasıl mahvedersin ki? Sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Gözlerinde cevap aradım. Hiçbiri yoktu. Tanıdığım William'a neredeyse hiç benzemiyordu. Onun yerine genç ve korkmuş görünüyordu.

"Bu konuda bana güvenmek zorundasınız," diye devam etti. "Bunu mahvedeceğim."

Bir şekilde. Ve eğer , kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ve masa oyunumu asla riske atmayacağıma inanmalısın. Seni seçtim çünkü bunu yapabilecek en iyi kişinin sen olduğuna hiç şüphe inanıyorum. Overpower benim olduğu kadar senin de gücün."

Bunu söylerken kalbim hıçkırdı.

Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve ona hızlı bir öpücük verdim, öpücüklerimin bana hissettirdiği gibi onu da yenilmez hissettirmesini umuyordum. Dudaklarımız ayrıldıktan sonra gözlerini kapalı tuttu.

"Sen . Sadece yeterince iyi değilsin. Sen en iyisisin," dedim, ses tonum tartışmaya yer bırakmayacak şekildeydi.

Belki de bunu söylediğimi duymaya ihtiyacı vardı.

Alnını benimkine yasladı, gözleri hâlâ kendi acısını engellemeye çalışıyormuş gibi kapalıydı.

"Lütfen gideceğini söyle." Sesimdeki çaresizliği duymamasını umuyordum. "Güvendiğim tek kişi sensin. Ayrıca bu Pazartesi, yani biraz daraltıyorsun."

Gözlerini açtı ve benimkilere baktı. Sonunda uzun, yavaş ve yenilmiş bir nefes verdi. "Elimden geleni yapacağım."

Onu oturma odasına geri çektiğimde Neema bize . "Maç ne zaman?"

"On bir," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

"Buradan ne zaman ayrılıyorsun?" William'a sordum.

"Haritalar arabayla kırk beş dakika süreceğini söylüyor, o yüzden dokuzdan hemen sonra yola çıkacağım. Oraya varmak ve her şeyi bulmak için bir saatlik yastık yeterli olacaktır."

Ben olsaydım, bir gece önce oradan ayrılır ve ofislerinin önünde çadır kurarak oyunumu bedenimle korurdum. Fakat

Herkesin kendine göre, sanırım.

"Bu çok heyecan verici," diye ciyakladı Neema. "Hayallerinin gerçekleştiğine inanamıyorum!"

"Bunu düşünemiyorum bile," dedim. "Bu beni korkutuyor. Ya başarısız olursa?"

William dimdik duruyordu.

"William, uslu dur. Laf sokmak yok." Shaun dişlerini sıktı. "Ya da yumruk atmak."

"Güç her zaman sizin lehinize olsun," diye ekledi Neema.

Ne söylediğini fark edene kadar hepimiz ona baktık. "Yani... ugh, ne demek istediğimi biliyorsunuz."

William gülümsedi ama gamzesi yoktu. Bu konuda hâlâ kendinden emin görünmüyordu ve onun korkusu benim endişelerimi artırıyordu. Daha da kötüsü, o gece bana veda öpücüğünü vermedi. Ne ağzıyla, ne elleriyle, ne de gözleriyle. Gitmemi istiyor gibiydi ve ben neyin değiştiğini anlayamadım.

28. Tur

Uyku hâlâ bana soğuk davranıyordu. Zihnim kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi uğulduyordu. O kaşıntı William'dı ve bana tam bir radyo sessizliği veriyordu.

Patrick'le ilgili uğursuz uyarı konusunda hâlâ söyleyecek bir şeyi olmayan annem de öyle. Patrick'e kendim mesaj atmayı bile düşündüm ama uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm.

Bunu kafama takmak yerine William'a mesaj attım. Oyunumuzda ne olursa olsun, bu benim oyunumdu ve benim için önemliydi.

Rose: Hey, bugün için iyi şanslar. Lütfen beni haberdar edin.
Teşekkürler. .

Hemen yanıt verdi, yani sanırım sabahtan beri bana mesaj atıyor olabilirdi ama atmamayı tercih ediyordu. Sinir bozucu. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Telefonuma baktım, başka bir mesajla titreşmesini diledim ama hiçbir şey yoktu. Alacağım tek şey buydu.

Bugün evde de kalabilirdim çünkü işime odaklanamadım. Aklım sürekli William'ın bir grup yabancıyla Overpower oynadığı ve bunu gerçek bir masa oyununa dönüştürebileceği ya da dönüştüremeyeceği düşüncesine gitti.

Evde kalmak için bir başka mükemmel neden de Bay Markham'dan uzak durmak olabilirdi. Burnunda hafif bir şişlik ve sağ parmak eklemlerinin etrafında morarma vardı - William'a vurmak için kullandığı eli de buydu.

Çalan telefonum dikkatimi çekti.

Buradayım. Stres yapmayı bırak.

Kesinlikle stres yapmaya devam edecektim ama bilmesine gerek yoktu. Dün gece o kadar korkmuştu ki daha da kötüleştirmek istemedim.

Rose: Güncelleme için teşekkürler ve bunu yaptığınız için teşekkür ederim.

Ekranımda yanıt yazdığını gösteren üç küçük nokta belirdi ama hiçbir şey gelmedi. Göğsüm ağırlaştı. Bir şeyler çok yanılttı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Her on beş dakikada bir saate baktığımda saatin beş dakika ilerlemiş olduğunu görüyordum. Hayalleriniz eşiğindeyken mantık ve zaman kanunları farklı işliyordu.

"Saat on bir." Shaun bana doğru döndü, elleri bej rengi pantolonunu aşağı yukarı ovuşturuyordu. "Bir haber var mı?"

"O William. Sen ne düşünüyorsun?"

Shaun güldü. "Beni göndermeni söylemiştim."

Gülümsedim ama William'ın doğru seçim olduğunu biliyordum. "Şaka yapıyorum." Sırıttı. "Ben de onu seçerdim." Ben de ona sırtarak karşılık ve keyfim yerine geldi.

Ama güneş endişeli ruhumu aydınlatmaya başladığı anda yağmur tehdit etmeye başladı.

"Rose, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Bay Markham kafasını odamıza doğru uzattı ve Shaun'u başıyla onayladı.

"Elbette." Ayağa kalktım, bacaklarım titreyerek onu ofisine kadar takip ettim ve sandalyelerinden birine oturdum.

"Hemen işe koyulacağım." Hiç gülümsemedi. Alışkın olduğum o garip hoş sohbetlerin hiçbiri yoktu. "Ofis partisinin gece, bir Batman tarafından saldırıya uğradım." Boğazını temizledi. "Birkaç Yarasa Adam olduğunu biliyorum ama onlardan biri seninle geldi ve olay sırasında sen de oradaydın." Durakladı. "Bu doğru mu?"

Ben sessiz kaldım, o da yüzünü buruşturdu. Burnundaki morluk gözlerinin altında iki yana yayılmıştı.

"Benim hakkımda çok ciddi iddialarda bulunduğunuzu da anlıyorum ve eğer akıllıysanız, bunu burada çözebilir ve her şeyi geride bırakabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" hava sıkıştı.

"Parti gecesi bana saldıranın Bay Patrick Bailey olduğunu varsayacak kadar kendime güveniyorum. Gece boyunca ikinizle de birden fazla kişi sohbet etti." Bay Markham parmaklarını birleştirdi. "Suç duyurusunda bulunmakla yetinmeyeceğim. Onun kariyerini mahvedeceğim ve babasının şirketini de onunla birlikte batıracağım."

İçimden bir nefes çekilirken göğsüm boşaldı. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Zar zor düşünebiliyordum. Sadece söylediklerini duyabiliyordum ve hiçbir anlam veremiyordum.

"Buraya bir takas teklif etmeye geldim: Bana karşı iddialarından vazgeç, biz de bunu unutalım." Yüzünü işaret etti. "Bunu mutlu bir hikayeye örtbas edeceğiz ve herkes olduğu gibi acınası hayatlarını yaşamaya devam edecek."

Hiçbir şey söyleyemeyeceğimi bildiğim için kendimi yukarı ittim. Orada bir saniye daha .

"Bekle." Dişlerini göstererek devam etti: "İyi bir çalışan olduğun konusunda söylediklerimde ciddiydim. Çok çalıştığını biliyorum. Zaman çizelgelerini gördüm. Ayrıca eğitimini tamamlamaya çok yakın olduğunu da biliyorum ve Matt ayrıldığında onun pozisyonu için seni düşündüğümü bilmeni istiyorum."

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona baktım. Bölüm başkanlığı, hedeflediğim terfiden bir üst pozisyonu

"Bana şimdi cevap verme ama konuştuğumuz her şeyi bir düşün." Yüzündeki gülümseme zoraki ve çarpıktı. "Ve doğru seçimi yap yoksa sana ve erkek arkadaşına bunu ödetirim."

Boğazımdaki safra yükseldi ve gözlerim panik içinde acıdı. Ama bunu görmesine izin veremezdim. Bu yüzden arkamı döndüm ve gittim.

2:30'da William mesaj attı.

Dönüş yolundayım. İyi geçti.

İyi gitti mi? İyi
geçti!

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ama kısa mesajına bakılırsa, muhtemelen araba kullandığından bahsetmiyorum bile, şimdi ondan bilgi alamazdım.

Rose: Teşekkür , x

Oops. Son karşılaşmamızdan sonra bir daha asla "x" göndermeyeceğimizi biliyordum. Ama artık silmek için çok geçti.

Shaun sonunda bir toplantıdan döndü ve sandalyesine çöktü. Bana doğru dönerek kaşlarını kaldırdı. "Neydi o...?" Çenesini Bay Markham'ın ofisine doğru kaldırdı.

Başımı salladım ve konuyu değiştirdim. "William şimdiye kadar evde olmalıydı." Gitme telaşıyla onun için çoktan hazırladığım çantasını işaret ettim. "Gidebilir miyiz? Erken olduğunu biliyorum."

"Neden kusacakmış gibi görünüyorsun? William bir şey söylemedi mi?" diye sordu biz yürürken.

"İyi geçtiğini söyledi," diye cevap verdim, yüzümde tuhaf bir gülümseme belirmişti.

"Bu harika!" Shaun tezahürat yaptı ve Overpower'dan ve kazanacağından nasıl emin olduğundan bahsetmeden önce bana beşlik çaktı. Hype ekibine sahip olmanın özel bir yanı vardı.

Dairesine vardığımızda, "Canını sıkan ne?" diye sordu. Markham'la bir şey oldu, değil mi?"

"Şey..." Daire kapısının önünde durakladım. "Markham'ın yüzüyle Batman'imın yumruğu arasında bağlantı kuran bir tanıkları var."

Shaun'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dahası da var." Yukarı doğru baktım ve panikle gözyaşlarımı kırıştırdım. "Patrick'in benimle birlikte olduğunu düşünüyorlar."

Markham, Patrick'i ve babasının tüm işini tehdit etti."

"Whoa, yavaşla. Çok hızlı ve çok fazla şey söylüyorsun." Shaun ellerini kaldırdı. "Tamam, peki ne istiyorlar? William'a mı yoksa... Patrick'e mi karşı suç duyurusunda bulunacaklar?"

"Sonra da iddialarımdan vazgeçersem suçlamaları düşüreceğini söyledi." Başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Shaun'un mavi gözleri büyüdü. "Hayır."

"Evet," diye cevap verdim. "Ama hepsi bu değil."

Shaun'un yüzü yeşilin açık bir tonuna döndü. Başının bir tarafını kaşıdı, dudakları öfkeli bir kaş çatmayla aşağı doğru çekildi. "Gerçekten terliyorum. Söyle bana."

"Bütün bunları üzerime yıktıktan sonra Bay Markham bana Matt'in işini teklif etti. Bana -bir kez daha söylüyorum- 'doğru seçimi yap yoksa sana ve erkek arkadaşına bunu ödetirim' dedi."

Shaun'un gözleri daha da büyüdü. Yüzünün bir tarafıyla çoğunlukla gözleriydi. Ağız açık kaldı, kekeleyerek ve tökezleyerek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bunun biliyordum. . Bunları kaydetmiş olma ihtimalin yok, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ne yapacaksın?"

Tam o anda, sanki son birkaç aydır içimde dönüp duran madeni para nihayet düştü ve bir taraf seçti. "İstifa edeceğim," dedim beklediğimden daha net bir şekilde.

Shaun'a baktım, endişesi boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin neden oldu. Beni kollarına çekti.

"Ben de istifa edeceğim," dedi. "Bizi hak etmiyorlar."

Batma hissine karşı gözlerimi kırdım. "Evleniyorsun ve bir hayat kuruyorsun. Ekonomik krizde benim yüzümden işini bırakma."

"Onun için nasıl çalışabilirim ki?" Kalbi yüzümün yan tarafına doğru hızla çarparken paniği açıkça görülüyordu.

Ona verecek bir cevabım yoktu ama kendiminkinden emindim.

29. Tur

Kapı açıldı ve William'ın gözleri Shaun ile benim aramda dolaştı, ta ki biz birbirimizden ayrılana kadar.

"Sesler duydum. Neler oluyor?" William her zaman yaptığı gibi beni içeri alarak sordu.

Shaun'a hızlı bir bakış attım ve o da anladı. Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra, Shaun ve ben temelde telepatik olarak iletişim kurabiliyorduk. William'ın Bay Markham'la yaptığım konuşmayı bilmesini istemiyordum. Şimdi bildiklerimi bilseydi, kendini sorumlu hissederd. Ya da daha kötüsü, her şeyi *mahvetmiş* gibi.

"Hiçbir şey," dedim. "İş berbat ve gerçekten oyun incelemesi hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar."

William'ın gözleri kısıldı, ifadesi sert ve oyundan uzaktı. Ama William William'dı ve oyunumuzu onu hangi hamlelerin içine çekeceğini bilecek kadar uzun süredir oynuyorduk.

Ona nazlı bir gülümseme attım ve fısıldayarak yanından geçtim. "William, dün gece uyumakta zorlandım, çok fazla rüyayla boğuştum ve şimdi gelip benimle konuşmana ihtiyacım var."

Kanepeye oturup bekledim, gülümsemesini bastırıp kendini kanepeye sürüklemesini ve yanıma yığılmasını izledim. Sıcak ve uykuluydu, çam ve lavanta kokusu hâlâ . Bu onun şampuanı olmalı.

"Şey, bayıldılar. Bana gerçekten öyle söylediler." Bana döndü ve tatlı gamzesini gösterdi. "Bunu oyun tarzlarından anlayabiliyordum."

"Hayır, Hayır, Hayır." I tekmeledi kapalı benim Ayakkabılar ve kıvrılmış benim ayaklar Altımda. "En başından, ofislerine adım attığınız andan itibaren başlayın. Nasıl bir ortamdı? Diğer finalistlerin oyunlarını daha önce oynamışlar mıydı? Kaç yaşındaydılar?"

William'ın gözleri parladı ve bana dramatik bir iç çekiş yapmadan önce başını arkaya attı. "Güzel. Çok güzel bir sabahtı. Güneş parlıyordu ve çiçekler açmıştı. Ofislerine yaklaştım ve zili çaldım. Zilin on üç düğmesi vardı ve-"

"William!" Kaburgalarını dürttüm.

İrkilerek uzaklaştı ama sanki onu bana doğru çeken bir şey varmış gibi hemen geri döndü. Ben de ona yaklaşmak, öne doğru eğildiğinde göğsünün yaptığı kıvrıma oturmak istedim.

Elleriyle yüzünü sildi. "Beni tam on birde çağırdılar. Yirmili yaşların başından altmışlı yaşların sonuna kadar değişen beş kişiydiler. Emin değilim. Hepsi çok rahat giyinmişti. Bana ofisimi hatırlattı."

Shaun ona bir fincan kahve uzatırken durakladı. Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne direnerek bekledim, çünkü o zengin demin kokusunu içine çekip fincanın kenarına üflemele vakit geçiriyordu. Bunu bilerek yapıyordu.

"Bunu unutmayacağım." Ona bir kaşımı kaldırdım. Şimdi dikkatini çekmiştim.

"Tamam!" Güldü.

Ne kadar hoş bir ses.

"Böylece," diye devam etti, "onlara oyunu verdim ve onlar da oyunu kurmak için sizin gönderdiğiniz aynı kural ve talimat sayfasını . Birkaç dakikalarını aldı, belki Lincoln'ün geçen gün yaptığından iki dakika daha uzun sürdü. Adamlardan biri süre tuttu ve not aldı ama bunu yaparken başını salladı. Olumlu görünüyordu." Kahvesinden bir yudum aldı. "İşaretleyicilerini seçmelerine izin verdim. Sonunda bilim adamı ben oldum. Oyun yaklaşık iki buçuk saat sürdü, tahmin ettiğimiz gibi hemen programa uygun bir şekilde. Ama arada bazı konuşmalar oldu, bu da işaretledikleri bir şey gibi görünüyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Kahvesinin geri kalanını yudum yudum içtim. Sıcaktı ama tüm vücudum heyecandan yanmaya başlamıştı bile.

"Bazıları prova edilmiş gibiydi. Sanırım sohbet etmenin oyunu bozup bozmadığını ya da geliştirip geliştirmediğini test ediyorlardı. Bilmiyorum. Açıklamadılar."

Sinirli bir nefes aldım. "Sordum," diye teklif etti.

"Bu konuda onlarla kavga etmedin, değil mi?" Shaun sordu, belli ki William'ın fiziksel münakaşasından hâlâ etkilenmemiştir.

William kardeşine yan gözle baktı ve sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Bittiğinde bana senin hakkında birkaç temel soru sordular -Bu oyunu neden senin yarattığını düşünüyorum ve neden senin kazanman gerektiğini düşünüyorum, vesaire." Dudağını ısırды, oyuncu gözleri artık iyice uyanıktı.

"Curveball. Neema'yı göndermeliydim."

"Ne dedin sen?" Shaun ona sordu.

"Oh, onlara onun dünyadaki en saçma kadın olduğunu ve neden açıklamaya çalışmak yerine kazanmasına izin vermelerinin daha iyi olacağını söyledim." Gülümsedi ve omzuyla beni dürttü.

Onun burada olması çok iyi hissettiriyordu. Sadece dokunmak için onu tekrar dürtmeyi düşündüm. "Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar." Beni tekrar inceledi, Shaun'a kısa bir süre baktı, sanki onun gitmesini diliyormuş gibi. "Sen iyi misin?"

"Bize ne zaman haber vereceklerini söylediler mi?" Shaun sordu.

"İki maç daha oynamaları gerektiğini söylediler. Hangileri olduğunu da söylemediler." William ofladı, oyunların nasıl değerlendirildiğinin gizli tutulmasından açıkça rahatsız olmuştu. "Ama uzun sürmez."

Onu daha fazla sorgulayamadan Neema mesaj attı ve son direk dansı dersimiz için beni almak üzere aşağıda olduğunu bildirdi. Her şey olup biterken, bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Gitmek için belli belirsiz bahaneler uydurdum çünkü çocukların Neema'nın bu hafta sonu onlar için neler hazırladığından hâlâ haberleri yoktu.

"Aşağı geliyorum," dedi Shaun, mutlu bir şekilde önden koşarak.

Takip etmek için döndüm ama William beni tekrar dairenin içine çekti ve tüm vücudum uğuldayana kadar öptü. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerinin içine baktım, cevaplar arıyordum. Ama hissettiğim kadar kafa karışıklığı da gördüm.

Gitmek için döndüm, ama beni bir öpücük için daha geri çekti, elleri vücudumun onu özlediği her yere dokunuyordu.

"Bir saniye önce bana tek kelimelik mesajlar veriyorsun, sonra

bunu yapıyorsun. Duygusal kırbaçlanma yaşıyorum."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Bunu size yüz yüze anlatmamı istersiniz diye düşünmüştüm."

"Tabii ki. Ama mesajlarına bir x da emoji falan ekleyebilirdin," dedim öfkeyle.

"Bu mu?" En aptal öpücük yüz ifadesini takındı ki bu da bir şekilde inanılmaz derecede çekiciydi.

Aptal, aptal adam.

"Evet, şu," diye cevap verdim.

"Bunu şahsen de yapmak istedim." Dudaklarının bir ucu yukarı kalktı.

Gözlerimi devirdim. "Peki ya dün gece? Sana neler oluyordu?"

"Bu uzun bir hikâye ve ben de bunu çalışıyorum. Bir planım var sayılır. Yeterince iyi olacağım. Sadece bitirmek için biraz zamana ihtiyacım var..." Gözlerini kaçırdı ve ben daha ifadesini sorgulayamadan bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Daha önce kapıyı açtığımda Shaun'la aranızda neler oluyordu?"

"Bu uzun bir hikâye ve ben de çalışıyorum. Bir planım var sayılır," diye taklit ettim.

Birbirimize dudak büktük ve onu kendime doğru çekerek son bir kez daha öptüm. Cevap alamasam da öpücük alıyordum. Ben çekilip gitmeye hazırlanırken, elini bileğime doladı.

"Dün gece çok korktum." Sanki bunu itiraf etmek ona fiziksel acı vermiş gibi yüz hatları buruştu. "Ben pek sık korkmam."

Göğsüne dokundum ve ondan yayılan savunmasızlığı hissettim. Ağzımda şaşırtıcı bir tat bıraktı ve tek istediğim onu korumaktı. "Ne demek istiyorsun? Neden ?"

"Bu fırsatı senin için mahvetmekten."

Sesi her zamankinden yumuşaktı. Onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"William." Ona baktım, acısını kelimeleri arıyordum. Onu kendi düşüncelerinden korumanın bir yolunu arıyordum.

Sertçe yutkunarak, "Sana söylemem gereken bir şey var ama ben sadece..." dedi.

Aklından geçenleri söyleyemeden Shaun'un ayak sesleri koridorda yankılandı ve William elini gevşetti.

Bize doğru yaklaşan Shaun, içeri girerken omzuma gelişigüzel bir tokat attı. "Neema pilates dersine geç kalacağını söyledi."

"Evet. Tamam." I baktı yukarı at William,
umut o söyle ne söylemeyi planladıysa.

Yarım bir gülümsemeyle kapının pervazına yaslandı. "Başka zaman. İyi geceler Rose."

Rose. Bana böyle seslenmesine alışabilecek miydim?

William'ın bana söylemek istediği şey neydi?

Bu soru, benim bile eğlenceli olduğunu kabul etmek zorunda kaldığım direk dansı dersine kadar aklımı kurcaladı.

Bu hafta, öğretmenimizin Bale ve İç Kanca adını verdiği son hareket üzerinde çalışıyorduk. Kendimi hala annesinin makyajını yapan ve defileye çıkan bir çocuk gibi hissetsem de, kaydettiğimiz ilerlemenin olağanüstü olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bu hareketi öğrenmeye başladığımızda, öğretmen bize plank yaptırdı. Her zaman on iki saniyeye geldiğimde yığılır ve zilin çalmasını beklerdim. Artık ertesi sabah uzuvlarım üzerinde hala kontrolüm varken tam altmış saniye yapabiliyordum. Şimdiye kadar altı belirgin karın kasım olmadığına şaşırılmış ve şok olmuştum.

Prova yaparken Neema'ya William'ın toplantıyla ilgili söylediği her şeyi anlattım, sadece söylemediği şeyi dışarıda bıraktım.

"Shaun'la çıktığım onca yıl boyunca, William'ın öğleden önce kaç kez uyandığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Herhalde oraya yarı uykulu gitmiştir." Güldü. "Sanırım senin oyununu gerçekten seviyor."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve kendimi yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemezken buldum. Ondan bahsedildiğinde bu bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. "Sanırım öyle."

Neema bana şüpheli bir bakış fırlattı ama sonra hınzırca bir

ve beni neşelendirmek için durakladı.

Eğitmen neredeyse yalvarırcasına, "Bu rutine birkaç seksi hareket eklememe izin vermeniz için son şansınız," dedi.

"Hayır. Kızlarımın rahatsız olmasını istemiyorum," dedi Neema ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Rose zaten birkaç kez vazgeçmeyi denedi."

"Teşekkür ederim ve özür dilerim," dedim. "Bu rutinin biraz sıkıcı olduğunu biliyorum."

Eğitmen baş ve işaret parmaklarını bir araya getirdi. "Sadece birazcık. Biraz baharat ekleyelim."

Ama Neema uzandı ve kolumu çimdikledi. "Bu rutini seviyorum. Eğlenceli, aptalca ve biraz da etkileyici ve bu bana bizi hatırlatıyor." Eğitime doğru döndü. "Ama diğer hareketleri özel şov için kullanacağım."

Bir kahkaha patlattım.

"Ayrıca, oraya çıkıp hiçbir şey yapmayabiliriz ve çocuklar buna bayılır," dedi Neema, gözleri benimkilere kayarak.

Boğazım kurudu ve tüm sırlarımı dökmeden önce gözlerimi kaçırdım.

Ama yanılmıyordu. Çocuklar buna bayılacaktı.

Endorfinin etkisi geçtiğinde, en sevdiğim dinozor pijamalarımı giyerek yatağıma kıvrıldım ve telefonuma baktım. William ve ben konuşmayı bitirmemiştik. Havada o kadar çok şey kalmıştı ki kafamızı bir yere çarpmadan yürüyemeyecektik. Birkaç mesaj yazdım ve her birini tekrar tekrar sildim.

Parmağım arama tuşunun üzerinde geziniyordu ama bunu telefonla ya da mesajla yapmak istemiyordum. Ve biliyordum ki, ne , eğer isteseydi şimdiye kadar bana söylerdi.

Yüzünü görmek istedim. Sıcaklığını hissetmek istedim. Gülüşünü duymak. O çam ve lavanta kokusunun sinmesini istedim.

Bunların hiçbirine sahip olamayacağım için annemi aradım.

"Rosie'm!" diye bağırdı telefona.

"Hayır, Rosie'm!" diye bağırdı babam, hemen ona meydan okuyarak. "Merhaba anne. Merhaba baba," dedim kameradaki yüzlerine.

"Endişelenmeye başlamıştım! Uzun zamandır bizi aramadın," dedi annem.

Annemin Patrick ve William'la olan ilişkisi hakkındaki uyarıları nedeniyle onunla yüzleşmekte zorlanıyordum. Ya onu bana Patrick hakkındaki gerçeği söylemeye zorlamak ya da kendimi ona William hakkındaki gerçeği söylemeye zorlamak istiyordum. Sırlarla aram iyi değildi.

Annem hakkında bildiğim bir şey varsa, o da verdiği sözden dönmeyeceğiydi. Patrick'e sırrını saklayacağına dair söz verdiğini varsayarsak, onun yanında kesinlikle güvendeydi.

"Mesajlaşıyordum," dedim.

"Maç nasıl gidiyor şekerim?" diye sordu babam. "Şeker mi?" Kahkahalarımı yuttum.

"Oh, sadece onunla git." Annem sanki babam yanında oturmuyormuş gibi elini salladı.

Hikâyenin tamamını anlatmaya başladım ve William'ın bana verdiği her bilgiyi onlara aktardım. Annem ve babam doğru anlarda nefes nefese kaldılar ve alkışladılar. Onlarla konuşmak, kendimi seven küçük bir parçamla konuşmak gibiydi.

Babam "İyi geceler şekerim" dedikten sonra sigara içmek için telefonun ortasından ayrıldı.

"Bu sefer üç ay dayandı," dedi annem gururla. "Bir dahaki sefere, sanırım altı aya ulaşacağız."

Babam her yıl sigarayı bırakacağına yemin ve her yıl bırakırdı; birkaç ay sonra en ayrıntılı bahanelerle tekrar başlardı.

"Bu seferki bahanesi neydi?"

Etrafına bakındı ve onun duyamayacağından emin oldu. "Sigara içerken onu seksi bulduğumu hatırladığını söyledi. Ama seksenli yıllardı." Omuz silkti. "Her neyse, işler nasıl?"

Birden bu aramadan pişmanlık duydum. "Sıradaki!" diye bağırdım.

"Patrick nasıl?" Sorarken yan yan baktı, gözlerinden hiçbir şey okuyamadığımdan emin olmak için.

"Henüz benimle iletişime geçmedi. Anne, lütfen bana bunun ne hakkında olduğunu söyle. Haftalar oldu ve ben çok gerginim."

Kaşlarını çattı ve ben de belki ondan bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm.

Onun yerine, "Sıradaki!" diye bağırdı.

İyi oynadın, anne. İyi oynadın.

30. Tur

Yıllarca her kararımdan şüphe ettikten sonra tek bir şeyden emin olarak uyandım: Bugün istifa edeceğim gündü.

Dizüstü bilgisayarına bakarak, tamamlanmamış istifa mektubuma gittim. İşsiz kalma düşüncesi ağızımda acı bir tat bırakırken, kalma fikri beni boğuyordu.

Artık işteki hiçbir şey benim için önemli değildi. Projelerim ya da teslim tarihlerim umurumda değildi. Ben bundan daha değerliydim. Bana davranış biçimlerinden daha değerliydim. Bu garip bir farkındalıktı ve bu belirsiz zamanlarda kesin olan bir şeyi bilmek ferahlatıcıydı.

Kıyafetlerime baktım. Bir süre sonra, bilinçaltımda kendimi *peruktan arındırmaya* başlamıştım. Bugün siyah bir elbise ve bir çift siyah spor ayakkabının üzerine bir çift mor çorap giymiştim. Önümden geçen herkes durdu ve normalden bir saniye daha uzun süre baktı. Bay Markham hariç herkes, ki o da benim mutlak memnuniyetime rağmen hâlâ benden kaçınıyordu.

İddialarım yüzünden. William yüzünden.

Kalbim çarpınıyordu. Bu noktada, tüm bu kalp çarpıntısının bir hapla tedavi edilmesi gereken tıbbi bir durum olduğundan emindim ya da ne bileyim, kalbimi ameliyatla çıkarmak - ne işe yararsa artık.

Shaun'a "bir bak," diye fısıldadım.

Masama doğru ilerledi, omzumun üzerinden okudu ve sonra uzun bir nefes verdi. "Ne zaman yapacaksın?"

"Hemen şimdi. Düşünden sonraya kadar bir hafta beklemeyi düşündüm ama istemiyorum."

"Vay be." Kafasını kaşıdı. "Düşünden sonra iş aramaya başlayacağım. Bir şey buldun mu?"

"Hayır."

"Yani *Gül* bir süreliğine işsiz mi kalacak?" Kaşları yukarı kalkmıştı. "Sen benden daha cesursun, Rose Marie Jones."

Cesur mu? *Pfft*. Dehşete kapılmışım.

"*Gül* yavaş yavaş ne istediğini ve ne istemediğini anlamaya başlıyor," diye cevap verdim, endişemin yükselmesine rağmen.

"Benim kim dinleyecek?"

"Muhtemelen hâlâ benim, ama mesaj yoluyla ya da mesai saatleri dışında olacak." Ona bir gülümseme gönderdim ve istifa mektubum için yazdır tuşuna bastım.

Mektubumu yazıcıdan aldım, üçe katladım ve masamın çekmecesinde sakladığım zarflardan birinin içine koymadan önce kenarlarının birleştiğinden emin oldum. Bulabildiğim tüm özgüveni içime çektim ve ofisimizden çıkarken mektubu Shaun'un omuzlarına vurduğum. Bana hem üzgün hem de güven verici bir şekilde başını salladı.

İnsan kaynaklarına kadar yürürken mektubu elime aldım ama köşeyi döndüğümde neredeyse Louisa'ya çarpıyordum. "Ben de seni görmeye geliyordum."

"Oh," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de seni görmeye geliyordum." Dudakları, bana söylemek istediği şeyi zorlukla tutabiliyormuş gibi aralandı.

Ofisine geri dönmemizi işaret etti ve kapıyı arkamdan kapattı. Oturdu ve sesi fısıltıya dönüştü. "Bay Markham'a karşı başka bir taciz vakası bildirmek ister misiniz?"

Sertçe yutkundum. Bunu yapmayı planlıyordum ama önce istifa etmeyi umuyordum. Zarfı masanın üzerinden kaydardım.

Okurken ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Gitmene gerek yok. İçimden bir ses M&G'deki M'nin yakında düşeceğini söylüyor."

Öne doğru eğildim, o da eğildi.

"Bunu size daha önce söyleyemedim çünkü gizli tutmak zorundaydım ama onun tarafından taciz edilen tek kişi siz değilsiniz ve partideki tartışmayla ilgili haberler yayıldıktan sonra başka biri öne çıktı ve hikayenize inandığını ve sizinle birlikte olduğunu söylememi istedi. Yıllardır onun istenmeyen ilgisine maruz kalıyormuş."

Nefesim kesildi.

"Bay Ganz'a çok sayıda rapor göndermek üzereyim, eminim onunla ortaklığı sürdürmek hoşuna gitmeyecektir. Aramızda kalsın ama Markham zaten ince bir çizgide yürüyordu." Arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Bu yüzden, eğer kalmak isterseniz, yakın gelecekte daha keyifli olacağına inanıyorum."

Gözlerimi kapattım ve burada geçirdiğim tüm o erken sabahlar ve geç geceler göz kapaklarımdan ardında canlandı. Başımı sallayarak, "Kararımdan memnunum," dedim. Her kelime omuzlarımdan bir ağırlık kaldırdı. "Ve... mümkün olan en kısa sürede ayrılma hakkımı kullanmak istiyorum. Cuma günü M&G'deki resmi son günüm olacak."

"Eminim Bay Ganz anlayışlı davranacaktır." Louisa başını salladı, şimdi gülümsüyordu. İstifa mektubumu aldı ve imzaladı.

"Devir teslim işlemini mümkün olduğunca kolaylaştırmak için projelerimi özetledim."

Beni başından savdı. "İsterseniz müşterilerinize özel olarak ulaşip tavsiye mektubu yazmalarını "

"Teşekkür ." Başımı salladım ve ayağa kalktım ama göğsümde büyüyen bir ateş vardı. Bir elimi masasına koydum ve "Oh, ve evet, ofis partisinde ve sonrasında olanları anlatmak istiyorum" dedim.

Oyun gecesi için Shaun'un dairesine girer girmez, en sevdiğim uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı adamı aramak için gözlerimi mobilyaların üzerinde gezdirdim, ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Yatak odasının kapısı kapalıydı ama banyonun kapısı açıktı.

Her zaman yaptığı gibi, geldiğimi duyduktan sonra çıkıp çıkmayacağını görmek için bir süre bekledim.

Hiçbir şey.

"William burada mı?" Özlemi sesimden uzak tutmak için zayıf bir çaba göstererek sordum.

"Hayır," dedi Shaun. "Aşağıda arabasını görmedim. Sabahtan beri dışarıdaydı. Son zamanlarda çok meşgul."

Acı hayal kırıklığımı yuttum.

Geri gelebilirdi. Gece daha yeni başlamıştı.

Kapıda ne zaman bir hareket duysam, William olduğunu umuyordum.

İlk seferinde Neema kapının kilidini kendisi için açtı.

İkinci kez, biri kapıyı çaldı ve William kapıyı çalmasa da, mantıksız kalbim yine de onun olmasını diledi. Claire ve Lincoln'dü.

Oyun başladığında, onu bu akşam görebileceğime dair umudumu hızla yitiriyordum.

Konuşma düğün düzenlemelerinden istifama kaydı ve nihayetinde Batman kostümü giymiş William'ın patronuma kafa atmasına geri döndü.

Ve sonra onu tekrar özledim.

Arada sırada mesajlaştık , ona durup dururken mesaj atma konusunda kendimi rahat hissettiğim bir seviyeye ulaşmamıştık. Mesajlaşmayı pek sevmediğini biliyordum ama yine de temas kurmam gerekiyordu - sanki bir parçam onun gerçek olduğundan, bizim gerçek olduğumuzdan ve hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olmak istiyordu.

Telefonumu çıkardım ve hızlı parmaklarımla ve daha hızlı bir kalple bir mesaj yazdım.

Rose: En sevdiğim rakibimi özlüyorum. Bu takımla maçlar çok kolay.

Nefesimi tuttum ve mesajın *iletilmesini* izledim. Hemen üç nokta belirdi.

"Archnemesis" terimini tercih ederim. Bir

saniye sonra başka bir yanıt geldi.

Ben de seni özledim.

Gerçektir. Gerçekten, gerçekten gerçektir.

31. Tur

Üç nedenden dolayı heyecan içindeydim: Bir, günlerden Cuma'ydı; iki, işteki son günümdü ve erken ayrılıyordum; ve üç, Neema'nın bekârlığa veda partisiydi.

Kafatasımın içine çarpan çok sayıda stres faktörüne rağmen, en iyi arkadaşlarımla yaklaşan evliliğini kutlamaya odaklanmak iyi hissettirdi.

Shaun, benden bilgi almak için bütün gün gözlerini benden ayırmadı.

"Sonumuz aynı yere varacak. Bilmen gereken tek şey bu," dedim.

Burnunu kaşıdı. "İyi o zaman. O zaman en azından William'ın benim için ne sakladığını söyle."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, William'ın acı dolu yüz ifadesini hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"O zaman balkonda neyi tartışıp duruyorsunuz?"

Oops.

"Tamam, beni yakaladın," dedim. "Ama sana söylemeyeceğime söz verdim."

Neredeyse rahatlamış gibi görünen uzun bir nefes verdi. Onun bu kadar güven dolu olmasından faydalandığım için kendimi biraz suçlu hissettim.

Arkamı döndüm ve eşyalarımı topladım.

Shaun, "Bunu yaptığını son kez görüyorum," dedi.

"Oh, sus. Beni planladığından daha fazla göreceksin." Omzunu çimdikledim ve bu konuda duygusal olabileceğimi düşünmüştüm ama değildim.

Gergindim, evet, ama daha çok heyecanlıydim ve bugün harika olacaktı. Çantamı kaptığım gibi, "Sonra görüşürüz Terminatör," diye bağırdım ve oradan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda Neema arabadan indi ve anahtarları bana uzattı. "Ve işin bitti!"

"İşim bitti!" Dedim, sürücü koltuğuna ve bir kutu dolusu eşyayı arkaya fırlattım. Kendi evimden daha fazla zaman geçirdiğim binaya uzun uzun baktık.

Neema'nın gülümsemesi genişti ve bana nereye gittiğimizi sorma zahmetine girmedim. Nasıl olsa ona söylemeyeceğimi biliyordu. Claire'i aldıktan sonra ilk randevumuz bir grup masajıydı. Gevşememiz gerekiyordu ve en az on dört ünlem işaretiyle oluşan beş yıldızlı yorum beni ikna etmişti.

İyice rahatladıktan sonra -zavallı kızıl saçlı masaj terapisti vücudumdaki düğümleri çözmek için içindeki gücü toplamak zorunda kaldı- duş aldık ve ayarladığım saç ve makyaj randevularından önce kıyafetlerimizi değiştirdik.

Bekârlığa veda kıyafetimi giydim: belden bağlamalı, kısa, kırmızı bir patenci elbisesi, simden yapılmış gibi görünüyordu ve rutin için yeterli esnekliği sağlıyordu. Altıma bir çift tayt giydim çünkü dönüşlerimi yaparken tüm kulübe gösteriş yapmaya hazır değildim.

"Çok seksi görünüyorsun," dedi Neema, üzerinde ışıltılı altın rengi bir mini etek ve siyah bir bluzla soyunma odasından çıkarken. Bir ıslık çaldı. "Erkekler nereye bakacaklarını bilemeyecekler."

Tüm vücudum William'ın sıcak bakışlarını hayal ederek canlı bir kabloya dönüştü.

Salya akıtma sırası ondaydı, alay etme sırası da bende.

Claire diz hizasındaki ten rengi eteğini düzeltirken, "Hem de çok," dedi. "Ben orada olamayacağım için Lincoln'den performansınızı kaydetmesini istedim."

Ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Merak etme. Lincoln bana gönderildiği anda silecektir. Sanırım bunu kaydetmek zorunda kalmak onu kurdeşen dökmeye itecek."

Bu bizi kıkırdama krizine soktu.

Neema'nın diğer arkadaşlarıyla tanıştığımız ve Claire'e veda ettiğimiz hafif bir suşi yemeğinden sonra, planımızla ilgili ayrıntıları önceden aradığım için isimlerimizin davetli listesinde yer aldığı son tur olan VOX'a doğru yola çıktık.

"Bedava direk dansı yapmayı teklif eden bir grup kadın mı?" Sahibinin

sesi heyecandan titriyordu.

Durumu açıklamıştım ve o da bir tezahürat yapmıştı.

"Kulüpte yoğun bir gece olacak," demişti. "Başka bir bekârlığa veda partisi, bekârlığa veda partisi ve sürpriz bir evlenme teklifi var. Ama işin içinde direk dansı varsa, her şey için ilk tercih senin!"

Onun bu ürkütücü coşkusu karşısında rutinin hiç de seksi olmadığına sevindim.

Açılış grubu Chaotic Sweet Dreams kalabalığı ısıtmaya başladı ve Neema beni rengarenk aydınlatılmış dans pistine çekti.

VOX'un yüksek tavanları ve koyu renkli ahşap mobilyaları vardı. Garsonlar ne isterlerse onu giyiyorlardı ama saçları ve makyajları göz alıcıydı ve kulübün genel havasına katkıda bulunuyordu - rüküş ve lüksün ortasında bir yerde.

Ana grup sahneye çıkarken çocuklar da geldi. Neema kendini Shaun'un kollarına bıraktı ve Shaun da onu etrafında döndürdü.

William'ın bakışları tüm bedenimi selamlamak için zaman ayırdı. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, dönmemi işaret etti.

Kaprislerini eğlendirdikten sonra ona doğru yürüdüm ve kıyafetlerinin geri kalanıyla uyumlu olan siyah gözlerini aradım, siyah kot pantolon ve önünde *NPC* yazılı iyi oturan siyah bir tişört.

"Konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Yapacağız. Yapmak zorundayız." Kaşları yumuşadı ve ekledi: "Ama burada olmaz, bunu giyerken de olmaz. Düşüncelerimin hiçbirini anlamlandıramayacağım."

Gözleri şakacı bir ifadeye büründü ve benim onunla oynamaktan zevk alan bir parçamı uyandırdı. Kargaşaya rağmen William'ın oynamak istediğine her zaman güvenebilirdim.

"Bu kıyafet de kurallara aykırı," dedi.

"Bu gece birkaç kuralı çiğneyeceğim, bekle ve gör." Ona her şeyi anlatmamak için dudağımı ısırdım. Heyecan göğsümde patladı.

Ama heyecanım aynı zamanda bembeyaz bir sinirle de besleniyordu. Ya sahnede herkesin önünde yüzüstü düşersem? Kabul ediyorum, bu şimdiye kadar yaptığım en utanç verici şey olmazdı ama muhtemelen ilk üçe girerdi.

William beni daha yakına çekti ve dudaklarıyla kulağımı sıyırdı. "Bana daha fazlasını anlat."

Aç gözleri her şeyi yok ediyordu. Onun ilgi odağıydım. Sanki buradaki tek kadın benmişim gibi.

Shaun'un diğer arkadaşlarından biri olan Liam bir içkiyle sözümüzü kesti. "Selam Rose. Seni tekrar görmek güzel. Sana bir roze aldım." Sırıttı. "Anladın mı?"

William gözlerini kıstı ve ona tehditkâr bir bakış attı. "O içki içmez."

"Doğru," dedim Liam'a ve kibar bir attım.

Gülümsemesi bozulan Liam garip bir şekilde başını salladı ve hızla kaçtı.

William'a gülümsedim ve dudağımı ısırdım. Kıskanç William seksiydi. Patrick hiçbir zaman kıskançlığını ifade etmediği için bu benim bilmediğim bir tahrikti.

"Nerede kalmıştık?" William bana gülümsedi, yeniden odaklandı ve beni sadece bizim paylaştığımız alana çekti.

"Bekle ve gör. Bundan önce ne yaptın?"

Yüksek sesli müzikten onu duymak için eğildim, keşke etrafımız insanlarla çevrili olmasaydı da biraz daha eğilebilseydim.

"Laser tag ve akşam yemeği," dedi utangaç bir ifadeyle. "Özel bir tane organize ettim, böylece her tur için zorlukları yaratabilecektim. Onun en sevdiği nişancı oyunlarını temel aldım. Oldukça havalıydı." Güzel ağzına utangaç bir gülümseme yayıldı.

Shaun'un laser tag'i ne kadar çok sevdiğini biliyordum.

Düşünceli William, Kıskanç William'dan çok daha seksiydi.

Bir sonraki grup sahneye çıktı ve kendilerini Raggedy Andy olarak tanıttı, bu da bizim işaretimizdi. Neema onunla birlikte direk dansı derslerine katılmış olanlarımızla bakış alışverişinde bulundu ve hala istekli olanlar kulise kaydı.

Bakışlarım, telefonunu uzatmış ve yüzünü buruşturmuş olan Lincoln'e takıldı. Onun bariz rahatsızlığı dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki sinirlerimi tamamen unutmuştum. Bakışları benimkilerle buluştu ve gülmeye başladım. Başını sallarken yüzünde kendine özgü yarım gülümsemesi .

Raggedy Andy ipeksi bir girişle açıldı ve tenim titredi

Beklentiyle. Sahneye çıktım ve sağ taraftaki direği aldım. Neema ön ortadaki direği seçti.

Kalabalık odada William'ı bulmak kolaydı. Boyu ve enerjisi sayesinde onu dünyanın öbür ucundan bile fark edebileceğime emindim. Şaşkınlıkla bana baktı, ağzı açık bir şekilde gülümsüyordu. O anda, tüm rutin boyunca onunla göz temasını sürdürmeye karar verdim. İsrarla oynadığımız bu tehlikeli oyunu kazanma sırası bendeydi.

Müzik odayı doldururken hep birlikte hareket etmeye başladık. Nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim olmasa da, eğitmenin bize öğrettiği rutin çoğunlukla burgular ve dönüşlerden oluşsa da kendimi seksi hissediyordum. Seyircilerden gelen seslere bakılırsa bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydık.

Rutinimiz sona erdiğinde sahnenin tepesinde bir sıra oluşturduk, grup tezahürat yaparken ve seyirciler alkışlarken hep birlikte eğildik.

Sahnenin önünden tırmanarak, kollarını kavuşturmuş beni bekleyen William'a doğru yürüdüm.

"Haksızlık," dedi, nefesi hızlı ve ağırdı.

Başını arkaya atıp inledi ve ben de kıkırdamamı engelleyemedim.

Odadaki enerji, William'dan yayılan sıcaklık ve arzusuyla birleşince beni . Bir kez olsun üstünlük sağlamanın keyfini çıkararak gülümsedim. Eğildi ve başka bir şey fısıldadı, ama omzunun üzerinden sahneden bana bakan birini gördüm.

"Patrick," dedim yüksek sesle.

William geri çekildi, yüzünü küçümseyen bir ifade kaplamıştı. "Affedersiniz?"

İşaret ettim. "Hayır. Aslında Patrick. Sahnede."

32. Tur

William döndü, bakışları bize bakan eski erkek arkadaşına kilitlendi.

"Onun burada ne işi var?" William sordu.

"Ben... Ben..." Kekeledim, gözlerimin gördüklerine yetişemiyordum.

Raggedy Andy'nin üyelerinden biri Patrick'e bir mikrofon uzattı.

Hayır. Hayır. Bu da ne?

"Öhöm, merhaba," diye kalabalığı selamlayan Patrick dikkatini doğrudan bana çevirdi.

William uzun bir homurtu çıkardı. Kulüpteki diğer herkes Patrick'in selamına karşılık verdi.

Hızla atan kalbim, düşüncelerimle aynı hızda heyecandan paniğe doğru vites değiştirdi. Anlamlandırarak kadar yavaşlatamıyordum. Ama buna gerek yoktu çünkü Patrick boğazını temizledi ve tekrar konuştu.

"Çabuk olacağım. Fırsat verdiğiniz için teşekkürler millet. Buradayım çünkü ben bir aptalım."

Durakladı ve güldü, seyircilerden birkaçı da ona katıldı. "Ben bir aptalım çünkü hayatımdaki en muhteşem kadına sahiptim ve onu kaybettim."

Patrick'in bakışları benimkilerle buluştu ve ben ayaklarıma, ellerime, Neema ve Shaun', sahnedeki ya da yanımda duran adam hariç her yere baktım.

"Bebeğim." Sahnenin kenarına doğru yürüdü ve yukarı bakmamı bekledi.

Bunu yapmak istemedim ama odadaki herkesin bakışları üzerimdeydi ve yanıtları bekliyorlardı. İsteksizce gözlerim Patrick'inkilerle buluştu.

"Sana hiçbir zaman istediğin şekilde sevgi göstermediğimi biliyorum. Seni açıkça ve herkesin önünde sevmemi istediğini biliyorum. İşte buradayım, arkadaşlarının çoğunun ve rahatsız edici yabancının önünde ve senden geri dönmeni istiyorum."

Kalabalıktan toplu bir "aww" sesi yükseldi.

Sahneden atlayan Patrick bana doğru ilerledi. Bir adım geri çekildim, gözlerim bir kaçış yolu bulmak için odayı tarıyordu.

Patrick durdu. "İçin mükemmeliz. Ailem seni seviyor ve biliyorum ki seninkiler de beni seviyor. Hedeflerimiz aynı, hadi onları birlikte başaralım. Terfilerde ve doğum günlerinde yanımda olmanı istiyorum. Ben banliyöde bir ev, 1,75 çocuk, iki kedi ve bir köpek istiyorum, hepsinin adı da kurgusal karakterler olsun."

Kalabalık gülüyordu ama ben gerçek bir spot ışığı altında donup kalmıştım ve Patrick'in tek ilgi odağı olarak solup gidiyordum.

Patrick tek dizinin üzerine çökerek niyetli bir ifadeyle bana baktı. "Bebeğim, hayattaki hedeflerinden birini gerçekleştirelim. Rose Marie Jones, benimle evlenir misin?"

Kalbim dondu. diken diken oldu.

Müzik durdu ama kulaklarımda bir gürültü ve gözlerimde kurtulamadığım bir parlaklık vardı.

Patrick bir yüzük kutusu çıkardı ve üzerinde takarsam elimi kaldırılabileceğimden emin olamayacağım kadar büyük bir pırlanta olan parlak bir altın yüzük gösterdi.

Bu gerçek olamaz.

Ve bunun bir rüya mı yoksa kabus mu olduğunu anlayamadım.

Uzun zamandır duymak için can attığım bu sözler, Patrick bir saniye sonra ayağa kalkmasa beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir korkuyla doldurdu içimi.

"Patrick." Sesim sıkışan boğazımda çatallaştı. "Burada ne işin var?"

Mikrofonu birine verdi ve elimi tuttu. "Bebeğim, her zaman dikkatim dağınık olabilir ama dinliyordum. Bu geceyi uzun zamandır planlıyordun ve takvimlerimiz hâlâ birbirine bağlı."

"Patrick," diye tekrar denedim, sesimin benimle kalmasını istiyordum. Ben daha cümlemi bitiremeden beni öptü, hem de tam

Ağız.

Kalabalık tezahürat yaptı ama bedenim geri çekildi. Bir zamanlar aşına olduğum dudaklarını hissetmek bana soğuk ve tuhaf geldi. Ne beklediğim ne de arzuladığım şekildelerdi. Kendimi çektim.

"Cevap verme, tamam mı? Burada olmaz, şimdi olmaz. Spontane bir karardan asla iyi bir şey çıkmaz, değil mi?" dedi, kendi sözlerimi bana karşı kullanarak. "Eve git, artılarını ve eksilerini hesapla, sonra evet de."

Gülümsemesi geniş ve kendinden emindi, çok iyi tanıdığım bir gülümsemeydi. Yüzüğü bana uzattı ve yanağımdan öptü.

"Evet de," dedi tekrar ve sonra dönüp beni şaşkınlık içinde bıraktı.

Neema yanıma geldi ve nazikçe koluma dokundu. "Tatlım?"

Ona döndüm, gözlerim şimdiden yaşlarla dolmuştu. "Çok özür dilerim. Bunu planladığından haberim yoktu. Senin şevkini kırmak istememiştim. Bu gecenin seninle ve hep birlikte eğlenmemizle ilgili bir gece olması gerekiyordu." Derin, sakın bir nefes aldım ama işe yaramadı.

"Lütfen!" Elini salladı. "Patrick istese de benim şimşeğimi çalamaz." Bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Biliyormuşsun gibi değil."

Ama annem biliyordu. Bana karşı çok daha dürüst olabilirdi. İçimde öfke kabardı ve nefesimi sakinleştirmeye odaklandım. Yıllar süren terapi birkaç dakika içinde çözülmüştü.

"Eve gitmek istiyorum," dedim. "Ama ben senin kalmanı ve eğlenmeni istiyorum."

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

"Parti bitti ve yarın çok erken kalkmamız gerekiyor." Kolunu bana doladı. "Hadi eve birlikte gidelim."

"Emin misin?"

Başını salladı ve Shaun'a yanına gelmesini işaret etti.

"Eve gidiyoruz," dedi ona.

"Tabii ki, evet." Shaun eğilip beni kontrol etti. "William'ın nereye gittiğini göreniniz oldu mu?"

William'dan bahsetmek bacaklarımı titretti. Odayı taradım ama görünürde yoktu. Muhtemelen görmüştür,

Öpücük de dahil. Bir yaprak gibi titredim.

Neema beni dışarıya, arabasına doğru sürükledi ve ben de içim burkularak içeri yerleştim.

"Evet mi dedin?" diye sordu emniyet kemerini bağlarken.

Ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini biliyordum. Yüzük kutusunu ellerimde çevirdim. "Hayır."

"Hayır mı dedin?"

"Hayır."

Dudağını ısırdı ve dizimi sıktı. Beynim aynı anda hem aşırı hız hem de otomatik pilota . O gece pijamalarımı nasıl giydiğim ya da yatağa nasıl girdiğim, hatta duş alıp almadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Farkında olduğum tek şey, kenarları avucuma bastıran yüzük kutusunun hâlâ elimde olduğuydu. Patrick'in bana evlenme teklif eden sesi beynimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Gözlerimi kapattığımda, gülümsemeyi ve bir ömür boyu planladığım o anı bir kez daha gördüm.

Ve oldu. Gerçektir. Peki neden evet demedim?

Uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Telefonum Claire'den gelen endişeli mesajlarla yanıp sönüyordu. Neema ve Lincoln ona her şeyi anlatmışlardı ama ben bu konuda kimseyle konuşmak istemiyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açarak Yaşam Hedefleri tablomu açtım.

Yakında evlenmem gerekiyordu. Patrick'in adı hâlâ hesap çizelgemdeydi -ayrılığımızdan sonra güncelleme zahmetine girmemiştim.

Gözlerim kariyer hedeflerime kaydı ve midemdeki zaten büyük delik büyüdü, içimde çalkalanan asidin etimi ve kasımı yakıp geçeceğinden emin olana kadar diğer organlarımı yedi.

Kariyer hedeflerimin artık hiçbir anlamı yoktu.

Tek istediğim basit, standart bir hayatken bu nasıl oluyordu?

Aynı hayatı Patrick şimdi bana teklif ediyordu.

Titreyen ellerimle boş bir hesap tablosu açtım.

Artıları:

Geçmişimiz var, çoğunlukla iyi bir geçmiş.

Yakışıklı Motive
Ailesini
seviyorum
Çocuk istiyor
İyi huylu
Sevecen
Kararlı
Hayat Hedeflerim
doğrultusunda Nasıl özür
dileyeceğini bilir Bana her
zaman ikram alır
Arkadaşlarıma ikram alır
Oxford virgülünün nasıl kullanılacağını bilir

Liste gitti.

Aklımdan bir avuç eksi geçiyordu ama beni geri tutan tek bir önemli, üstesinden gelinmesi imkânsız neden vardı. Uzun boylu, öfkeli, yakışıklı bir neden ama bunu yazmaya korkuyordum. Çünkü bunu yazmak, görmezden geldiğim bir şeyle yüzleşmek anlamına geliyordu ve bu da oynadığımız zaten zor olan oyunu daha da zorlaştıracaktı.

Ama sonunda yaptım.

Eksiler:

O William değil.

İki tıklamayla artılar ve eksiler listemi ve tüm Yaşam Hedefleri tablomu sildim.

Bu gollerin hiçbirinde William yoktu.

Eğer hayat gerçekten bir oyun olsaydı, sonunda kiminle oynamak istediğimi biliyordum.

33. Tur

Hadi, hadi." Neema koluma dokundu. İŖe yaramayınca da yüzüme. "Acele etmeliyiz. Randevu sabah yedide, sonra nihayet mekâna gidebiliriz ve ben de senin kafanı dağıtmayı kendime görev edindim."

"Bu senin düğün öncesi kaçamağın. Benimle ilgili değil." Gece boyunca dökülen gözyaşları yüzünden yanan gözlerimi açtığımda inledim.

Neema ve Shaun'un düğün için rezervasyon yaptırdıkları Villa Erba, şehirden arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Düğün paketinin bir parçası olarak iki gece ücretsiz konaklama teklif ettiler, ancak Neema onları bize bir gece için iki oda vermeye ikna ederek düğün öncesi biraz dinlenmemizi sağladı.

Benim için bu, William'la konuşma olasılığı ve düşünmeyi tercih etmediğim sürpriz tekliften başlayarak gereken şeylerin envanterini çıkarma şansı anlamına geliyordu.

Ama önce son provamız için Taylor's Tailor'a gitmemiz gerekiyordu.

Terzi elbisemin alt kısmına birkaç iğne batırdı, nefesinin altında beni ilk kez ölçtüğünde daha uzun olduğumdan nasıl emin olduğunu mırıldandı.

"Küçülüyor," dedi William, Shaun'la birlikte odaya girerken.

Çakıllı sabah sesini duyunca titredim. İğnelerden biri beni dürttü ve

Kadın benim yüzümden kıkırdadı ve "kes" diye mırıldandı.

William bana ne yapacağımdan emin olamadığım yumuşak bir gülümseme sundu. Önceki geceden sonra Kızgın William ya da Sinirli William ya da en azından Belirsiz-Sana Söyleyecek Bir Şeyim Var William'ı bekliyordum. Onun yerine, şimdiye kadarki en tuhaf haliyle karşılaştım.

Yumuşak William.

Shaun'a baktım, üvey kardeşini kontrol etmek için biraz zamanım olsun diye onu uzaklaştırmak istiyordum ama yaşlı kadın William'ın neredeyse bitmiş takım elbisesinin ceketini tutarken Shaun olduğu yerde kaldı. Sanki onun için yapılmış gibi içine girdi. Sanırım öyleydi, belli ki. Elini saçlarının arasında gezdirerek esnedi ve ben kollarının ceket dikişlerini patlatabileceğinden endişelendim.

Kollar hayatta kaldı. Ancak ben kurtulamadım.

Sanki aptalca düşüncelerimi sezmiş gibi bana baktı ve kıkırdadı.

Bana cömertçe sunduğu her gülümseme ya da göz kırpması ile endişem azaldı.

Neema özel provasından ıslıl ıslıl parlayarak çıktı. Terzi dışında kimsenin onu görmesine izin vermiyordu ve düğün günü büyük açıklamanın bir parçası olacağım için hem biraz kırgın hem de biraz heyecanlıydım. Gelmiş geçmiş en güzel gelin olacaktı.

"Yola çıkmadan önce biraz kahvaltıya ne dersin?" Dedim, karnım gurulduyordu.

Arabalara doğru yürüdük ve Shaun durakladı. "Bekle Rose. Sana daha önce mesaj attığımda, kahvaltı yapacağın için geç kalacağını söylemiştin. O zaman bu ikinci kahvaltın mı oluyor?" Shaun kardeşine gülümsedi.

William *Yüzüklerin Efendisi* göndermesini anladı ve gamzesi yakışıklı yüzünün yan tarafında lezzetli bir çukur oluşturdu.

"Espriler kendi kendini yazıyor," dedi William. "Buna bir şey eklemeyeceğim bile. Bu mükemmellik. Bu bir sanat."

Ona yumruk attım ama yumruğumu yakaladı ve hemen bıraktı. Gözleri bize bakan Shaun'a kaydı.

Neema anahtarları Shaun'a attı. "Madem bizimle geliyorsun, arabayı sen kullanabilirsin. Ben biraz kestirmek istiyorum."

Shaun başını salladı, ben de William'a döndüm.

"Sen gelmiyor musun?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramayarak sordum.

Bu sadece dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Evet. Ama önce bitirmem gereken çok önemli bir işim var. Biraz sonra orada olacağım." Elini sallayarak kaldırmadan önce bakışlarımı her zamankinden bir saniye daha uzun süre tuttu.

William'a yakın olmak için duyduğum derin arzuyu içime çektim ve konuda üzülmemeye çalışarak arka koltuğa tırmandım.

Mekâna vardığımızda, koyu yeşil çiçekli sarmaşıklarla kaplı eski, rustik binanın güzelliğini hayranlıkla seyretmek için bir an durdum. Patrick'in damat olduğu kendi planladığım düğünün görüntüleri aklıma geldi. Bu düşünce beni ürpertti.

Kaygısız Gül. Rahat, kaygısız Rose. Bu Shaun ve Neema ile ilgili. Benimle ilgili değil. Ya da Patrick'le.

Bir noktada buna inanacağımı umarak kendi kendime tekrarlardım. "Peki, William meşgul?" diye sordum.

Utanç verici bir gözetleme ama yine de değildi.

"Bilmiyorum. Sordum ve o da 'iş' dedi," diye yanıtladı Shaun, ses tonunda bir miktar hayal kırıklığı gizliyordu.

Tam o anda etkinlik koordinatörü elinde bir soru listesiyle çıkageldi. Neema ve ben yatak odamızı kontrol etmek için üst kata çıkarken Shaun'un hizmetlerine gönüllü olduk.

"Shaun'un düğün gecemize kadar seks yapmak istemediğine inanamıyorum." Neema dudak bükerek kendini yataklardan birine attı.

Diğerinin üzerine çöktüm. "Bence çok tatlı. Sadece birkaç gün daha. Eğer ben bu kadar uzun süre hayatta kaldıysam, sen de iyi olacaksın."

Kendi kendime homurdanarak, William'a kudurmuşçasına tırmanmaya çalıştığım zamanı düşündüm ve her seferinde ya yarıda kesilmiştik ya da tam ateşlemeye başlamışken William bizi sakinleştirmişti.

Neema bana bir bakış fırlattı ve ardından gürültülü bir iniltiyle yüzünü yastığa gömdü. "Bunların hiçbirini doğrulama, çünkü doğrularsan Shaun'a söylemek zorunda kalırım. Ama Rose," dedi, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı, "kör değilim ve William'ın varlığında nasıl parladığını görüyorum. Ben eğlenmek için varım, bunu biliyorsun. Bunu hak ediyorsun. Ama şu anda biraz üzgünsün ve bence bunun nedeni onun burada olmaması. Bu bana bunun bir ilişkiden daha fazlası olduğunu söylüyor." Yüzünü yastığa daha da gömdü. "Ve şimdi, vahşi bir Patrick ortaya çıktı ve bu kaos seviyesini kaldırabilir misin bilmiyorum."

Nasıl cevap vereceğimden tamamen emin değildim.

"Ee?" diye sordu, yastığı yüzüne doğru tutarken başını bana doğru kaldırarak.

"Hiçbir şeyi teyit etmememi söylemiştin." Ağzım kurumuştı. Beni göremediğine şükrederek bakışlarımı yatağın üzerindeki kristal avizeye sabitledim.

"Bana ikinizin de ne yaptığınızı ve ne istediğinizi bildiğinizi söyleyin. Bana *bir şeyler* konuştuğunuzu ve bunun patlamayacağını ve hepimizi birbirimize karşı garip hale getirmeyeceğini söyleyin."

Ben bir şey söylemeyince yastığı, gözleri satenin kenarından görünene kadar indirdi. Yüzümü görünce kaşları birbirine yaklaştı.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Kalbim göğüs kafesime çarptı, bir yardım çağrısıydı bu. "Hiç konuşmadık-"

Neema tiz bir gıcırta çıkardı ve bir kez daha yüzünü korumak için yastığı kaldırdı. Sinirli bir nefes verdi. Birden ne kadar bencilce fark ettim. Bu şeyin -William'la aramızdaki bu adı konmamış şeyin- onu ve Shaun'u, Shaun'la beni ya da onu ve 'ı nasıl etkileyeceğini görmezden gelmişim.

William ve ben ilişkimizi bitirseydik, birlikte oyun gecesi yapmak hâlâ bir seçenek miydi? Patrick'le nişanlı olsaydım, yine birlikte takılır mıydık? Neema hangi geceler benim, hangi geceler William'ın koordine etmek zorunda kalacak mıydı?

İçimden yumuşak bir inilti kaçtı.

Bu kez yastığı bir kenara fırlattı ve bana döndü. "Zaten duygusal olarak bağılısın, değil mi?"

Yüzümü asmamaya çalışsam da dudaklarımın kenarları aşağı doğru kaydı. Üzgün, suçlu bir köpek yavrusu gibi göründüğümü hayal ettim.

Yüz ifadesi yumuşadı ve yatağından benim yatağıma atladı. "Oh, tatlım."

"Shaun'a söyleyecek misin?"

"Onu kesinlikle etkileyen ve ilgilendiren bir sırla evliliğe başlayamam."

İçimde bir dizi güçlü duygu üstünlük için savaştı. Saf panik kazanıyor gibiydi. Ama korku da çok geride değildi.

"Bana birkaç gün verebilir misiniz? William'la konuşmak ve Patrick'e cevap vermek istiyorum. Lütfen? Düşünden önce hallolacak."

"Patrick'e ne söylemek istediğine karar verdin mi?" diye sordu.

"Keşke bunların hiçbirini düşünmek zorunda olmasaydım."

Neema iç çekti ve konuştuğunda sesinde endişe yoktu. "Bazen o beynini kapatmayı hak ediyorsun." Elimi tuttu ve sıktı. "Peki, hepimizin varsaydığı kadar iyi mi?" Kaşlarını oynattı.

Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım.

"Değil mi?"

"Aslında bunu henüz yapmadık. Ama..." Kan yanaklarıma hücum ederken tereddüt ettim. "Başka şeylerde de çok iyidir."

"Kahretsin, öyle olacağını biliyordum. Pislik herif." Kahkahası yatağı salladı. "Gerçekten de bir konuda berbat olmasını umuyordum."

Sırlardan nefret ederdim ve birinin -özellikle de Neema'nın- William'dan haberdar olması, çökmüş ciğerlerime yeniden hava girmesini sağladı.

"Peki, seni durduran nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum..." William'ın söyleyip durduğu şeyi düşündüm. "Henüz hazır değiliz." Ortamı yumuşatmak için, "Ve bilgin olsun, sürekli yolumuza çıkıyorsun," diye ekledim.

Neema sıırttı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Kelimenin tam anlamıyla her yalnız kaldığımızda. O gün eve geldin ve William'ı orada buldun..." Kızgın yüzümü kapattım.

"Hayır, ne?" Gözleri büyüdü, gülümsemesi daha da genişledi. "Hasta olman gerekiyordu."

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki üzerlerinde yumurta bile kızartabilirdim. "Balkon bile."

"Rose! Seni arsız sürtük!" Şok olmuş bir kahkaha . "Bunu yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Bunu hayal etmeni istemiyorum!"

Sanki sakladığım sırların üzerine bir boru patlamış gibi, ona her şeyi anlattım: William'la ilişkimizin ne zaman başladığını, nerede başladığını, gizli öpüşmeleri ve hatta William'la ilgili rüyaları.

Ancak şurupla ilgili kısmı atladım.

Bu bizim küçük sırrımızdı.

34. Tur

Dedikodumuz, kapının çalınmasıyla yarıda kesildi.

Neema, kahkahalar yüzünden yanakları kızarmış bir halde kapıya doğru tökezledi ve etkinlik koordinatörünü buldu.

"Nişanlınızın isteği üzerine alan sizin için hazırlandı," dedi kadın güzel bir gülümsemeyle. "Eğer hazırsanız, sizi hemen oraya götürebilirim."

Onu dışarıda, törenin yapılacağı düz, yeşil ve çok bakımlı bir çimenliğe kadar takip ettik. Arkasında ise muhteşem bir fon görevi gören villanın kendisi uzanıyordu.

Pembe çiçeklerle süslenmiş beyaz bir kemere açılan uzun bir koridorun iki yanında sıra sıra beyaz sandalyeler dizilmişti. Avluyu kaplayan çiçekli kızcık ağaçları yeşilin üzerine beyazı serpiştiriyordu. Her şeyin peri ışıklarıyla aydınlatılacağından emindik. Hedefimiz "büyülü" idi, dolayısıyla bu son nokta tartışmaya açık değildi.

Heyecandan başım dönmüştü, Neema'nın adımlarındaki sıçrama geri döndü ve annemin deyimiyle kafamdaki düşünce hortumları, gözlerim William'ı bulduğu anda yavaşladı. Sanki o geldiğinde bir parçam yerine oturmuştu.

Ve bunu ona söylemem gerektiğini fark ettim. Bunu ona söylemek istiyordum. "Williaaaam," diye seslendi Neema, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle. "Sen!"

Midem daraldı. *Ya Neema yanlışlıkla bizi Shaun'un önünde ifşa ederse?* Niyeti her zaman iyi olsa da, ara sıra ağzını biraz fazla açıyordu.

"Gel ve babam gibi davran," diye yalvardı. "Lütfen benimle koridorda yürür müsün?"

William içini çekti ve bana baktı. Bir sonraki hamlemin ne olacağını ve onun niyetinin ne olduğunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğundan bakışlarından kaçınmaya çalıştım ama bakışlarımı yakaladı ve gözleri bir oyun başlattı. Ve benim tek istediğim onunla oynamaktı.

"Bazı damatlar da koridorda yürür," diye fısıldadım Shaun'a.

"Ne yapmak istediğime henüz karar vermedim." Neema William'ı koridordan aşağı sürüklerken yanımda durdu.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun," diye şaka yaptım. "Neema'ya mı soracaksın?"

İlk parmağımı sırtıtarak burnumun ucuna koydum. "Bingo!"

Gülerek ona seslendi. "Aşkım, o gün koridorda yürüyeyim mi?"

"Dene bakalım. Bakalım nasıl hissedeceksin," diye karşılık verdi.

Shaun bana dirseğini uzattı, ben de kolumu geçirdim ve birlikte yürürken ona baktım. En iyi arkadaşım diğer en iyi arkadaşım ile evleniyordu. Şu anda yaşadığım çılgın hayat bir yana, bu beni mutlu etmeye yetiyordu.

"Siz ikiniz pratik yapmalısınız." Neema, William ve beni işaret etti. "İkiniz de kaskatı kesilmişsiniz. En azından bir kere."

Neema'nın bir şey yapacağını bilmeliydim. William bana dirseğini uzattı ve ben de kolumu onunkinin içinden geçirdim. Bu kez başımı kaldırıp refakatçime baktığımda vücudumdan aşağı ürperti yayıldı.

William gülünç derecede yakışıklıydı. Parlak güneş bronz tenini altın sarısına çevirmiş ve köşeli yüz hatlarını aydınlatmıştı. Koyu renk kaşları bir ton daha koyuydu ve dakikalarca öptüğüm çenesi yeni uzamıştı. Dudağımı ısırdım, ağzımız buluştuğunda düz burnunun benimkine nasıl sürtündüğünü hatırladım.

"Döndüğüne sevindim," diye itiraf ettim.

William gülümseyerek bana baktı ve kalbim en saçma şekilde çarpmaya başladı.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi beni açık bir kitap gibi okuyarak.

Keşke bilseydi.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Kolunu nazikçe sıktım, düşüncelerimi söyleyecek cesareti bulamadan önce aktarmayı umuyordum. "Tüm bu korkunç sırları bana ne zaman anlatacaksın?"

Ağızı tekrar yukarı doğru tekmelendi. Sonra alt dudağını ısırđı. "Hepsi kötü değil. Bazıları iyi, umarım - gerçekten iyi. Her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum."

"Sır saklamak bir oyun olsaydı, sen kazanırdın."

Başını arkaya attı ve neredeyse umursamazca güldü. Duyma ayrıcalığına sahip olduğum her kahkahasında göğsümdeki baskı artıyordu, sanki bedenim onları depoluyordu.

Koridorun sonuna vardığımızda Neema kolunu benimkine doladı ve fısıldayarak, "Birlikte çok iyi görünüyorsunuz," dedi.

"Beni ondan uzak tutmaya gerçekten yardımcı olmuyorsun." Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama Shaun koşarak yanımıza geldi.

"Bir sürprizim var. Beni takip edin," dedi ve topuklarının üzerinde döndü.

Neema onlarla aramıza mesafe koymak için beni geri çekti. "Bunu yapmaktan vazgeçirebileceğimi düşünmüştüm. Bu gerçekten çok kötü bir fikir. Berbat bir fikir ama..." Sesini fısıltıya düşürdü. "Ama sonra ona nasıl gülümsediğini gördüm."

Yanaklarım ateş gibi kızardı.

"Shaun'un bunu anlamadığına inanamıyorum. Bu çok açık. William'a bakarken ağzının suyu akıyor."

"," dedim, kesinlikle bildiğimi çok iyi .

"Sen biliyorsun ve sen yanından her geçtiğinde dilini sallıyor. Belki de ikinizin bu gerginliği atmaya ihtiyacı vardır." Düşünceli bir şekilde dudaklarını yukarı doğru büzdü. "Zihninizi boşaltın. Bence Patrick'le tekrar bir araya gelmek isteyip anlamamanın tek yolu bu."

"İstiyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum. Bu mantıklı mı?"

başlatmaya çalışmış olsam da, hemen ardından pişman olacağımı biliyordum.

"Senin için ne kadar anlamlı olacağı için mi?" diye sordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Merdivenlerden bir kat daha inerken Neema elimi sıktı, bu sefer sessizlik içinde.

Işıkların kısık olduğu ve büyük büyük anne ve babamdan daha eski olması gereken hantal mobilyalarla dolu odada bodrumun zindan gibi bir havası vardı. Gözlerimi kısarsam, mahkûmları ve koyu kan lekelerini hayal edebiliyordum.

William ve Shaun çoktan büyük bir masaya oturmuşlardı.

kızarmış kuzu eti ve sebzeler, taze pişmiş ekmek, küp peynirler ve çeşitli içecekler.

Shaun, Neema'nın D&D setini çıkardı. "Akşam yemeği ve Dungeons & Dragons. D&D&D."

Yanında getirdiği pelerini omuzlarına attı ve kalbimde hissedebildiğim bir eminlikle ona baktı. Bu kesinlik beni dehşete düşürdü. Gözlerinde aynı bakışla çoktan bana odaklanmış olan William'a bir bakış attım.

Yoksa bu sadece benim bir yansımam mıydı?

Neema oyuna hazırlanmak için telefonlarımıza el koydu. Yüksek sesli bir düdük çaldı ve resmen başlama zamanı gelmişti.

Oyun saatlerce sürdü, yemek ve içmek için ara verdiğimiz ve düğün heyecanı nöbetlerine girdiğimiz için normalden daha uzun sürdü. Yanımda, William masanın altından kalçamı okşadı. Sol bacağımı kaldırıp sağ bacağının üzerinden geçirdim ve elinin tehlikeli bir şekilde larda gezinmesine izin verdim.

Yemeğimin tadını zar zor çıkarabiliyordum. Bana hissettirdiklerinin yanında her şey sönük kalıyordu ve o bunu bilmiyordu bile.

Oyun boyunca ona baktım, bana her baktığında vücudumun nasıl aydınlandığının farkındaydım. Bekâr seksin nasıl bir şey olduğunu ve kalbimi bundan uzak tutup tutamayacağımı merak ettim.

Bu oyunu bitirir miydi? Bu son raunt muydu? Toparlanıp bir daha dönmeyecek miydik?

Hayır.

Hiçbir parçam bunu kabul etmek istemiyordu. Oyunu bitirdikten sonra tüm bu duyguları ve anıları raftaki küçük bir kutuya sıkıştırıp mümkün değildi. Bu oyunu tekrar tekrar oynamak istiyordum. Sonsuza kadar oynamak istedim. Ve onunla birlikte oynamak istiyordum.

Tek umudum onun da aynı şekilde hissetmesiydi.

D&D oturumu sonunda sona erdiğinde Neema herkesin telefonunu geri verdi ve o düğün web sitesini kontrol ederken ben de e-postalarımı kontrol ettim - ki bu web sitesini açıldığı andan itibaren takıntılı bir şekilde kontrol ediyordu.

Okunmamış e-postalarımın biri Fun&Games'ten geliyordu. Telefonumu masanın üzerine düşürdüm ve herkesin dikkati kendi

Ekranlar.

"Nihai sonuçlar," demeyi
başardım. William kaskatı
kesildi.

"Okumamı ister misin?" Shaun telefonuma uzandı.

Başımı salladım ve ulaşamayacağı bir yere çektim. Sonra sandalyede arkama yaslandım ve dizlerimi göğsüme çektim. "Bu sefer ben okumak istiyorum."

Hepsi başını salladı.

Sevgili herkes,

*Kazanan masa oyununu açıklamaktan mutluluk duyuyoruz...
(davul, lütfen)...*

Anita Peterson tarafından sunulan Kaleidoscope!

Hepinizin bizim yaşadığımız eğlenceyi yaşayabilmesi için oyunun bir an önce geliştirilip dağıtılmasını ayarlamak üzere Anita ile temasa geçeceğiz.

Tüm başvurular için teşekkür ederiz. Oynadığımız her oyunda zeka ve yürek vardı, ancak sadece bir kazanan olabilirdi.

Oynamaya

devam et.

Dudley

Bir ürperti tenimi kapladı, kalbime indi ve gözlerime ulaşarak istenmeyen bir gözyaşı dalgasına neden oldu. Derin bir nefes aldım ve nefes vermeden önce ona kadar saydım. Hayal kırıklığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu, içimi kemiriyordu. Kafamı kaldırdığımda üç çift göz bana sabitlenmişti.

William sandalyemi kendisine doğru çekti ve kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı.

"Ben kazanmadım," diye mırıldandım.

Yüzü ıstırap içinde buruştu. Neema ve Shaun uzun bir iç çekiş ve bir dizi küfür savurdular.

Duygusal olarak silkeledim ve sonra ayağa kalkıp fiziksel olarak da silkeledim. "Hayır. Ben iyiyim. Zaten uzak bir . Hadi

gecemizi mahvetmesine izin verme." Shaun'a baktım. "Hadi ama tatlı nerede?"

Kimin umurundaydı ki zaten? Kazanamayacağımı biliyordum. Aptalca bir çocukluk hayaliydi. Uzun zaman önce aşmış olmam gereken bir şeydi.

"Çok üzgünüm Rose." William'ın başı öne eğikti.

" yok. değil dedim. İnsanlar her bir şeylerini kaybeder." Saçmalıyordum ama duramıyordum.

"Oyunun mükemmeldi," diye devam etti, sesi kendi kendine konuşuyormuş kısıktı. "Sunumda bir şeyleri yanlış yapmış olmalıyım. Şimdiye kadar oynadığım en iyi masa oyunu. Hatta..."

"Saçmalama," diye araya girdim. "En azından Kaleidoscope üretilinceye kadar bekle. Belki olağanüstü iyidir. Belki de o kadar iyidir ki sonunda masa da video oyunları kadar sevdiğini itiraf etmeni sağlayacak bir oyun olur."

William'ın yüzündeki acı çizgileri, tüm hayatımı yaratmaya harcadığım oyunun kaybıyla bardağı taşıran son damla oldu. Yeterince iyi değildi ve benim için açıklayabileceğimden çok daha fazla anlam ifade eden bu yarışma sona ermişti.

Reddedilme, kalbimde yıllarca olasılığın ikamet ettiği boşluğu doldurdu.

35. Tur

Yani." Ellerimi birbirine ırdıptım. "Gündemde sırada ne var?"

Sempati dolu gözleri, William'ınki hariç, hâlâ bana kilitlenmişti. Yığılmış omuzlarına çöken umutsuzluk o kadar yoğundu ki, onu tutup üzerinden itmek istedim. Onu dürttüm. Bakışları o kadar uzaklara daldı ki onu bulamayacağımdan korktum.

"Oturup bunun için üzmeyeceğiz. Ben üzgünüm..." Dedim ki.

William kendi içine doğru daha da kıvrıldı.

"... ama bunun üstesinden geleceğim. Şu anda dünyada en sevdiğim insanlarla birlikteyim ve dikkatimi dağıtmak için biraz pasta ve biraz düşün muhabbeti istiyorum." Neema'ya döndüm. "Kaç kişi geleceğini teyit etti?"

Gölümsedi ve ekran kilidini açtı, düşün web sitesi çoktan açılmıştı. "Yüz iki kişi." Shaun'a baktı. "Oh, ve buna ailen de dahil."

Shaun ve William dondular. Sanki hava değışmiş ve beraberinde ağır bir durgunluk getirmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Shaun başını kaşıdı, çenesi sıkılmıştı. "Annem babamın Roma'da bir tıp konferansında sunum yapacağını söyledi. Daveti reddetmişler ve özür dilemişler."

"Evet, biliyorum." Başını salladı ve telefonundan bir şeyler okudu. "Ama annen LCV'lerini değıştirdi ve babanın burada olmak için özel düzenlemeler yaptığını söylemek için bir yorum bıraktı."

Shaun ve William bakışlarını paylaştılar ama ikisi de bir şey söylemedi. Omuzları dikleşti, sertleşti ve kaşları çatıldı.

derinleşti, ikisi de savaşa hazırđı. Ama kiminle savaşıyorlardı?

"Rose, benimle kadınlara gelmek ister misin?" Neema da benim hissettiğim gerginliği hissederek sordu.

Ayağa fırlayıp onu takip ettim ama daha merdivenlerin yarısına bile gelmemiştik ki Shaun ve William'ın sesleri hararetli bir tartışmaya dđnüřtü.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Shaun'un sesi öfke ve inançsızlık arasında gidip geliyordu. "Kendi ailemin davetini geri mi çevireyim?"

"Ne yaptığın umurumda değil," diye homurdandı William. "Bir anlaşma yapmıştık." "Beni seçim yapmaya zorlayamazsın."

"Beni de onunla yüzleştiremezsin." William'ın ses tonu öfkeliydi. "Beni orada istemeyecektir."

"Bunun onun ne istediğiyle hiçbir ilgisi yok. Bu hiç adil değil. Babamın ve kardeşimin -hatırlatayım, o benim sağdııcım- her ikisinin de düğünümde olmasını istediğim için mi beni cezalandırıyor sunuz?" Shaun'un sesi o kadar yüksekti ki, ilk merdivenin tepesindeki konumumuzdan her kelimeyi seşmekte zorlanmadık.

Neema ve ben, kısmen çoktan ve dürüst olmak gerekirse meraktan donup kaldık.

"Seni seçim yapmaya zorlamıyorum," dedi William, hem sakın hem de hırçın bir sesle. "Ben orada olamam. Ayrıca, o *senin* baban. Hiç benim yanımda olmadı ki. Onu görmek istemiyorum."

"Sen benim !"!

"Umurumda değil."

"Sen tam bir pisliksin," diye Shaun. "Belki de bu yüzden onunla anlaşamıyorsun, çünkü sen de aynı huysuzluğa sahipsin."

Hızlı ayak sesleri ahşap zeminde gümbürdedi. "Onun öfkesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdandı William, cümlesinin sonuna gelirken sesi çatallaşıyordu.

Shaun'un ses tonu değişti ve William'inkini taklit etti. "Sadece *senin* yanımdayken sinirli olduğunu biliyorum. Evde herhangi bir çatışma olduğu tek zaman sen oradayken oldu."

William'dan kuru bir kahkaha kaçtı. "Biliyorum. Bana daha önce söylemediği bir şey . Onun hayatını mahvettim. Ve sen onun mükemmel oğluydun. İstedeiği oğlu. Sürekli kıyaslandığım ve asla . Bahse girerim parasını o ödüyordur."

Shaun uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet cevap verdi. "Ee? Bunda yanlış olan ne, ha? Neden tüm hıncını çıkarıp patronuma vurduğun gibi bana da vurmuyorsun? Rose'un patronu! Senin yüzünden başına gelmedik kalmadı ve şimdi bir işi bile yok. Bu umurunda mı? Herhangi bir şey umurunda mı?"

Shaun durakladı ama William hiçbir şey söylemedi.

Sonra sesi daha alçak ve tehditkâr bir şekilde devam etti. "Takıldığınızı anlamadığımı mı sanıyorsun? Geçen gece Stacey ile otoparkta buluştuğunu da biliyorum. Bu bir oyun değil William. Rose'la oyun oynayamazsın. O benim en iyi arkadaşım ve senden uzak istediğim tek kişi. Bunu benim için bile yapamadın."

Bunu takip eden saniyeler süren sessizlikte içimdeki hava çekildi. Neema'nın eli ağzını kapatmak için dışarı fırladı.

Shaun, "bir bakın," dedi.

"İşini mi kaybetti?" William çok daha az ısırıkla sordu.

"Tek bir şey istedim. Tek bir şey. Sana söyledim, Rose iyidir. O çok..."

"Benim için fazla iyi," diye araya girdi William.

"Ben öyle demedim."

"Ben de öyle duyuyorum." William konuşurken sesi titriyordu. Neredeyse benim titrediğim kadar.

Kısa bir sessizliğin ardından ağır ayak sesleri bize doğru gelmeye başladı. Neema ve ben bir sonraki merdiven boşluğuna uçtuk ve aceleyle odamıza gittik.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra sessizce birbirimize baktık.

Neema ellerini yüzünde gezdirdi, nefesi tıpkı benimki gibi hızlı hızlı çıkıyordu.

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve Neema benden önce kelimelerini buldu. "Shaun bana William ve babalarının geçinemediğini söyledi, ama bu neydi? Yani, bu basitçe değil. Çok mu hassas davranıyorum?" diye sordu. Nadiren endişelenirdi, ama yaklaşan düğünle birlikte duyguları ortaya çıkmış ve vurgulanmıştı .

Söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama zihnim

Shaun bir şey söyledi ve Neema bunu hemen anladı. "Ya Stacey? Rose, biliyor muydun?"

Bu oyunumuzun bir parçası değildi. Bu raundu nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Özel olmadığımızı biliyordum. Bunu konuşmamıştık. Randevulara gitmedik. O William'dı, biriydi. Ve eski erkek arkadaşım onun önünde evlenme teklif etmişti. Bana hiçbir söz vermemiş bir adamı kıskanacak durumda değildim. Yine de korkunç derecede kıskançtım.

Sessizliğim onun sorusunu yanıtladı ve o da benim tuttuğum gözyaşlarını kırıştırdı. Bunca yıllık arkadaşlığımızda Neema güçlü olan taraftı. Sert olan. Oysa beni bir sarmalın içinde döndürmek için hafif bir esinti yeterliydi.

Kendime bunun benimle ilgili olmadığını hatırlattım. Ya da William'la. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Onlar büyük çocuklar. Bir yolunu . Bu seni ve Shaun'u etkilemez," diye fısıldadım, sesimi sabitleyerek. "Siz ikiniz mükemmelsiniz. Ben de iyiyim. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Patrick'in evlenme teklifinin falsolu olacağını düşünmüştüm. Bunu beklemiyordum." Neema gözlerini kapadı, derin ve bilinçli nefesler aldı.

"Düğüne daha birkaç gün var. Belki aralarını düzeltirler. Kardeşlerin her zaman kavga ettiğini duyuyorum."

Başını salladı ama ikimiz de buna inanmadık.

Koridorun karşısındaki kapı çarparak kapandı. Neema ve ben ikinci bir çift ayak sesini dinleyerek bekledik. Bir an sonra Shaun kapıyı çalmadan odaya girdi, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"şeyi berbat ettim," dedi benimle göz teması kurmaktan kaçınarak.

Koridorun karşısındaki kapı tekrar çarptı ve biz sıçradık. William'ın tanınabilir ayak sesleri kapının önünden geçip koridorda ilerledi.

Shaun'a söylemek istediğim pek çok şey vardı ama o teselliye ihtiyacı olan kırık bir adam kabuğuydu - ona veremediğim ve vermek de emin olmadığım bir teselli. Onları konuşmaları için yalnız bırakarak kapıdan çıktım. Shaun'la konuşmam eninde sonunda gerçekleşecekti.

Koridordan aşağı koştum ve park alanına doğru ilerledim.

William arabasının arkasında durmuş, çantasını atıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Midem, mümkün olduğunu bilmediğim bir sertlikle sıkıştı.

"Buradan çıkmam gerek." Bagajı çarparak kapattı ve hışımla arabanın sürücü tarafına geçti.

Yere yapışmıştım, ona doğru bir adım atarsam parçalanacağımdan korkuyordum. "Konuşabilir miyiz?"

Kilidi açmaya çalışırken anahtarlarını karıştırdı. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

Ona Stacey'i sormak için ağzımı açtım ama bana baktığında gözlerindeki kızarıklık yüzünden sesim boğazımda düğümlendi.

"Rose, lütfen. Bunu şimdi yapamam." Sesi titriyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Her kelime ağzımdan kaçarken neredeyse acı veriyordu.

"Bu. Bu oyunu oyna." Parmaklarını göz kapaklarına bastırarak gözlerini kapattı.

Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu benim için bir oyun değildi. Artık değildi. Ama konuşmaya çalıştığımda, ondan beni rahatlatmasını istediğimde, Shaun'un sözleri beni çarptı.

Shaun haklı mıydı? Bu William için bir oyun muydu? Kırık parçalarım paramparça oldu.

Ben bir şey söylemeyince başını salladı ve nefesinin altından mırıldandı: "Patrick hâlâ hesap çizelgede ve tüm bunlardan sonra bile... Gerçekten hatırlamıyorsun. Tam bir aptalım."

Tek söyleyebildiğim "Ne?" oldu ve bunu söylerken zavallı görünüyor olmalıydım çünkü William'ın tüm ifadesi bana bir bakışıyla yumuşadı.

"Rose..."

Durakladı ve bana doğru yürüyebileceğini düşündüm. Bana sarılabileceğini düşündüm. Onun yerine, dimdik durmadan önce dondu kaldı. Shaun'un bize doğru yürüdüğünü görmek için tam zamanında döndüm.

"Şu anda onun yanında olamam." William'ın sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde çatallaştı. "Büyük bir kavga ettik." Titreyen bir nefes alarak arabasının kapısını açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. "Rose, sadece zamana ihtiyacım var. Burada deniyorum. Gerçekten deniyorum. Her şeyi berbat etmek istememiştim, tamam mı? Yapmam gerekse bile

yapacağımı biliyordum." İnledi ve başını salladı. "Shaun bir konuda haklıydı: Sen çok iyisin ve her zamanki gibi ben her şeyi mahvetmeyi başardım."

Shaun bize ulaştığında "William," dedi ama kardeşi çoktan arabaya binmişti ve motorun sesi sesimizi bastırdı.

William başını sallayarak kapıyı kapattı ve vitesine taktı. Sonra başka bir şey söylemeden arabayı sürdü ve beni arkada, acıyan kalbimle yüzleşmek zorunda bıraktı.

36. Tur

Gecenin bir vakti, bir mesaj zinciriyle uyandım:

Seni kovdurduğum için özür dilerim. İşin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim.
Düşüşü ben alacağım. Bana ne yapacağımı söyle.
Ben de kaçtığım için özür dilerim. Pek çok şey için özür dilerim Rose. Bütün bu belayı istememiştim.
İzin verirsiniz sizinle yüze konuşmak isterim. Ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Lütfen. Ve sonra, eğer hala istiyorsan, konuşuruz.

Ondan sonra gözüme uyku girmedi.

Dönüş yolunun tamamı acı veren bir sessizlik içinde geçti. Shaun'un apartmanına , uzun bir inilti duyuldu.

"İyi şanslar aşkım," dedi Neema. "Ne bekliyorsun?"

"Sessiz bir muamele umuyorum - nasıl özür dileyeceğimi düşünmek için bana daha fazla zaman veriyor." Arabadan atlayarak kapıyı kapatmadan önce durakladı. "Sanırım kilitleri değiştirmiş ve tüm eşyalarımı antrede bırakmış."

Ellerime bakarak, "O bir şey yapmaz," dedim.

Shaun ve ben her şey hakkında konuşmamıştık - William ve benim gizlice dolaşmamız ve onun bunu nasıl bildiği hakkında. Ve daha da önemlisi,

nasıl yanlış yaptığını.

"Korkunç şeyler söyledim." Shaun yutkundu, sesi boğuklaştı. "Asla söylemeyeceğime dair kendime söz verdiğim şeyler. Onu kötü bir şekilde inciteceğini bildiğim şeyler."

Kapıyı kapatarak sürücü tarafındaki cama doğru yürüdü. Neema'yı öptü ve bekledi.

"Rose?" dedi, açık pencereden bana bakarak. "Seni ve bizi korumaya çalışıyordum." arasında eliyle işaret etti. "Kardeşimi ya da seni tekrar kaybedemem ve şimdi her berbat etmiş gibi görünüyorum."

"Ashdern çocuklarının gerçekten iyi olduğu bir şey," diye mırıldandım ve uzun bir nefes verdim. Shaun'la kavga etmekten hoşlanmıyordum. "Ve sana çok ama çok kızgıyım. Sadece benim adıma konuşabileceğini düşündüğün için değil, bunu arkamdan yaptığın için de. Sen aynı fikirde olmasan da ben kendi kararlarımı verebilirim."

Başını salladı. "Anlaşıldı."

"Bu konuşma henüz bitmedi ama beni kaybetmedin, seni aptal ve eminim yeterince yalvarırsan William'ı da geri alabilirsin." Onun adını söylerken ciğerlerim sıkıştı.

"Eğer gelmezse, sağdıçım olmak ister misin?" "O alındı." Neema ona bir öpücük verdi ve onu salondan dışarı itti.

Pencere. "Ve baş nedimelik görevleri onu her zamankinden daha meşgul edecek."

Biz ayrılır ayrılmaz Neema bana döndü. "William'la konuştun mu? İyi misin?"

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "İyi olup olmadığımı bilmiyorum. Hiçbir şey olmadığımıza göre 'iyi' ne demek bilmiyorum." Sesim çatallaştı. Tek düşünebildiğim *Stacey'di*. "Belki de hiçbir zaman 'iyi' değildik." Pencereden dışarı baktım. "Bu sadece aptalca bir oyundu ve ben masum değilim. Ben de oynuyordum ama belki de farklı oyunlar oynuyorduk. Bilmiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum." İçimden sert bir hıçkırık koptu; annem bana hep derdi ama bu biraz fazlaydı.

William'ın aklından neler geçtiği ya da zamana ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni olabildiğince kolay hayal kırıklığına uğratmak ve düğün sonrasına kadar beklemek istediğini düşündüm. Kalbim parçalanırken

Gözlerindeki acıyı hayal ettim. Pişmanlığını.

Ve bu pişmanlıkla bir ilgim olduğu düşüncesi bile beni boğdu.

Onu kaybedemezdim. Gözlerindeki ışığı, bana ve sadece bana sunduğu gizli gülümsemeyi, o gamzenin verdiği hazzı, açlığı, güçlü ellerini özlerdim. Her şeyi özlerdim.

Neema konuşmak için ağzını açtı ama tereddüt etti ve sonunda kendini tuttuğu kelimeleri söyledi. "Patrick için bir yardımcıya ihtiyacın olursa bana haber ver. Neye karar verirsen ver, ben buradayım." Bana baktı, beni inceledi ve ekledi: "Bu arada bence yanılıyorsun. Bence aynı oyunu oynuyordunuz, sadece ikinizin de kurallar konusunda kafası karışık."

Dudağımı çiğneyerek, dikkatimi mide bulantısı yaratacak kadar hızlı geçen ağaçlara çevirdim ki bu, karmakarışık kalbimi çözmeye çalışmaktan daha kolaydı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde baş nedimelik görevlerim hız kazandı ve terziden elbiselerimizi ve erkeklerin takım elbiselerini almakla görevlendirildim. William vazgeçtiğine göre artık onunkine ihtiyacı olmayacaktı, ama bunu onları yaratmak için o kadar zaman harcamış olan kadına açıklayacak değildim.

Shaun ve Neema düğünden önceki son birkaç gün birbirlerini görmeyecekleri konusunda anlaştıkları için Shaun'un takım elbisesini dairesine bırakmak zorunda kaldım. Ve dürüst olmak gerekirse... William'la kazara karşılaşmayı umuyordum. Mesajının üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ama onu görme ihtiyacım her geçen saniye artıyordu.

Ona yanlış yaptığını söyleme ihtiyacım. Shaun yanlış yaptı.

William benim için mükemmeldi. Ben de onun için mükemmeldim. Tabii izin verirse.

"Hey, bunun için teşekkürler," dedi Shaun, kapıyı açıp çantaları benden alırken.

Çok da belli etmeden baktım.

Shaun iç çekti. "O burada değil."

"Oh." Hayal kırıklığını yuttum.

"Tuhaf bir şekilde, bana kızgın değil." Shaun hafif bir iç çekişin ardından yumuşak bir gülümseme bıraktı.

"Bu iyi bir şeye benziyor."

Omuz silkti ve dudaklarını büzdü. "William'ı bilirsin. Kızgın olmak konusunda oldukça rahattır, varsayılan ayarı gibidir. Ve bu sefer, bunu hak ediyorum. Ama kızgın değil. Sessiz. Sessiz ve meşgul."

"Neyle meşgulsün?"

Shaun başını kaldırıp etrafına baktıktan sonra başının yan tarafını kaşıdı. "Çoğu zaman işteydi. Bir teslim tarihi var."

Boğazımdaki yumru geri geldi ve ben cevap vermeyince Shaun yumuşak bir iç çekti. Takımları kanepenin arkasına yerleştirdi. "Yine de buna ihtiyacı olmayacak."

"Kızgın olmadığını sanıyordum."

Acı dolu bir kahkaha attı. "Bu benimle ilgili değil. Babamızın etrafında olmak istemiyor ve bunun için onu suçlayamam. Bir anlaşmamız vardı." Gülümsedi ve sonra ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Ama ailemi davet etmek zorundaydım. Düşündüm ki..." Yumruklarını sıktı. "Babamın gelemeyeceğini düşünmüştüm. Genelde hiçbir şey yapamayacak kadar meşguldür."

"Evde işler gerçekten o kadar gergin miydi? William ve baban arasında?" Duvara yaslandım ve saate baktım. Bir dakika içinde çıkmam gerekiyordu ama bunu duymak istiyordum.

"Sanırım öyleydi, bilmiyorum. Tartışmalarının çoğu kapalı kapılar ardında oluyordu. Babam annemle benim bu işe karışmamızı istemezdi." Derin bir nefes aldı. "Ama benim için harika bir babaydı, bu yüzden ben... onu William'ın gördüğü gibi görmekte zorlanıyorum. Ve bu sorun değildi çünkü William onun arkasını kolladığını biliyordu. Onu babamızın gibi düşünmediğimi biliyordu. Ama şimdi..." Ellerini yüzüne sürdü ve başını salladı. "Dediğin gibi, sürünüyorum. Ayaklarına kapanıyorum ve benden istediği her şeyi yapıyorum."

"Ne istedi?"

Shaun ağzını açtı ve başını sallamadan önce kapattı. "Yok bir şey, boş ver. Havaalanına gitmen gerekmiyor mu?"

Saate baktım. Lanet olsun.

"Mutlu sürünmeler," dedim ve bir yanım William dönene kadar orada beklemek istese de gitmek için döndüm. O beni görmeye hazır olana kadar.

Neema'nın yapılacaklar listesindeki sonraki birkaç madde arasında mücevherlerimizi ve ayakkabılarımızı toplamak ve düğün konuklarından birini havaalanından almak vardı.

Fiziksel enerjim azaldığından ve duygusal enerjim de yok olduğundan havaalanına vardım ve arkadaşının uçağının inmesini beklerken bir yere oturdum. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Neema beni arkadaşına tarif etmişti - ne giydiğim de dahil olmak üzere - bu yüzden beni bulmakta zorlanacağından endişelenmedim.

Zaman geçirmek için telefonumdaki galeride gezindim. William'ın görüntüleri ekranı doldurdu ve midem bulandı. Son birkaç hafta içinde onun çok sayıda fotoğrafını çekmiştim.

William yemek yapıyor.

Batman rolündeki William.

William balkonda.

William'ın bana gönderdiği aptal selfie'ler. William benim oyunumu oynuyor.

William. William. William.

Telefonum benden daha .

Galerimi eskiden yeniye doğru sıraladım ve yeniden başladım.

Çocukluk fotoğraflarıma ve ailemle yaptığım sayısız seyahate rastlayana kadar kaydardım. Onların mutlu yüzlerini görmek göğsümü ağrıttı. Annemi ve babamı çok özlemiştim. Düğüne üç gün kalmıştı ve ben sadece en iyi arkadaşlarım için değil, ailemi göreceğim için de çok heyecanlıydım. Özellikle William ve babası arasındaki ilişkiyi öğrendiğimden beri kendi annemi ve aramızdaki ilişkiyi da çok özölüyordum.

Comic-Con görüntüleri ekranımı doldurdu. Çok gerçekçi bir Edward Cullen benzeriyle çektiğim selfie'ye gülümsemekten kendimi alamadım. O fotoğrafın çıktısını alıp çerçeveletmişim.

Kaydırmaya devam ettim ve telefonum ölmeden önce Gandalf'la tanıştığım masa oyunu alanının fotoğraflarını buldum. Gandalf ile Hulk'un destansı düelloları sırasında çektiğim bir fotoğraf da vardı. Düşük kaliteli fotoğrafı yakınlaştırdım ve anıların sıcaklığı üzerime çöktü

Ben.

En güzel günümdü. Belki de annem haklıydı ve fotoğrafı sosyal medyaya yüklemeliydim. Gandalf'ın fotoğrafı gördüğünü ve ikimizin yıllar sonra yeniden bir araya geldiğimizi hayal ederek gülümsedim.

Ve sonra üçüncü bir adamım olur. Harika bir fikir.

Galerim üniversite yıllarım boyunca devam etti. Birden Neema, Lincoln ve Claire'in gülümseyen yüzleri her fotoğrafta yer aldı. Ve sonra Patrick geldi.

Ve hala özlem duymuyordum.

"İşte orada!" diye seslendi tanıdık bir ses - o kadar tanıdık bir ses ki, bana dünyanın öbür ucundan seslense bile tanırdım, ki bu sık sık olurdu.

Annem beni işaret etti, babam da kısık gözlerle onun parmağını takip etti. İçimi saf bir sevgi seli kapladı ve yanaklarımdaki gerginliği hissedebileceğim kadar geniş bir gülümsemeye boğuldum. Yamuk bavullarıyla bana doğru yalpaladılar.

Onlara doğru koştum ve hemen üçlü bir kucaklaşmanın içine çekildim.

"Rosie!" diye haykırdı annem. "Büyümüşsün!"

Sırıttım. "Hâlâ aynı boydayım anne."

Güldü. "Hayır, bebeğim. Yüzün."

Çenemi kavradı ve beni inceledi. Başka biri bu kadar yakından incelenmekten rahatsız olabilirdi, ama ben değil. Benim durumumu bu şekilde değerlendiriyordu.

"Son birkaç ayda çok şey oldu, değil mi?" dedi.

"Evet. Bu surat, anneler kızlarını eski erkek arkadaşlarının onun en iyi arkadaşları ve yüzlerce yabancıнын önünde evlenme teklifi planladığı konusunda uyarmadığında ortaya ." Ne kadar etkilenmediğimi anlamasını umarak kollarımı göğsümde .

Üzerinde çalışmam gereken bir kızgınlık vardı.

Annemin ağzı açık kaldı ama babam onun sözünü kesti ve beni sıkmak için kendine çekti. "Rosie."

"Evet, baba?"

Beni uzun süre sıkıca kavradı. Birkaç dakika sonra tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama tutuşu çok güçlüydü.

"Sana tekrar sarılabilmek güzel bir duygu," dedi.

Jones ailesi nihayet birbirlerine tutunmadan işlevlerini yerine getirmeyi başardığında arabaya yöneldik. Son ziyaretlerinden bu yana neredeyse tanınmayacak hale gelmiş, yara bere içindeki bavullarını bagaja attım. Duymak üzere olduğumuz hikâyeleri ancak hayal edebiliyordum.

"Anne, baba, sizi nereye götürüyorum? Bizimle mi kalacaksın?"

"Evet, eğer senin için de uygunsa," dedi annem. "Neema ısrar etti. Sanırım düğünden önce tüm mumları bitirdiğimden emin olmak istiyor."

"Tabii. Siz ikiniz yatağıma girebilirsiniz ama mastürbasyon yok." Ona sert bir bakış attım. "Ciddiyim."

Babamın arka koltuktaki kıkırdamaları güven verici değildi.

Daireye vardığımızda Neema kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde "Sürpriz!" diye bağırdı, ancak ben sürprizi çoktan yaşamıştım.

Annem Neema'yı kendine çekerek beni havaalanında karşıladığından bile daha sıkı bir şekilde kucakladı. "Sevgi ve mutluluk saçıyorsun." Benimkine yaptığı gibi Neema'nın yüzünü de ellerinin arasına aldı.

Neema annemi bir kez daha kucaklarken babam başını salladı ve arkadaşlarımı her zaman selamladığı gibi sırtını sıvazladı. O da sırtıttı ve başını sallayarak karşılık verdi.

"Rosie düğün için her şeyin ayarlandığını söylüyor." "Mumlar hariç," dedi Neema gergin bir .

"Bu gece başlayacağım." Annem heyecanla kıkırdandı. "Harika! Bir şeye ihtiyacın var mı?" Neema sordu.

"Hayır. İhtiyacım olan her şey çantamda." Annem mutfığa doğru yürüdü. "Yemek pişireyim mi?"

"Anne, saatlerdir yolculuk yapıyorsun," dedim. "Dinlen. Biraz pizza alacağız."

Annem elini havada sallayarak beni başından savarken bir yandan da dolabı açıp içindekileri gözden geçirdi. Yirmi dakika içinde lezzetli bir köri hazırlama konusunda yetenekliydi ve tam olarak da öyle yaptı. Her lokmayı içimize çektik ve yemek komasına girerek kanepeye yığıldık.

"Nasıl oluyor da böyle yemek yapamıyorsun?" Neema karnını ovuşturarak sordu.

"Ona sor." Annemi işaret ettim.

Annem güldü. Yemek dersi için vaktimiz olmadığını biliyordu, zaten yemek tarifi de yoktu. Annem onları kullanmazdı. Baharatları tenceresine gözü kapalı atar, sonra koklar ve biraz daha atardı. Çoğu zaman istediği malzemelerin sadece yarısına sahipti, ama bir şekilde sonuç her zaman lezzetliydi.

"Patrick'in evlenme teklifini bana ne zaman söyleyeceksin?" Annem parmağıma baktı. "Yüzük göremiyorum Rosie."

"Oh, bir yüzük var! Odasında bir yere saklanmış kocaman bir yüzük var." Neema ayağa fırladı ve yatak odama doğru koşmaya başladı.

Annem yüzük parmağına babamın adını dövme olarak yaptırmıştı. Büyük bir elmas onu etkilemezdi.

Neema, kalbimin hızla çarpmasına neden olan küçük kutuyla döndü. Annem kutuyu açtı ve sonra yüz ifadesi okunamaz bir şekilde kapattı. "Peki ona ne söyledin?"

"Ona henüz bir cevap vermedim," diye mırıldandım.

"Şüphelerin mi var?" Babam yanında horlarken annem sordu.

"Tam olarak ne söyleyeceğimi biliyorum ama bana birkaç gün izin vermemi söyledi. Bir şeyi kendiliğinden yapmanın hiçbir zaman iyi sonuç vermeyeceğini söyledi." Bunun annemi ne kadar üzeceğini bildiğim için gülümsedim.

Gözlerini kısmıştı. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Başımı salladım.

"Yaramaz çocuk. Seni çok iyi tanıyor. Bunu ona vereceğim."

"Beni neden uyarmadın anne?" Bakışlarından kaçarak ellerime baktım. Ona kızgındım ama daha fazla kavga edecek havada değildim. "Neema'nın bekârlığa veda gecesinde bana evlenme teklif etti - Shaun, William ve herkes dâhil bir sürü insanla dolu bir kulüpte."

"İlk olarak, o kısmı bilmiyordum. Bizi hayır duamızı almak için aradı."

"Ya ikincisi?" Ben sordum.

"İkincisi, hazırlıklı olmanızı istemedim, çünkü ironi şu ki

en iyi kararların kendiliğinden verildiğine inanır. Ne kadar uzun süre düşünürseniz, o kadar çok mantık yürütmeye çalışırsınız ve aşkı mantıkla açıklayamazsınız. Bu şekilde yürümez." Annem genellikle kolayca gülerken, şimdi yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Onun yanında babam yüksek sesle horlamaya başladı.

Burnunu çimdikleyerek onu uyandırdı. "Yatağına git."

Yarı uyanık ve homurdanarak ayağı kalktı ve tepinerek uzaklaştı.

"İyi geceler baba. Her şeyi yataktan atabilirsin," diye .

Başını salladı ama uyurgezer gibi olduğu için beni duyduğundan emin değilim.

Annem bana döndü. "Rosie, Patrick'e tam o anda, herkesin önünde cevap vermek zorunda olsaydın, ne derdin?"

Hayır.

"Bana söylemek zorunda değilsin ama bildiğini biliyorum." Ayağı kalktı ve sırtı gürültülü bir şekilde çatlayana kadar kollarını gerdi. Sonra eğilip başımın üstünü öptü. "Şimdi git uyu. Seni sonsuza dek ve her yerde seviyorum ve bundan asla şüphe etmeni istemiyorum."

37. Tur

Bütün gece uyumadım - annemle yaptığım konuşma yüzünden değil, kanepenin tüm yanlış yerleri yumru yumru ve yumuşak olduğu için.

Tamam, annemle yaptığım konuşmayla ilgili *bir şeydi*.

Rahatsız kanepede dönüp durmanın bir faydası olmayacağına karar vererek, öğle yemeğinden önce bir sürü mumu bitirmek niyetiyle erkenden kalktım.

Ve yaptım. Öğle yemeğinden çok önce.

İşte bu şekilde, geleceğimi haber vermek için mesaj attıktan sonra kendimi tam öğle vakti Patrick'in ofisinin önünde buldum.

İçeri girdiğimde kapıcı beni karşıladı ve onu son gördüğüm zamanı hatırladığımda içgüdüsel bir tepki verdim. Bu ofiste geçen o gecenin her zerresinden pişmanlık duysam da... sonrasında bir an bile pişmanlık duymadım.

Göz ucuyla Patrick'i gördüm. El salladı ve bana seslendi.

"Geldiğine sevindim," dedi.

Başımı salladım, yumruğumu cebimdeki yüzük kutusunun etrafına sıkıştırdım ve boğazımdaki yüzük kutusu büyüklüğündeki yumruyu yuttum.

Elindeki kahverengi kâğıt poşetlerden tereyağlı tavuk ve ramen karışımının kokusu bana doğru yayıldı. "Çatıda öğle yemeği mi?"

Son bir kez daha.

Başımı salladım ve onu asansöre kadar takip ettim. İçeri girdikten sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gündelik Pazartesi mi?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim.

Tabii ki Patrick'in üzerinde güzelce ütülenmiş beyaz bir gömlek vardı.

bir çift bej chino pantolon. Saçlarının her bir teli yerli yerindeydi ve şimdiden ileride olacağı COO'nun her bir parçasına benziyordu. Omuz silktim, kırmızı spor ayakkabılarımı birbirine geçirdim ve eve gidebilmeyi diledim.

Şehre ve eskiden çalıştığım ofis bloğuna bakan harika manzaralı bir oturdum.

Gülümsedi ve bana ramen kabını ve çatal bıçak takımını uzattı. "Uzun zamandır buraya çıkmamıştım. Buradan sizin binayı görebildiğimi unutmuşum."

"Artık benim değil," diye geveledim, sonra daha fazla bir şey söyleyemeden ağızma bir çatal dolusu ramen attım.

Patrick dondu kaldı. "Ne?"

Çiğnemeyi bitirdim ve cevap vermeden önce yutkundum. "İstifa ettim."

"Anladım. Sadece kafam karıştı. Neden?"

"Artık orada çalışmak istemiyordum."

Burnu kırıştı ve bana en etkilenmemiş ifadesini verdi. "Şey, tabii ki. Ama demek istediğim, neden? Neden orada çalışmak istemiyorsun? Harika bir şirket, ayrıca MBA'ini bitirir bitirmez kesinlikle terfi alacaksın."

Başımı salladım ve sonra başımı sallayarak yönümü değiştirdim. "Evet, uhm... Nefret ettim. *Gerçekten* nefret ettim ama sen bunu zaten biliyorsun. Yani... İyi bir şirket olması umurumda değil, terfi almak da umurumda değil." Daha fazla ramen höpürdeterek yedim ve çenemden aşağı damladı. Bir peçete kaptım ve sildim.

Aklım William'la kanepede oturup ramen yediğimiz güne gitti. Ağrıyan bileğimi kucağına alışı... Bana ilk kez gerçekten dokunmuştu ve onu ilk kez gerçekten görmüştüm. Sadece birkaç ay önce miydi?

Patrick başını salladı. "Peki, tamam. Nereye taşınyorsun?" Onu bir sonraki cevabıma hazırlayarak gülümsedim. "Hiçbir yere."

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey ayarlamadan mı gidiyorsun? En azından birkaç görüşmen olduğunu söyle." Yanakları şişti ve kaşları çatıldı. "Peki ya hayattaki hedeflerin?"

"Ne istemediğimi biliyorum ve bunu istemedim."

Son lokmasını da yuttu ve boş kabı kahverengi kâğıt torbaya geri koydu. "Neden sadece M&G'den bahsetmediğin hissine kapılıyorum?" Sesi yumuşadı ve yüzünde kırık bir gülümseme belirdi. "Cuma gününden beri çok sessizsin."

Boğazım . "Seninle evlenmek istemiyorum. Çok özür dilerim."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, ne istersen."

"Farklı bir şekilde yapsaydım - daha fazla oyun gecesine gelseydim ya da o gece seni ofisime çekip kapıyı kilitleseydim - o zamanlar seni bir öncelik haline getirseydim, bu her şeyi değiştirir miydi?"

Gözlerimi eski ofis binamın bulunduğu genel yöne dikerek başımı salladım. "Hayır, olmazdı." Gerçeğe ihtiyacı olduğunu bildiğim ama onu incitmek istemediğim için Patrick'e baktım - tam da bu yüzden teklifine daha önce cevap vermemiştim. "Bence bu kaçınılmaz olanı geciktirirdi. Biz birbirimiz için yaratılmamışız."

Kalbim aklımdan geçen kelimelerle aynı anda atıyordu: *Ben başkası için yaratılmışım.*

Patrick ayağa kalkarak ellerini yüzüne sürdü ve kendini toparladı.

Devam ettim. "Yakında seni en az işin kadar heyecanlandıran biriyle tanışacaksın ve onu hatırlamaya çalışmana gerek kalmayacak. O her zaman aklında olacak ve sana sahip olduğu için şanslı olacak."

Her kelimesinde ciddiydim çünkü sonunda o hissin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu değildi.

Cebimi karıştırarak yüzük kutusunu ve ona uzattım. "Her şey için teşekkür ederim ama gitmeliyim." Ayağa kalktım ve çıkışa doğru ilerledim.

"Rose," diye .

Durakladım.

"O hesap çizelgesini hiç yaptın mı?" "Tabii ki yaptım."

"O kadar çok eksim mi vardı?" Elini kaldırıp kalbinin üzerine koydu ve incinmiş gibi .

"Sadece bir tane." İçimi çektim, söylemek üzere olduğum sözlerle kendimi şaşırttım.

söylemek için. "Excel her şeyi çözemez."

Ben çıkarken başını eğdi.

Kendimi bir pişmanlık saldırısına hazırlayarak aceleyle binadan çıktım.

Ama hiç gelmedi.

Kuşlar hâlâ cıvıldıyordu ve paralel park etmeye çalışan kişi hâlâ çabalıyordu.

Ve hala William Ashdern'e inkar edilemez bir şekilde aşkıttım.

Ve bunu ona söylemeden bir dakika daha hayatta kalamazdım.

Koşarak William'ın dairesine gittim ve kapıyı çaldım ama kimse açmadı. Aramayı denedim ama telefonu kapalıydı. Sonunda, hâlâ işte olan Shaun'u aradım.

"William'ı arıyorum. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" "... Ah, söyleyemem," diye yanıtladı Shaun.

"Bana yardım et," dedim son heceyi çıkararak. "Bana borçlusun."

"Ben de ona borçluyum," diye homurdandı Shaun.

"Bu da ne demek oluyor?"

"O işte. Çok acil bir iş üzerinde çalışıyor ve çok önemli bir teslim tarihine yetişmek için uğraşıyor." Shaun'un sesi kardeşiyle neredeyse gurur duyuyor gibiydi.

"William?"

"Uh-huh."

Arabaya doğru yürürken telefona, "Anladığımı sanmıyorum," dedim. "Onu görmem gerekiyor. Onu en erken ne zaman ?"

"Sıkı dur. Mesajını ileticeğim, ama sadece eve git ve... bekle. Sadece biraz ."

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve doğruca herkesin hala mumların etrafında toplandığı daireme gittim.

Zihnim uzun zamandır olmadığı kadar berraktı.

Annemin yardımıyla bir battaniyeyi pelerin olarak yarım pizzayı mideye indirdim. Yirmi yaşından çok uzak değildim.

Yedi yaşımdaydım, param ve hiçbir beklentim yoktu ama korkmuyordum. Hem de hiç. Hayatımda ilk kez ne istediğimi tam olarak biliyordum.

William Ashdern'i istedim. Her şeyini. Her bir parçasını. Ve umarım o da beni istiyordu.

"Rosie," diye seslendi annem, "eğer bu mumların sonuncusunu da bitireceksek, daha fazla yardımına ihtiyacım olacak. Dokuz ya da on yaşımdayken birlikte mum yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Beş yaşımdaydım ama evet." Mutfak tezgâhında ona katıldım. "Bunlar genellikle daha hızlı gitmez mi?"

"Mm-hmm, ama her kavanozun üzerine 'Shaun & Neema' ve düğün tarihlerini yazmaya karar verdim."

"Anne," diye sızlandım, "bu sonsuza kadar sürecek."

"Kavanozlara çoktan başladım, bu yüzden devam etmem gerekiyor." Kendi çalışmasına gülümsedi. "Şu güzel hat sanatıma bakın."

Kokulu yağları açtım, tanıdık çam ve lavanta kokusunu içime çektim. Bana sadece çocukluğumu değil, William'ı da hatırlattı. Sanki doğruca William'ın tanıdık kollarına girmiş gibiydim.

"Anne, bu koku harika. Kendim için birkaç mum istiyorum, lütfen." Konuşurken William'ı hayal ettim, onun yanında nasıl hissettiğimi düşündüm. Sadece bedenimi nasıl hissettirdiğini değil, ne kadar mutlu olduğumu da. Ne kadar *kendimde* olduğumu. William'ın bu kadar kısa bir süre içinde kendini her zerreme nasıl kazımış olduğu aklımı başımdan almıştı.

Annem gözlerini kısmıştı. "Sen bir palyaçosun, bunu biliyor muydun?"

"Bu bir iltifat anne. Bu kokuyu seviyorum. Çam ve... lavanta mı?"

"Yanlış. Biberiye ve lavanta. Bu senin özel kokun, Rosie. Arada ince bir fark var ama bunu bileceğini düşündüm. Sen büyürken her şeyimiz biberiye ve lavanta kokuyordu."

Söylediği başka hiçbir şeyi duymadım çünkü tek düşünebildiğim William'ın biberiye ve lavanta koktuğuydu.

"İşler nasıl şekerim?" diye sordu babam günlük haberlere göz gezdirirken. "Tatil günlerini kullanmana sevindim."

Neema bir kahkaha patlattı.

Sırıttım. "İstifa ettiğimi söylemeyi unuttum ve son günüm

Cuma günüydü. Yani aslında işsizim."

Sanki terfi ettiğimi ilan etmişim gibi annem kollarını bana doladı. "Oh, Rosie! Senin için doğru olanı yaptığın için çok memnunum ve seninle gurur duyuyorum."

"Anne, daha yarısını bile bilmiyorsun."

Eğer tatlı huylu annem Bay Markham'ı öğrenirse, gizemli bir şekilde ortadan kaybolacağından oldukça emindim.

"Bugün Patrick'in teklifini de reddettim," diye ekledim.

Annem bir öncekinden daha sıkı bir sarılma için beni kendine çekti. "Yapacağını biliyordum," dedi Neema.

"Nasıl?" Elimdeki mumun fitiliyle oynadım.

"Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın." Işıl ışıl parlıyordu.

"Ben de biliyordum." Annem başını salladı. "Patrick o kişi değildi." "Nasıl karşıladı?" Neema sordu.

"Hoş ve garip bir şekilde üzücüydü ama ilk ayrılıktan daha iyiydi."

"Gördünüz mü?" Neema kollarını iki yana açtı. "Patrick bile o."

"Onu seviyor musun, Rosie?" diye sordu annem, elini sıkıca kambur sırtımı.

Doğrudum. "Az önce sana onu reddettiğimi söyledim."

"Shaun'un *kötü* kardeşi William'ı seviyor musun?" Annem o yumuşak ve sakinleştirici gülümsemesiyle gülümsedi. "Sen dışarıdayken Neema beni bilgilendirdi."

Neema'ya ters ters baktım.

"Ne?" Neema teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "O tahmin . Bunu doğruladım."

"Yani onu seviyorsun." Annem başını salladı.

"Her parçamla," dedim tereddüt etmeden, bu kelimeleri en uzun süre göğsümün içinde tuttukten sonra. "Onu tahmin ettiğimden çok daha fazla seviyorum ve tüm bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Benden beklememi istedi ve ben de buna saygı duymak istiyorum ama aynı zamanda kollarına atılmak ve asla bırakmamak istiyorum çünkü onsuz nefes almak biraz zor." Eteğimdeki gevşek bir iplikle oynadım. Bir damla gözyaşı yanağımdan yuvarlanıp elime düştü. "Sanki onu ezelden beri tanıyormuşum, sanki onu tanımak için yaratılmışım gibi hissediyorum. Ben neyim

ne demek istiyorsun?"

"Sanırım biliyorsun."

"Çok korkuyorum. Ya beni sevmezse?" Bunu düşünmek bile kalbimi parçaladı.

"Böyle bir ihtimal sıfır," dedi Neema beni çimdikleyerek. "Düğün konuşmasını okudum ve sanki evlenecek olan Shaun ve ben değilmişiz gibi sana övgüler yağdırıyordu. Yani" -kıkırdadı- "sana küçük hobbit amigo kız falan dedi ama çoğunlukla senin mükemmel olduğunu düşündüğü ve sürekli seni düşündüğü gün gibi açıktı."

Gürültü kulaklarımı doldurdu.

Neema'nın sözlerinin geri kalanı, beynimin yan tarafına bir şey çarptığında kayboldu.

Zihnimin içinde anı dalgaları akıyordu. Bir ileri bir geri. Yıkanıp gitmeden önce düşüncenin tadını neredeyse kadar yaklaşıyordu. Geri. Ve ileri.

Hobbit. Amigo. Amigo

kız. Hobbit. William.

Hobbit.

Olamaz.

mi?

Tüylerim diken diken oldu. Gandalf. William. Bu bir tesadüf olabilir.

Ama bir şekilde olmadığını biliyordum.

William'ın Gandalf olma olasılığının korkutucu derecede düşük olması önemli değildi. Önemi yoktu çünkü bana her açıdan uyan birini bulma olasılığım daha da düşüktü. Yine de bir şekilde onu buldum.

Onu iki kez buldum.

Ve onu tekrar bulabilirdim. İhtiyacı olduğu kadar.

38. Tur

William'a onu sevdiğimi söyleyecektim.

Ve onun da beni sevdiğine inanıyordum. Ama gözlerindeki korkuyu, tereddüdü hatırladım ve şimdi anlıyordum. Birini sevmek korkutucudur ve sanırım William beni uzun, çok uzun zamandır seviyordu.

"Telefonu çalışmıyor ve evinde de değil. Kontrol ettim," diye itiraf ettim, derme çatma battaniye pelerini bırakıp yerine başka bir pelerin aldım. Yıllardır kullanmadığım bir pelerin.

Koşarak yatak odama gittim ve Neema da peşimden geldi.

"Sabırsızlanıyorum," dedim dolabımı karıştırıp beni asla görmezden gelemeyeceği tek şeyi ararken. "Ofisine gidiyorum. Şimdi."

Annem ellerini birbirine vurdu ve Neema çığlık attı. "*Şunu* düzeltmemi izin ver." Neema kıyafetimi işaret etti.

"Ne planladığımı görene kadar bu iğrenme ifadeni koru." Bunca yıldan sonra hâlâ en sevdiğim orijinal hobbit kostümümü bulana kadar yere daha fazla giysi attım. "Eğer daha fazla zamana ihtiyacı varsa, beni *bununla* geri çevirmek zorunda kalacak."

Annem ciyakladı, ben de onları yatak odamdan kovdum ve üzerimi değiştirdim, kostümü hatırladığımdan çok daha dar buldum. Yine de artık geri dönmek için çok geçti. Kapıyı açtığımda, yavaşça alkışlamaya başlayan Neema, annem ve babamla yüz yüze geldim.

"Oh, bu onu öldürecek." Neema kahkahalarla uludu. "Bu kadar kışkırtıcı olacağını düşünmemiştim." Beni odasına çekti ve saç maşasını fişe taktı.

On beş dakika sonra -Neema için rekor sayılabilecek kadar kısa bir süre- buklelerim Frodo'ya meydan okuyacak kadar kıvrıkcıktı.

Geri çekildi ve alnını sildi. "Buradaki işim bitti."

I döndü için benim Anne. "Herhangi bir son kelimeler
. Tavsiye ya da teşvik?"

"Rosie, buna ihtiyacın yok. Buraya tek başına geldin. Şimdi git yakala onu, kaplan."

Neema'nın arabasını durdurduktan sonra bile kalbim gergin bir enerjiyle uğulduyordu. Google'da Thunderstruck'ın ofislerinin adresini aramış ve şehirde sadece bir tane olmasını ummuştum. Orta konsolu açtım ve telefonumu aldım. William'ın numarasını çevirdim ama sesli mesajına ulaştım.

Daha iyisi içindi.

Onu görmeye ihtiyacım vardı ve onun da beni görmesine ihtiyacım vardı. Beni geri çevirebilirdi ama nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Her zaman nasıl .

Beni bu kostümün içinde gördüğünde yüzünü görmek istiyordum. Sıra bendeydi. Benim hamlem.

Ama hala ne söyleyeceğime karar verememiştim. Kendi kendime omuz silkerek, içimden geldiği gibi konuşmaya karar verdim. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Hobbit çoraplarımla kaldırımda yürürken ana kapıya ulaştım ve zili çaldım.

En son bir adamı ofisinde şaşırttığımda, benim için pek iyi sonuçlanmamıştı ve bu sefer çok daha az çekici bir şey giyiyordum.

"Ah, merhaba?" Genç bir adam cam kapıdan bana baktı. "Merhaba, beni içeri alabilir misiniz? LAN buradayım." Muhtemelen bir laptop getirmeliydim.

Kostümümü incelerken kaşları birbirine yaklaştı.

Bir nefes verdim. "Ben William'ın bir arkadaşayım. William Ashdern?" Aşağı baktım, kıyafet seçimimi ve itiraf konumumu yeniden gözden geçirdim.

"Beni takip edin, Bayan Hobbit." Sırıttı, eğlendiği belliydi.

Beni kafeterya olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürdü. Masalar odanın dört bir yanına yayılmıştı ve her yüzey dizüstü bilgisayarlar, masaüstü bilgisayarlar ve kablolarla kaplıydı. Sol tarafımdaki hareket gözüme çarptı ve duvara yansıtılan oyunculardan birinin canlı yayınına baktım.

"William!" diye seslendi adam. "Biri William'a burada onu görmek isteyen seksi bir hobbit olduğunu söyleyebilir mi?"

Yanaklarım alev alev yandı ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Birkaç kişi başını kaldırıp aval aval baktı. Sessiz bir fısıltı uğultusu odaya yayıldı, ta ki bir dakika önce başlarını kaldırmaya zahmet etmeyenler kısa süre sonra aynı şaşkın ifadeyle bana bakana kadar.

İçim . Ateşim çıkabilir diye düşündüm.

Siyah çerçeveli gözlükleri olan kızıl saçlı bir adam ayağa kalktı. "William burada değil. Yaklaşık on beş dakika önce ayrıldı."

"Nereye gitti?" Rahatsızlık içinde dudağımı çiğnedim.

Omuz silkti. "Bir kızla görüşmekle ilgili bir şey."

Oh.

"Sen Rose musun?"

Başımı salladım ve adam sıırttı, yanakları kızarmıştı. "Seni görmek için gitti."

"Ben mi? Emin misin?" Sesim kesildi ve çoraplı ayak parmaklarımı ofis halısının içine soktum.

O ve diğer birkaç kişi bakışlarını değış tokuş etti. "Son birkaç aydır tek duyduğumuz sizdiniz."

Sersemlemiş ve biraz da kafası karışmış bir halde oyuncu gruba teşekkür ettim ve kendimi toparlamaya çalışarak binadan gizlice çıktım. Sersemlemiş bir halde arabaya geri döndüm, içine tırmandım ve telefonuma uzandım.

Tek bir mesaj beni bekliyordu:

Neema: Eve gel. Şimdi. O burada.

Kalbim sanki eve daha çabuk varmak için fırlayacakmış gibi göğsümde çarpıyordu. Arabayı vites taktım ve eve doğru sürdüm.

William'a.

Daireme ulaştığımda, hayal ettiğimden daha sessizdi. Dairenin son birkaç gündür gördüğü aynı çılgın hareketliliği bekliyordum. Parıltıyı bekliyordum. Kurdeleler için hazırlanmıştım.

Ama hiçbir parçam William'ı kanepemde dizüstü bilgisayarıyla tek başına otururken bulacağımı tahmin edemezdi.

Daireye adımımı attığımda ayağa fırladı. Dizüstü bilgisayarını bir kenara atarak siyah kot pantolonunu düzeltti ve siyah tişörtündeki elfçe karalamayı fark etmeden edemedim.

Ve artık bir parçam bile bundan şüphe etmiyordu. William Gandalf'tı. Aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu ama aynı kıyafetle orada dururken onu görebiliyordum. Kara gözlerini, şakacı gülümsemesini görebiliyordum. bağı hissedebiliyordum. O zaman ve şimdi.

Kıyafetlerimi incelerken yüzünde geniş ve biraz da şaşkın bir sırıtış belirdi.

"Hatırlıyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, açık kapı aralığında donup kalmıştım. "Hatırlıyorum."

William'ın ağzı aralandı ve üç hızlı adım atarak mesafeyi kapattı. Eli çenemin altına kaydı ve bakışlarıyla buluşmak için yukarı doğru eğdi. Nefesi hızlı hırıltılarla çıkıyordu. "Seni öpebilir miyim?"

Ağzı ağızıma çarpmadan önce yüzümde bir gülümseme belirdi ve ona karşı eridim. Elleri kolaylıkla belime dolandı, beni yerden kaldırdı ve göğsüne çekti, kalbinin benimkine karşı öfkesini hissedebiliyordum.

Öpüşmeyi keserken, "Rose," diye boğuk bir ses çıkardı.

Adımı söylediğini duymak bana hayat verdi. Tek hece. Sıradan bir isim. Ama onun dudaklarında sihirliydi.

"William, hatırlıyorum, hatırlıyorum." Sanki gezinen elleri bana duyduğunu belli etmiyormuş gibi tekrar tekrar söyledim. Şimdi her şeyi hatırlıyordum. "Bu yüzden beni aradın

İlk tanıştığımızda 'hobbit' demiştim," dedim nefes alarak ve oksijenin göğsümdeki çırpınıyla yarışmasına izin vererek. "Neden bana söylemedin?"

Beni bıraktıktan sonra bir nefes verdi ve arkasını dönüp elini cebine soktu. Omuzlarını dikleştirerek, avucunda küçük şeffaf bir çantayla bana doğru döndü.

Rahatsızlık ve belirsizlik yüz hatlarına yayıldı. "Sana söylemek istedim. Sana söylemek istediğim o kadar çok zaman oldu ki, ama o kadar uzun süre bekledim ki nasıl yapacağımı bilemedim ve her zaman paniklediğim büyük bir şey haline geldi..."

Parmaklarını pençeleyerek açtım ve içindeki şeye küçük çantayı çıkardım.

Kalbim durdu ve sonra göğsümde hızla çarparak içimdeki havayı dışarı attı.

Her parçam şimdi avucumda tuttuğum şeyi tanıdı. Bir kalp işareti.

Benim kalp işaretleyicim.

Gandalf'ın yıllar önce Comic Con'da çaldığının aynısı.

William derin bir nefes aldı. "Sana hobbit dediğim için ne kadar kaba olduğumla ilgili bir şaka yaptın ve beni tanımadığımı fark ettim.

-Ya da istemedin, çünkü Patrick oradaydı. Ama ben ikincisi olduğunu düşündüm çünkü Comic-Con'dan sonra hiç aramadın."

William'ın sesine, yakışıklı yüz hatlarına ve yumuşak, davetkâr duruşuna kırılmalı sinmişti. "Bekledim. Birkaç saat içinde aşık olduğum bu kıızı bekledim. İhtiyacım olan her şeyi küçük bir hobbit kostümü içinde sunan bu kıızı." Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana arkasını döndü. "Aramanı bekledim ama hiç aramadın. Ben de bizi bu utançtan kurtarabileceğimi düşündüm." Yüzünü bana dönerek alt dudağını çiğnedi. "Senin de bir erkek arkadaşın vardı... ve sonra olmadığında, Shaun senden uzak durmamı söyledi."

Kalbi elimde evirip çevirdim, olanları anlayamıyordum. "Eve gelmeden önce Gandalf'ın... senin... numaranı kaybettim."

William kanepeye düştü.

"Gitmişti," diye kekeledim. "Çantamdaki her cebi aradım ama numaranız yoktu."

Öne doğru eğilerek bileğimden tuttu ve beni

Onu. "Ama beni aramak istedin?" Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Başımı salladım. "Annemi geri götürdüm. Otoparkı aramama yardım etmesini istedim çünkü mekan kapalıydı. Üzerine yazdığın broşür gitmişti. Yanlışlıkla çöpe atmış olmalıyım ya da çantamdan düştü. Bilmiyorum. Kayboldu." Kalbi elimde çevirdim. Sonra dizlerinin arasına girerek ona uzattım.

"Bunu bana neden veriyorsun?"

Kelimeler içimden dökülürken güldüm. "Çünkü kalbim başından beri sendeydi."

"Bu gerçekten sevimsiz." Gülümsedi ve kalemi alıp cebine geri koydu. "Ama alacağım."

"Daha iyi bir şey bulamadığım için üzgünüm." Gözlerimi kıstım. "Tüm düşünmekle meşgulüm."

kucağına çekti ve öptü, eli enseme kavradı, öpücüğü derinleştirerek tüm bedenimi sıktı ve çırpınmaya başladı. Gandalf'ın -William'ın- tam da bu hobbit kostümünü giyerken beni öptüğünü hatırlamak beni coşku dolu bir hale soktu.

"Hiç fark etmediğine inanamıyorum," diye fısıldadı, gözleri gözlerimi tutarken.

Ben de anlayamadım. Kollarımı boynuna doladım ve Gandalf'ımı hayal ederken yüz hatlarını - burnunu, dudaklarını, gözlerini - inceledim.

"Peruk ve sakal takmışsın!" Alay ettim. "Ve bana adını hiç söylemedin."

"Entrika yaratmak istiyordum. O yaşlarda çok havalı olduğumu düşünürdüm." Gamzesi ortaya çıktı, derin ve sadece benim için gösteriliyordu.

"Buna inanamıyorum," dedim kıkırdayarak ve asla duramayacağımı düşünerek.

"Ve bunu giydiğine inanamıyorum." Burnumun ucunu öptü.

"Ayrıca ofisinize üzerime zor bir hobbit kostümüyle gittiğime inanamıyorum."

"Ciddi misin?" William güldü, göğsü bana karşı titriyordu ve ben daha da yaklaştım. "Neden beni aramaya geldin?"

"Neden beni aramaya geldin?" diye sordum.

"Yalvarmaya geldim. Patrick'le evlenme." Sesi alçaktı ve içime kadar işledi. Kendini tekrarlarken koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, bu sefer her kelimeyi telaffuz ediyordu. "Lütfen Patrick'le evlenme."

"Ben zaten hayır dedim," diye fısıldadım.

"O mükemmel değil." William titreyen elini çeneme götürdü ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana dek yüzümü eğdi. "Sen mükemmelsin Rose. Mükemmel olan tek kişi sensin ve o seni hak etmiyor."

"Peki sen?" Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Lütfen evet de.

William başını salladı. "Hayır."

Midem bulandı. William beni sıkıca tutmasaydı, arkamı dönerdim.

"Hayır, mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama izin verirsen deneyeceğim." Eğildi, burnu benimkine değdi. "Deniyorum ve senin istediğin ve hak ettiğin her şey olabileceğimden emin olmak istedim." Nefesi tenimde titriyordu. "Ama zamana ihtiyacım vardı. Ve sana, bana, Shaun', sana ve sevgine layık olduğumu kanıtlamak istedim Rose."

Ona daha fazla direnemeyerek başımı yukarı kaldırdım ve ağzını kendi ağzımla kavradım.

Dudaklarımız buluştuğunda içimde kıvılcımlar uçtu, ruhlarımız yeniden birleşti. Hayalini kurduğum bir şeydi.

"Elbette buna layıksın." Nefesim titriyordu ve konuşmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden onun yerine onu öptüm.

"Bütün bir sunum planlamıştım," dedi öpücükten ayrılarak. "Ama şimdi en seksi hobbit gibi giyinmişsin ve itiraf etmeliyim ki bu biraz dikkatimi dağıttı."

"Ne demek istiyorsun? Ben genelde böyle giyinirim." Ellerimi sıcak yanaklarıma götürdüm ve kıkırdadım.

William güldü. Tanrım, o kahkaha. Onu çok özlemiştim. "Sıra sende.

Neden bu gece beni aramaya gittin? Çünkü hatırladın mı?" Alt dudağını ısırdı. "Yoksa...?"

"Ben de yalvarmaya geldim."

"Yalvarıyor musun?" Dudakları yanağıma bastırdı ve sonra yavaşça çenem boyunca ilerledi, kulağımın lobunu bulmadan önce küçük benin üzerinde durdu.

"Dudakların bana dokunurken sağlıklı düşünemiyorum." Kulağımı kemirirken nefesim kesildi.

Tenime karşı gülümseyerek ağzını tekrar benimkine kaydırıldı. Dudaklarıma karşı kalın ve alçak bir sesle, "Neden bu kostümü giydiğini bilmem gerek Rose," dedi.

Ben kıkırdadım, o da sinirli bir inilti çıkardı.

Sonraki sözcükler kolaylıkla, korkmadan, hata yapıp yapmadığımı düşünmeden ağzımdan dökülürken tüm kan yüzüme hücum etti. "Beni sevmen için sana yalvarmak istedim William. Seni sevdiğimi bildiğim gibi sev beni."

Alnını benimkine yasladı ve konuşmadan önce bir an durdu. "Beni seviyor musun?"

Başımı salladım. "Seni seviyorum," dedim ve sonra yüzünün gevşemesinin keyfini çıkararak tekrar söyledim. "Seni çok seviyorum William. Gerçek aşk için tek şansımın sen olduğundan hiç şüphem yok. Sen de beni sevdiğini söyle?"

"Açıkçası, seni seviyorum. Seni seviyorum..." Ağzını kaldırdı ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra birkaç santim uzaklaşıp bana baktı. "Rose, seni sevmekten vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim."

39. Tur

William beni severdi.

Ve bu düşünce zihnimde tekrar tekrar oynarken, dilimi o çukurun çukuruna daldırmadan ve derin oluşu keşfetmeden önce kendimi fiziğın izin verdiği kadar sıkı bir şekilde etrafına sardım. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına aldığında nefesim kesildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ve sonunda boş daireye, tezgâhın üzerindeki terk edilmiş muımlara baktım. "Herkes nerede?"

"Burada değiller. Nereye gittiklerini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil." Bizi yatak odama götürdü. "Sanırım bir sonraki tur için hazırız." Bana seksi bir sırıtış attı.

"Öyle miyiz?" Kollarımı boynuna doladım ve en yakın neresi varsa onu yaladım. "Bir sonraki tur ne? Seks mi? Evlilik mi? Bebeğimiz mi olacak?" Alay ettim.

Beni nazikçe yatağa yatırırken göğsü titreyerek . "Bu gece seninle evlenebilseydim evlenirdim ama . Şu anda seninle ne yapabileceğimi biliyor musun?"

Heyecanla dudağımı ısırdım. "Ne değışti? Bizi hazır yapan ne?" bir avuç tuttum ve dudaklarını kendime çektim.

William üstüme tırmandı. Onun ağırlığı altında zevkten dört köşe olurken küçük bir inilti çıktı içimden, vücudu benimkine yaslanmıştı.

"Çok fazla..." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Ama en çok gerçeğı bilmeni istedim. Yalan gibi gelmeye başladı. Bu benim için sadece bir kaçamak değil... Benden emin olmanı istedim.

bize."

Elimi uzatıp güçlü çenesini okşadım. "Hiç şüphesiz."

Ağız boynuma düştü ve dokunduğu her yeri aydınlattı. "Hobbitler neden bu kadar çok kıyafet giyiyor?" diye homurdandı.

Kıkırdadım, her bir parçayı açmasına ve düğmelerini çözmesine yardım ettim. Bana bakmak için geriye doğru çekildi, bu gülümseme bana her şeyden daha fazla neşe veriyordu. "Çok ," dedi gömleğini tek bir hareketle çıkarmadan önce.

Bakışları dudaklarıma odaklanmış bir halde bana doğru ilerlerken dondu ve saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "Rose, ben sadece... Bilmeni isterim ki aylardır herhangi bir şekilde biriyle birlikte olmadım. Yemin ederim. Öpüştüğümüz andan beri. Aslında ondan önce. Seninle bir şansım olabileceğini fark ettiğim andan beri."

"Stacey bile mi?"

Beni kıkırdama krizine sokan bir tiksinti ifadesi takındı.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Shaun buraya geleceğinden bahsetti ve ben... korktum," diye itiraf ettim. "Sadece senin tarafından seilmek gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor."

"Üzülme." Burnumu öptü. "Seni hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde seveceğimden emin olabilirsin."

"Ben de seni seviyorum," dedim, ellerim kotunun düğmesini bulurken.

Şimdi bakma sırası bendeydi. Onu daha önce bir kez çıplak görmüştüm ama vücudunun bu kadar yakın olması, dokunmanın bana ait olduğunu bilmek beni nefessiz bırakmıştı.

Beni kaldırıp sırt üstü çevirdiğinde nefesim kesildi ve onunla ilgili gördüğüm hiçbir rüyanın gerçeğiyle boy ölçüşemeyeceğini kanıtladı.

"William," diye soludum adını, ta ki ben tamamen çözülene kadar. Üzerimdeki ışık bulanıklaştı ve uzuvlarım ağırlıksız hale geldi.

Benimle işi henüz bitmemiş olan William, sonunda ağzıma geri dönmeden önce vücudunun her yerini öptü. Her yerimi öptü ve hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde yerimi sevdiğini bildiğimden emin oldu.

Ve sonra sevişmenin, William tarafından sevilmenin nasıl bir his olması gerektiğinin doruklarında kayboldum. Ellerim onun güçlü ellerine bastırıyordu.

sıcak ağız boynumda, parmakları benimkileri buluyor ve sanki bırakmak beni kaybetmek anlamına geliyormuş gibi tutunuyor.

O anda, bu adamı sonsuza dek seveceğimi tekrar tekrar anladım. O da beni sevecekti. Ve sonunda, ter ve heyecanla ıslanmış kol ve bacaklarımızın birbirine dolanmasıyla yere yığıldık.

"Rose." Nefesi boynumda sıcaktı. "Beni seçtiğine inanamıyorum."

Zayıflık duygularımı bastırarak döndüm ve ağzının bir köşesini öptüm. "Tabii ki öptüm." Karşı köşeye öpücük daha bıraktım. "Ve her seferinde seni seçeceğim." Dolu ağzımı onunkine bastırdım.

Dudaklarıma gülümsedi ve bir Pokémon şakası yapmaya direndiğini hissettim.

Gözlerimi kapattım, vücudumun hissettiği şeyin, kaslarımın gevşekliğinin, aramızdaki sıcaklığın tadını çıkardım. "Bana Gandalf'ım olduğunu söyleseydin, çok zaman kazanabilirdik."

Dudakları bir kez daha benimkilerin üzerine indi. "O zamanlar olduğum kişi değilim... Beni halimle sevmeni istedim."

""

"Sonunda."

Yan döndüm ve yüzümü ona döndüm, elimi koydum ve ensesindeki siyah saçlarla oynadım. "Bu gece buraya gelmene ne sebep oldu? Neden dün gece değil? Neden bekledin?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Son birkaç gündür her gün kendimi durdurmak zorunda kaldım. Her gece. Telefonumu her elime aldığımda. Ama bu raunt için ihtiyacım olan tüm araçlara sahip olmak istedim çünkü eğer beni sevmeseydin, senin için savaşacaktım, için yalvaracaktım. Rose, senin için işleri asla berbat etmek istemediğimi sana kanıtlamam gerekiyordu ve boş vaatlerle gelmek istemiyordum." İri elleri kıvrımlarımda öyle bir niyetle gezindi ki yüzüm kızardı.

"İstifa ettim," diye kaçırdım. "Yaptığın şey yüzünden değildi. Oradan nefret ediyordum. Bana işime mal olmadın. Shaun her şeyi karıştırdı."

William gülümsedi, yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı ve ben buna doyamıyordum. Eğer onun gülümsemesini şişeleylebilseydim, dünyanın tüm sorunlarını çözebilirdim.

"Neden her şeyi mahvedeceğini söyleyip ?" diye sordum.

"Bunu sana açıklayabilecek adamla düğünde tanışacaksın." Bir nefes verdi. "Ben babamın ilişkilerinden birinin ürünüyüm. Zina yaptığı için aldığı ceza. En azından o öyle söylüyor." William'ın sesi yumuşadı. "Varlığımın her şeyi mahvettiğini söyledi."

Ağzının titremesi kalbimi sızlattı ve acısının bir kısmını dindirebilmeyi diledim. Elimin tersini yanağında gezdirdim. "Babanın sesi berbat geliyor."

Elimi avucunun içine alarak parmak uçlarımı öptü. "Kime sorduğuna bağlı, sanırım."

"Yarın ona çelme takacağım."

William sırttı.

"Sanırım sen ve Shaun gibi uzun boylu?"

Başını salladı.

"Güzel. Ne kadar uzun olurlarsa, o kadar sert düşerler. Geldiğimi bile görmeyecek."

William güldü ve beni kendine çekti, ben de onun şekline doğru kıvrıldım.

"Belki de sadece bunu görmek için bile olsa düğüne gelmeliyim."

Bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım, bana bakmasını ve inanmasını istiyordum. "Oyun sunumundan önce sen de yeterince iyi olmadığını söylemiştin ve bunu söylediğinde ne kadar saçma ve yanlış olduğuna neredeyse gülecektim. Çünkü William, sen benim başıma gelen en iyi şeysin."

Yumuşak bir nefes aldı ve öne doğru eğilip beni öptü. "Sonunda seninle birlikte olduğuma göre, bir değerim olduğuna inanmak zorundayım."

Dudaklarının karşısında eridim. "Shaun gelmeni çok ister. Sağdıç rolünü de henüz doldurmadı." Öpücükten uzaklaştım ve bakışlarını kendi bakışlarımla karşıladım. "Sana baskı yapmaya çalışmıyorum."

"Shaun ve Neema için orada olmak istiyorum. Seni o elbisenin içinde görmek istiyorum." William iç çekti. Sanki zihninde dönen dişlileri görebiliyordum. "Ondan sonsuza kadar saklanamam sanırım. Bir şartla gelirim."

"Ne?"

Burnumu öptü. "Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapalım ve düğünden önceki sabah biraz daha cesaret için."

"Sen hazır olmaz ben de hazırım." Ona doğru kıvrıldım.

William battaniyeyi yukarı çekerek üzerimizi örttü ve sanki benim bir uzantımmış gibi bir kolunu belime doladı. Öyle hissettim. Sanki...

Ev, hiç sahip olmadığım bir şey.

40. Tur

Telefonum dairenin içinde bir yerden çaldı. Gözlerimi açıp cevap vermek için hareketlendim ama kendimi kalçalarımın dolanan sıcak ve ağır bir bacağın ağırlığı altında buldum. William'la yüz yüze gelene kadar onun altında kıpırdandım ve sonra kadar onu öptüm.

Gözlerini yarı araladı, yüzünde bir gülümseme belirmişti bile. "İşte ben böyle uyandırılmak isterim." Bir dirseğine dayanarak kaşlarını çattı. "Bu ses de ne?"

"Alarmım. Artık işsiz olduğum için kapatmayı unuttum."

Kaşları çatıldı, ben de bir öpücükle düzeltiltim. Başını eğdi ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı.

Sonunda kendimden sıyrıldığımda, giydiği tişörtü üzerime geçirdim ve sanki bütün gece onu içime çekmemişim gibi kokusunun tadını çıkardım.

Oturma odasına koştum ve telefonumu orada buldum. Alarmı kapattım ve dikkatim dizüstü bilgisayarına takıldı. Hâlâ açıktı ve attığı kanepenin üzerinde yan yatmıştı. Ona götüreceğimi düşünerek kaldırdım ve ekranda Hayat Hedefleri başlıklı bir tablo belirdi. Kalbim durdu.

Hayat Hedeflerim değildi.

"Bunu unutmuşum." William arkamda yükseliyor, omzumun üzerinden bakarken çıplak göğsünü bana bastırıyordu.

Vücudum onun yakınlığı karşısında çırpındı. "Bana bundan bahsedecek misin?"

"Senin için yeterince iyi olmak istediğimi söylerken ciddiydim." Çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Geleceğimi seninle birlikte düşünmek istiyorum. Sizinle birlikte Yaşam Hedefleri istiyorum. İşimde yükseliyorum ve diğer çalışanlardan bazılarını işe aldım.

Uzun zamandır ve özellikle de son birkaç gündür üzerinde çalıştığım bir oyunda bana yardımcı olacak geliştiriciler." Yutkundu ve zaten kızarmış olan yanakları daha da karardı. "Bir sunumum olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, dikkatim hesap çizelgesine yöneldi. Kendisi için, benim için ve *bizim* için hedefler oluşturmuştu.

"Sana söylemiştim." Koyu renk saçlarımı yana yatırarak boynumu öptü. "Senin için en iyisi olacağım, çünkü sen benim başıma gelen en iyi şeysin."

Dizüstü bilgisayarı alarak beni yatağa geri götürdü, yolda faresini de aldı. Ona olabildiğince yaklaştım, ellerimden birini kalçalarının arasına daldırarak tenini, sıcaklığını hissetmeye devam ettim ve bunu o istediği için yapabileceğimi biliyordum.

Yanağımı yanağına dayadığımda, Overpower adlı bir dosyaya tıklarken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. Program yüklenirken içimde bir karışıklık oluştu.

Çalışması birkaç dakika sürdü ve William kara, çatık kaşlarıyla bana baktı. "Henüz bitmedi. En temel fikri bu, ama önce sana göstermek ve fikrini almak istedim çünkü... eğer beğenmezsen, o zaman bir anlamı olmayacak. Var olmayacak." Sözcükleri kısa, pürüzlü patlamalar halinde onu terk etti.

Ekranda "Overpower" kelimesi yandı ve nefesim çok ama çok sığılaştı.

Oyunun başlamasını izlerken William bana baktı. Açılış ekranı, hazırladığımız kural sayfasıyla neredeyse aynı olan talimatları gösteriyordu. Bir sonraki ekran bir karakter seçmemize izin veriyordu.

"Tek oyunculu ya da çok oyunculu," dedi sesi kalınlaşarak. "Çevrimiçi ya da çevrimdışı." Oyun başladığında boğazını temizledi ve ben olan biteni izlemekten başka bir şey yapamadım.

"Herhangi bir şeyi değiştirebiliriz," diye saçmaladı. "İlham aldığım için bu fikre kapıldım." Gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı. "Rose, Overpower'ı seviyorum. Bunu seni etkilemek için falan söylemiyorum. Yıllar önce ilk tanıştığımızda çok sevmiştim, şimdi daha da çok seviyorum."

Dudaklarını ıslattı ve gözlerini ekrana odaklayarak oyunun bir kısmını oynadı.

Seçtiği karakter. "Stacey onun evine bıraktığım bazı demoları bıraktı. Karakter tasarımı için bunlardan birini referans almam gerekiyordu - ki bu konuyu hiç ele almamıştık. Sevdiğini bildiğim şeylerden yola çıkmaya çalıştım, bu yüzden büyücü Gandalf'tan esinlendi ama tam olarak değil. Ayrıca *The Sims*'de olduğu gibi orijinal karakter yaratımına da olanak tanıyor ki bunu yılda en az bir kez oynadığını biliyorum."

Ekranı odaklanırken alnında çizgiler belirdi. "Masa oyunu hissini koruyacak unsurlar var, ancak özellikle her hafta gelen gürültülü bir arkadaş grubuna erişimi olmayan oyuncular için bir video oyunu olarak erişilebilir olmasını istedim."

Dudağımı ısırdım ve sessiz gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Onu bölmek istemedim. Oynamayı bırakmasını istemedim. *Lady of War* ve hatta *Haunted Thrones'tan* esinlenilmiş gibi görünen öğeler gördüm.

"Umarım sakıncası yoktur - ve burada kendimi övmeye çalışmıyorum - ama *Walk of Death*'ten bazı şeyler kullandım çünkü en sevdiğinizden biri olduğunu söylediniz."

"Bu benim en sevdiğim şey," diye ciyakladım, sesim çatlıyordu.

William'ın bakışları aşağı kaydı ve eli yanaklarımdaki ıslaklığı silmek için havalandı. Dudaklarını her iki gözümün köşesine yerleştirerek gözyaşlarımı öptü. "Dediğim gibi, eğer gün ışığına çıkmasını istemiyorsan, sorun . Bunu satmak niyetiyle yapmadım. Senin için yaptım. Böylece oyununu istediğin zaman, istediğin yerde ve istediğin kişiyle oynayabilirsin... hatta tek başına."

Göğsümün içindeki baskı aşkla birlikte büyüdü ve beni parçalamakla tehdit etti. "William, onu seviyorum. *Seni* seviyorum." Burnumu taze gözyaşlarımı sildim. "Seninle oynamak istiyorum. Bütün hayatımı seninle oynamak istiyorum, ama şimdilik" - boğazıma takılan yumruyu yuttum

"Bunu bir süre daha oynar mısın?"

"Denemek ister misin?"

Başımı salladım. "Seni oynarken izlemeyi seviyorum." Kıkırdadım. "Zaten bu işe de böyle başladık."

Kaşları çatıldı ve beni hem sarsan hem de ısıtan bir kahkaha attı. "Gerçekten beğendin mi? Şu anda pek iyi değil. Biliyorum."

Ona daha sert bastırdım ve o da bir kolunu bana doladı. "Gerçekten hoşuma gitti," diye ona güvence verdim. "Sen seviyor musun?"

"Buna doyamıyorum. Kendime durup düşünmem, yemek yemem ve sana mesaj atmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım."

Kıkırdadım. Bunun için onun berbat mesajlaşma alışkanlıklarını kabul edebilirdim. "Ve... sence diğer insanlar bunu yapar mı?" Ellerimi göğsünde gezdirdim, her yerini ezberledim.

"Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime söz verdiğim için Thunderstruck'ın CEO'su ile konuştum bile. Yapımcılığını üstlenmekten ve beni ana geliştirici olarak tutmaktan mutlu olacaklarını söyledi ve sen ve ben, onlara kârdan pay vermemiz koşuluyla, tam bir yaratıcı kontrole sahip olacağız."

İçime bir elektrik çarptı ve dik oturdum. "Sen ciddi misin?"

"Nadiren, ama bu durumda, öyleyim." Yüzünü bana döndü, dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve ben ona uzanmak istedim. Onun oyununu izlemeyi bitirmemiştim. "Rose, tekrar söylüyorum, bu konuda sana baskı yapmak istemiyorum. Bundan herhangi bir maddi kazanç elde etmek istemiyorum."

Kara kaşları birbirine sarıldı ve ben de ona doğru uzanıp dizüstü bilgisayarını kaptım. Kollarının arasında kıkırdandım ve başka bir girdi eklemeyi önce Yaşam Hedefleri tablosunu açtım:

Rose ve William Overpower için video oyununu birlikte geliştirirler.

"Overpower'ın oynanmasını istiyorum. Keyif alınmasını istiyorum. Bu karakterleri, amaçlarını ve bu dünyayı yaratmak için bir ömür harcadım." Dizüstü bilgisayarını ona geri uzattım. "Sanırım sonuçta video oyunları kazanıyor."

"Bekle, sunumumu bitirmedim." "Dahası mı var?"

"Thunderstruck'ın ilgisiyle Fun&Games, video oyununun piyasaya sonra bir masa oyunu üretimine yatırım yapmaya istekli olduklarını söyledi. Ama sizinle görüşmek istiyorlar."

Ağzım açık kaldı. "Bütün bunları yapmaya ne zaman vakit buldun?"

"Senden istediğimde." Beni öptü. "Gerçekten düşündün mü

Dünyada beni seni sevdiğimi söylemekten alıkoyacak başka bir şey var mıydı Rose? Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Sen benim değilken de seni sevdim."

Elimi başının arkasına, saçlarının arasına kaydurdım ve onu ağzıma doğru çektim.

"Ben her zaman senin sevgin oldum."

41. Tur

Telefonum bir mesajla çaldı ve William'a dönmeden önce hızla ona baktım.

"Neema geri dönüyor," diye fısıldadım ona.

"Yarın gerçekleşecek bir düğün için kardeşimi görmeye gitmeliyim." William yataktan çıktı ve ben doğruca kucağına sürünene kadar kenarda bekledi.

Kollarımı boynuna doladı, beni kaldırdı ve ben de utanmadan bacaklarımı beline doladım, sıktım ve ondan kaçan küçük nefesin tadını çıkardım.

"Ama Shaun'u görmeden önce duş almalıyım ve muhtemelen sen de Neema'yı görmeden önce duş almalısın." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, gözleri açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yutuyordu.

"Belki de zaman için birlikte duş almalıyız?" Başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Su tasarrufu da sağlar."

Kıkırdadım ve dudakları dudaklarıma kondu, dudaklarımızı kavurucu bir öpücükle birbirine yapıştırdı. Bizi banyoya götürdü ve beni yere bırakmadan suyu açtı.

Dudakları çenem boyunca kayıyor, ilerledikçe tadına bakıyordu.

O akan suyun altına girmeden bir saniye önce gömleğimi çıkarıp yere atarken gözlerim onunla buluştu. Beni öperken nefeslerimiz sıcak buharla karıştı ve vücudumdaki her hücreyi uyandırdı. Bana baktı, gözleri parlıyordu ve özlemini çektiğim o gülümseme yakışıklı yüzünde parladı.

"Hayatımın geri kalanını seni mutlu etmeye adayabilirsem, o zaman kazanmış olurum," diye fısıldadı.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Eğer aşk bir oyunsa, William bu oyunda en iyisiydi.

Bir milyon veda öpücüğünden sonra William kendini sürükleyerek dairemnden çıktı. Yatak odama koşarak gittim ve Neema gelmeden önce hazırlanmak için acele ettim. Duştan sonra mesajlarımı açtım ve ailemle birlikte geceyi William'ın kredi kartı sayesinde lüks bir otelde geçirdiklerini ve her an gelebileceklerini bildiren bir mesaj daha buldum.

Ön kapı hızla açılarak heyecanlı Neema'yı ortaya çıkardı.

"Evleniyorsun!" diye haykırdım.

"Ve sen ve William sonunda oldunuz!" diye ciyakladı. Çenem dehşet içinde düştü.

Güldü. "Merak etme, annenle baban aşağıda."

"Tüm bunlar düğüne bu kadar yakın olduğu için çok üzgünüm." İki elimle yüzümü kapattım. "Zamanlamayı daha iyi yapmalıydım."

Neema cevap veremedi telefonum çaldı. Ve sonra ikinci kez çaldı.

Ve tekrar.

Neema onu aldı ve ekrana baktı. "Aman Tanrım!

Bu William ve romantik davranıyor!"

Telefonumu parmaklarının arasından çekip aldım, mesajları okudukça kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Seni seviyorum.

Ve şimdiden seni özledim.

Dün gece hayatımın en güzel gecesi idi. Ve bu sabah da hayatımın en güzel sabahıydı.

"Annen ve yedi yüz çantası buraya gelmeden önce önümüzdeki üç saniye içinde bana her şeyi anlatmalısın."

"Düğüne geliyor." Gülümsedim, kendime mi yoksa ona mı gülümsediğimden emin değildim. Tek bildiğim gülümsediğim ve belki de hiç durmayacağımdı.

"Oh, ! Demek seksten sonra sihirli bir şeyler yapıyorsun,

erkekleri istediğın her şeyi yapmaya ikna edebiliyor musun?"

Koluna hafifçe yumruk attım.

"Neredeyse kayınbiraderime aşık olduğuna inanamıyorum," dedi. "Bir gün kardeş olacağız."

Annem o anda geldi ve içimdeki havayı sıkarak çıkardı. "Merhaba bebeğim. Lütfen William'a özel bir odayla harika bir gece geçirdiği için teşekkür et, böylece baban ve ben senin mastürbasyon yasak kuralın hakkında endişelenmek zorunda kalmadık."

Gözlerimi kapattım ve inledim.

Annem masadaki yerini aldı ve mumları yakmaya devam etti. Sonunda babam da katıldı. Taşıdığı poşetlerin sayısına bakıp sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Yani. Çok fazla. Çanta. Annemin neden bu kadar çok çanta taşıdığını kimse bilmiyordu ve ben de otelde geçireceği bir gece için neden ihtiyaç duyduğunu merak ediyordum.

Neema'yı yatak odama çektim ve dairemizdeki son günümüzü birlikte, sevdiğimiz şeyler ve insanlar hakkında, başkalarının isteyeceğinden çok daha ayrıntılı konuşarak geçirdik.

Ertesi sabah gökyüzü her zamankinden daha maviydi - Shaun'un gözleri kadar mavi - ve en iyi arkadaşlarımla mükemmel bir düşün günü geçireceğini bilmek kalbimi eritti. Sonra William'ı, ama herhangi bir William'ı değil, o takım elbisenin içindeki William'ı göreceğimi bildiğim için tekrar eridi. O takım elbiseyi giyerken beni seven William'ı.

William'ım.

Mekâna vardktan ve ailemle Neema içeri girdikten sonra ben geride kalıp arabayı Neema'nın "hazırlanma odası "na taşıyan birkaç garsonun yardımıyla boşalttım.

Güçlü bir çift kol belime sarıldı. Dudaklarını boynuma dayayan William, tenime minik öpücükler bıraktı.

"Bunu bir daha kimseden saklamayacağımı bilmelisin," fısıldadı.

Döndüm ve başını kendime doğru çektim, dudaklarımız sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi buluştu. Sanki bunu yapıyormuşuz gibi

Yıllardır.

"Ah, William!" diye seslendi annem.

O kadar hızlı sıçradım ki arabanın bagajına düştüm. Annem yaklaşırken William kıpırdandı ve bana kolunu uzattı.

"Merhaba, Bayan Jones." William gülümsedi ama sesi gerginlikle doluydu. "Ben William Ashdern, evet. Sizinle şahsen tanıştığımıza memnun oldum."

"Anne." Ona doğru koştum ve kulağına fısıldadım, "O Gandalf! O gerçekten Gandalf. Benim Gandalf'ım."

Gözleri heyecanla parladı ve onu sıkıca kucaklamak için kendine çekti. "Birbirinizi tekrar bulacağınızı biliyordum."

Sırıttım ve William'ı hâlâ annemin kucağında bıraktım, onu bırakmasını beklersem tüm düğünü kaçırabileceğimi biliyordum.

Hazırlanma odasına ulaştığımda kapıyı açtım ve Neema'yı görünce heyecandan nefesim kesildi. İki kadın aynı anda saçı ve makyajı üzerinde çalışıyordu.

Neema'nın makyajını yapan kadın bana baktı. "Baş nedime sen misin?"

Başımı salladım, hâlâ kelimelerimi bulamıyordum.

"Otur. Sırada sen varsın ve üzerinde çalışmamız gereken bir sürü saçın var." Neema'dan bana doğru sıçradılar.

Claire kapıdan içeri daldı, lacivert şal elbisesi içinde biraz dağınık ama güzeldi. Neema'ya sıkıca sarıldı ama bana yaklaştığı sırada makyaj ve saç ikilisi tarafından uzaklaştırıldı.

"Her şeyin plana uygun gitmesi konusunda gergin hissetmeye başlıyorum." Neema odanın içinde volta atıyordu. "Bana William'dan biraz daha bahset, bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı."

"William?" Claire küçük bir sıçrayışla, "William," dedi.

"William." Adını içime çektim ve kızardım.

"William'la yattı!" Neema bağırdı.

"Şşşt!" Yüzüm alev aldı. "O kadar yüksek sesle değil. Düğün konukları seni duyacak."

"Ne zaman?" Claire bana baktı, çenesi iyice düştü. Dizime vurdu. "Peki neden bana söylemedin?"

Güldüm.

Makyöz ofladı pufladı.

Neema homurdandı.

"Sana her şeyi başka zaman anlatırım." Gözlerimi *"Şimdi olmaz!"* der gibi açtım. Zaten makyaj sanatçısının son sinirine dokunmuştum.

Neema elimi tuttu ve nazıkçe sıktı. "Senin adına ve kendi adıma çok mutluyum. Bu kesinlikle seni her zaman göreceğimiz anlamına geliyor."

Claire ve Neema paravanlardan birinin arkasına geçtiler, ben de saçım ve makyajım tamamlanır tamamlanmaz diğerine geçtim. Mercan rengi elbisemi giydim ve aynadaki yansımama bakarken ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim. Rengin siyah saçlarımı vurgulamasına ve yüksek yakasının kıvrımlarımı vurgularken yeterince tenimi örtmesine bayıldım. Bacağımı uzattım ve kalçama kadar uzanan yırtmacı hayranlıkla seyrettim. En iyi yerlerimi ortaya çıkarırken, daha az rahat ettiğim bölgelerimi gizliyordu. Mükemmeldi ama bunu benim için en iyi arkadaşım seçmişti. Bilmem gerekirdi.

Paravanın arkasından çıktım ve Neema'yı gelinliği içinde görünce nefesim kesildi. Göz kamaştırıcıydı ve o kadar çok neşe saçıyordu ki o günden önce gelinliğini neden hiçbirimizin görmesini istemediğini anladım. Beyaz boncuklu danteller koyu kahverengi tenini süslüyor, sanki oraya aitmiş gibi teniyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Tüm bu etki kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşemdi.

Aynı anda kapı hafifçe vuruldu ve William içeri girdi. Kalbim onun dikkatini çekmek için dans ediyormuş gibi sevinçle doldu.

"Hey, güzelim." Bana gülümsedi ve ben onun iltifatları altında acı çektim, yüzümü sabit tutmaya çalıştım ama bu imkansızdı.

Dikkatini Neema'ya çevirdi. "Çok güzel görünüyorsun, kardeşim. Ve Shaun sen ne zaman istersen hazır."

"Hazırım," diye cevap verdi şimdi tam olarak anladığım bir kendinden eminlikle.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi William bana göz kırptı. "Bir dakika sonra görüşürüz."

O odadan çıkarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Bu çarpıntıyla daha sonra ilgileneceğimi hatırlayarak sııttım.

42. Tur

Düğün törenine hazırlanmak için koridorun arka tarafında kendimizi hazırladık. William yanımda durdu ve bana kolunu uzattı. Koluna girdim ve beynimdeki tüm konsantrasyonumu kullanarak koridorda ayağım , o karanlık gözlerle bakmadan ve son birkaç günü ve sonsuza dek geri kalanını düşünüp erimeden yürümeyi başardım.

Ön tarafa vardığımızda Shaun gelinini karşılamak için hazır bekliyordu, yüz ifadesi yumuşak ve gergindi ama sevgi doluydu. William'ın yanında yerini alırken ona gülümsedi.

Müzik durdu ve Neema'nın seçtiği klasik piyano parçası açılış akorlarını çaldı. Konuklar, gelini ilk kez görebilmek umuduyla koltuklarında iki büklüm oldular. Saniyeler sonra gelin ortaya çıktı. Fildişi elbisesi güneş ışığında parıldayan gelin koridorda yürürken salonda toplu bir nefes alma sesi yankılandı ve mutluluğunun herkesin kalbini fethettiği, güzelliği ve zarafeti karşısında hepimizi hayretler içinde bıraktığı açıktı.

En iyi iki arkadaşımın birbirlerine olan aşklarını ilan edişlerini izlemek asla unutamayacağım bir şeydi.

Törenin ardından akşam yemeği için masaya oturduk ve ben kendimi kalabalığın içinde yaşlı Shaun'a benzediğini düşündüğüm adamı aramaktan alıkoyamadım. Onu bana bakarken buldum. Ya da doğrudan bana değil, yanımdaki kişiye doğru bakıyordu. William'a.

William bakışlarımı takip etti ve gözleri babasınıninkilerle buluştu. Nefesi kesildi ve vücudu kaskatı kesildi. Yaşlı adam ona acı dolu bir ifade verdiğinde ayağa kalktım ve William'ı ateş hattından uzaklaştırdım.

Ben çatışmadan kaçınırken, göğsümde bir sıcaklık onu savunmak için ortaya çıktı.

Sevdiğim adam.

"Ben büyük bir çocuğum," dedi William, ceketinin koluna tutunan elimi nazikçe bırakırken sesi sertti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hiç şüphesiz yapabilirsin. Ama benim seni sevmeme alışman gerekecek, bu da asla kendini idare etmek zorunda kalmayacağın anlamına geliyor."

William alt dudağını dişlerinin arasına alarak bana kışkırtıcı bir bakış attı. "Öyle mi?"

Ellerim sıcak yüzüme doğru kalktı. "Bu planladığımdan çok daha müstehcen geldi."

Bana gülümsedi ama yüzündeki yumuşak çizgilerde bir hüznün vardı.

"Bu hiç adil değil." Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. "Gebe kalmayı sen seçmedin. İki rızası olan taraf vardı ve sen onlardan biri değildin."

"Bana baktığında tek gördüğün şeyin hatası olduğunu söyledin; karısı ise sadece sadakatsizliğini görürdü. Hastaları, onların aileleri ve arkadaşları da dahil olmak üzere herkes gibi." Gözlerinin arkasında bir gölge dolaşıyor, yüz hatlarını ağırlaştırıyordu. "Annem öldüğünde ve büyükannem artık bana bakamadığında, beni ona gönderdi. Neredeyse hayatını, itibarını ve evliliğini mahvediyordum."

Gözyaşlarımı geri kıptım ve avucumu yanağına koydum. "Bu senin hatan değil."

Yüz ifadesi bir kez daha sertleşmeden önce dokunuşumla gevşedi. Arkamı döndüğümde, Shaun babalarıyla birlikte yaklaşırken vücudum öfkeyle dikleşti.

Yüzü kızaran Shaun babasına uyarıcı bir kaş kaldırdı. "Bana anlattıklarını William'a da anlat."

Shaun'la aynı boyda ama William'dan kısa olan yaşlı adam boğazını temizledikten sonra bakışlarını ayaklarına indirdi. "William, ben de seninle konuşmak istiyordum, özür dilemek için."

William zar zor nefes alıyordu.

"Ben... Ben burada olmak için yolumu değiştirdim, sadece Shaun'un evlendiğini görmek için değil, seni görebileceğim tek yerin burası olduğunu düşündüğüm için." Sevmeye başladığım o karanlık gözlerle William'a baktı.

"Öfkemi hak etmedin... ya da sana davranış şeklimi. Bu adil değildi," diye devam etti. "Ama senin gelişin hayatımı alt üst etti. Belinda ayrılmak istedi ve Shaun'un birdenbire tanımak istediği bir kardeşi oldu. Ve herkes -seninle tanışan herkes- karımı aldattığımı biliyordu." Derin bir nefes aldı. "Seni uzaklaştırmak, seni suçlamak daha kolaydı. Sen etrafta yokken, her şeyi berbat etmemiş gibi davranabilirdik ve hatalı olan ben değildim. Ama hatalı olan bendim, tamamen bendim. Anneni bile suçlayamadım." Yakasını çekiştirdi ve hızlıca nefes aldı. "Evli olduğumdan haberi yoktu."

William'ın boğazındaki adem elması sıçradı.

Shaun dirseğiyle babasına vurdu, ifadesi sertti. "Ve?"

William'ın babası bir nefes daha verdi. "Ve seni kendin hakkında inandırdığım tüm o kötü şeyler için çok özür dilerim. Sen her şeyi mahvetmezsin. Sefalet saçmıyorsun, bunların hepsini kendim yaptım. Ve ikinizi ayrı tutma çabalarım rağmen Shaun'la ne kadar yakın olduğunuza bakılırsa, paylaşabileceğimiz yılların mutluluğunu kaçırdığımı anlıyorum."

Shaun kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri kardeşi ve babaları arasında gidip geliyordu.

"Beni bugün ya da hiçbir zaman affetmeni beklemiyorum," diye devam etti babaları. "Ama sana terapiye gittiğimi ve Belinda'yla bu meselenin çoğunu hallettiğimizi söylemek istedim. Ama sen. Sana davranış biçimim konusunda çok fazla pişmanlığım var. William, sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir adamsın ve sana yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirdiğim için çok üzgünüm."

Söyleyeceğini söyledikten sonra gitmek için döndü ama William'ın en kısık sesle konuşmasıyla durdu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı William.

Bu sözlerin babası için mi yoksa kardeşi için mi söylendiğinden emin değildim ama William'ın babası bu sözleri kendisi için söyledi.

Tekrar William'a dönerek bir adım öne çıktı ve elini onun omzuna koyarak hafifçe okşadı.

Shaun'un yüzüne bir gülümseme yayıldı ve babasıyla kardeşini kucağına çekti.

Bir süre sonra Shaun geri çekildi ve ıslak yanaklarını kuruladı. "William, Rose: içeri girin. Konuşma zamanınız gelmek üzere."

William babasına ve ağabeyine hafifçe başını sallayarak parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni de yanına çekti. Yürürken başımı kaldırıp ona baktım, o da bana gülümsedi, gözleri parlak ve kırmızı çerçeveliydi. durdurarak parmak uçlarında durdum ve yanağından öptüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "İyi misin?"

Sırıttı. "Gerçek aşkın öpücüğü gerçekten işe yarıyor."

Alt dudağımı ısırdım. "Bana acı çektirmenin tam tersini yapıyorsun." "Çok iyi farkındayım." Seksi gamzesi yanağında patladı.

Nazik bir yumruk attım ama beni yakaladı ve kucakladı.

Kollarının sıcaklığında güvende ve bana olan sevgisinden emin bir şekilde başımı kaldırıp ona baktım. "Fun&Games'ten Dudley gelecek hafta için bir toplantı ayarlamak üzere aradı."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Onlarla buluştuğunda benim hakkımda söylediğin o güzel şeyler yüzünden."

William kızardı. Kızardığı zaman çok sevimli oluyordu. "Hepsi doğru. Başka ne dedi?"

"Fazla bir şey değil, ama bir mülakat olacağından şüpheliymişim gibi geldi. MBA'imi ne zaman alacağımı sordular ve beni LinkedIn'de takip ettiklerini ve bulduklarından etkilendiklerini itiraf ettiler."

"Çünkü çok etkileyicisin." "Kes şunu."

"Öylesin." Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Cesur, zeki ve komiksin ve bir şekilde herkese yardım edecek zamanı buluyorsun. Sana ihtiyacı olan herkes için oradasın. İnanılmazsın."

Eğer beni tutmasaydı, eriyip .

Dudakları alnıma bastırdı. "Oraya mükemmel uyum sağlarsın."

"Kendimi aşmak istemiyorum. Bir dahaki sefere iş aramaya başlayacağım."

hafta da. Kalçana yapışmadan hayatta kalabildiğim zaman."

Güldü ve sonra beni göğsüne doğru çekti. Kalbim sanki iki katına çıkmış gibi hissettim.

Ellerimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimin arkasını öptü. "Şimdi gel, hazırlanmamız gereken konuşmalar var."

William podyumdaki mikrofonu aldı ve boğazını temizledi. "Merhaba. Bilmeyenler için söyleyeyim, ben William." Durakladı ve bakışları ön tarafa yakın oturan babasına yöneldi.

Yaşlı adam ona gülümsedi.

"William Ashdern." Boğazını temizledi. "Ben, uh... Gerçekten uzun ve içten bir konuşma yazdım ama Shaun ve Neema'nın ben bakmıyorken okuduklarını öğrendim yüzden konuşmayı ben yapmayacağım."

İnleyen ve suçlulukla yüzünü kapatan Shaun'a göz kırptı.

William devam etti. "Söyleyeceğim şey şu: Shaun ve Neema birbirleri için ve uzun ve mutlu bir evlilikleri olacağından hiç şüphem yok." Beni daha yakına çekerken elini elime doladı ve bana baktı. "Ve benim söyleyip de onun daha iyi söyleyemeyeceği hiçbir şey yok. O yüzden sizi tüm evrendeki en sevdiğim kişiyle tanıştırmama izin verin, bizim güzel, hobbit amigo kızımız Rose."

Mikrofonu bana uzattı ve kalbim titredi. Buna ama William'ın beni böyle takdim etmesine hazır değildim. Gözlerindeki ışıltının ve kocaman gülümsemesinin tadını çıkarıyordum.

"Teşekkür , William." Konuklara döndüm. "Merhaba, evet... Rose, baş nedimeyim ve bu günü hepinizle birlikte kutlamaktan mutluluk duyuyorum. En iyi arkadaşınız evlendiğinde, kendi düğününüz gibi hissedersiniz. En iyi arkadaşınız diğer en iyi arkadaşınızla evleniyorsa, nişanlandıkları andan şu ana kadar uyumadığınız anlamına gelir. Yani, bundan sonra beni bir köşede uyurken bulursanız, telaşlanmayın. Ama lütfen iç sesinizi kullanmayı unutmayın."

Seyirciler arasında birkaç kişi kıkırdadı.

"Şaka bir yana, şunlara bir bakın. Yani, gerçekten bakın. Ne kadar güzeller? Shaun ve Neema tanıdığım en harika insanlardan ikisi ve onlara her şeyin en iyisini diliyorum."

Neema uzandı ve elimi sıktı.

Sonraki birkaç kelime planlı değildi, ama yine de içimden döküldü.

"Çok kısa bir süre önce, bana uygun olmayan bir işten istifa . Ama bu aynı zamanda Shaun'u hayatıma sokan ve daha da önemlisi bu ikisini bir araya getiren bir işti. Bunu bildiğim için, bugün bulunduğumuz noktada, ikisinin birbirine aşık olmasıyla sonuçlanacağını bilseydim o mücadeleyi tekrar tekrar verirdim." En iyi iki arkadaşıma baktım. "İkinizi de seviyorum."

"Seni seviyoruz," diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Shaun ayağa kalktı, beni yanağımdan öptü ve kulağıma fısıldadı, "Birkaç şey söylememin sakıncası var mı?"

Mikrofonu ona uzattım.

Shaun konuklarına gülümsedi. "Bizimle kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ben dünyanın en şanslı adamıyım. Hayallerimin kızıyla evlendim, ama aynı zamanda tüm bunları bir araya getirdiği için teşekkür etmem gereken en iyi kardeşim ve arkadaşım var." William ve bana gülümsedi. "Peki, düşün günümüzü mükemmelleştirmenin yollarını bulmak için balkonumuzda saatlerini harcayan bu ikisi için bir alkışa ne dersiniz?"

William gülmekten iki büklüm olurken yanaklarıma kan hücum etti. Neema da kendini tutamadı ve kıkırdamaya başladı.

. Mükemmeldi.

Sonsöz

Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Dudley ofisime girerken kızmış gibi yaparak sordu. "Yarım gün izin aldın. Evine git."

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "Bir dakika içinde çıkacağım. Bu raporu bitirmek ve gelecek haftanın bültenini yazmak istiyorum."

Gelen kutumu nihayet temizledikten sonra artık işimin bir parçası olarak haber bültenleri derliyor olmam biraz .

Başını iki yana salladı. "Hayır, saat beşi geçti. Evine git. Bir aydır buradasın ve şimdiden hepimizden daha fazla mesai biriktirdin. Burası M&G değil."

Kaydet simgesine birkaç kez tıkladım. "Biliyorum. Bu yüzden hâlâ buradayım."

Bana sıcak bir gülümseme sundu ve topuklarının üzerinde döndü. "Pazartesi görüşürüz."

Küçük ama özel ofisimdeki yeni masamdan eşyalarımı topladım. Claire ve Dean'den aldığım bir paket temel tıbbi malzeme köşede duruyordu. Lincoln'den bir Bulma heykelciği de yanında duruyordu. Neema ve Shaun düğünlerinde yedimizin bir fotoğrafını çerçevelemişti ve ekranımın yanında, bütün gün bakabileceğim bir yerde, William'ın bir fotoğrafına yapıştırılmış kalp işareti vardı.

William.

Bunca ay sonra bile onu düşünmek bile beni gülümsetiyordu. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj yazdım.

Rose: Yakında evde ol. Seni seviyorum, x.

Öpücük emojisiyle cevap verdi. Bu konuda hala pek iyi değildi.

mesajlaşıyordu ama daha iyiye gidiyordu.

Eve koştuktan sonra kapıyı açtım ve William'ı bilgisayarının başında hararetle tıklarken buldum. İçeri girdiğimden tamamen habersiz bir şekilde küfretti.

Çantamı yere bıraktım ve geniş sırtının arkasına doğru yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm. "Hey."

Homurdandı ve kapat simgesine üç kez tıkladıktan sonra bana o tüyler ürpertici öpücüklerinden birini verdi. Oyuna karşı sergilediği tüm öfke o muhteşem yüzünden kayboldu.

"İş nasıldı?" diye sordu.

"Her zamanki gibi eğlenceli. Senin için nasıldı?"

Başını salladı. "Şeyden çok Overpower üzerinde çalıştım. Biraz ilerleme kaydettim, görmek ister misin?"

Ben onun kucağına oturdum, o da bizi ekrana bakacak şekilde döndürdü. "Tamam..." Onu her yalnız bıraktığımda daha da iyi olan oyunu açtı.

Sevgi seviyelerinin imkânsız olduğunu düşünmüştüm ama William'a karşı hissettiklerim her geçen gün artıyordu. Patlayabilirdim.

Gösterisini bitirdiğinde William bana sıırttı. "Şu ana kadar elimizde olan bu kadar, ancak yaklaşık bir yıl sonra, neredeyse günümüze kadar bir sürüm planlıyoruz."

Heyecandan kemiklerim gıdıklandı. "Ve Fun&Games de gemide."

Güldü. "Güzel kelime oyunu."

Kıkırdayarak başımı salladım ve onu ayağa kaldırmadan önce kucağından kaydım. "Oyun gecesine geç kalacağız. Hadi gidelim!"

Ayağa kalktı ve banyoya doğru ilerledi. "Duş almam ve eşyalarımı toplamam gerek."

"William! Zaten geç kaldık. Zamanımız yok."

Kafasını banyodan dışarı çıkardı. "Biliyorum, takılıyorum. Çantalar kanepede. Sadece şampuanım lazımdı. Yakala!"

Şampuanı yakaladım ve duyularım biberiye ve lavanta kokusuyla doldu.

"Hey, aşkım?" Ben .

Çantaları kaldırdı ve bir omzunun üzerinden geçirdi. "Öyle mi?"

"Saçının biberiye gibi koktuğunu biliyor musun? Bu benim imzam."

Koku," diye alay ettim.

Başını bana doğru salladı ve güldü. "Hayır, hiç başlama."

"Bana özlem duyduğun için mi?" Arabasına kadar onu takip ederek sordum.

"Tamamen tesadüf. O kadar da ürkütücü değilim." Çantalarımızı bagaja attı. "Sadece yıllarca plastik bir kalp sakladım ve hayallerimin kızına aşkıımı itiraf etmek için mükemmel anı bulacağımı umdum, hepsi bu."

"Oh, evet. Önemli bir değil."

Bir öpücük için eğildim ve o da bunu mutlulukla karşıladı. Bu kadar memnun hissetmek normal miydi?

Birlikte arabasına binerek her şeyin başladığı yere gittik.

William yumruğunu Shaun ve Neema'nın kapısına vurmadan önce, "Bu kapıyı çalmak asla tuhaf olmayacak," dedi.

Neema cevap verdi ve kollarını bana doladı. "." "Tabii ki geldim.

Oyun gecesini kaçırmak istemem." Sanki içeri girmişim gibi hiç yaşamamış olmama rağmen orada .

Shaun köşeden döndü ve beni kucakladı. "Hey, sen. İşler nasıl? Yeni bir iş arkadaşın var mı?"

"Hayır. Hala sensin."

"Güzel." Beni kucaklamadan bıraktı ve kanepeye doğru ilerledik. "Sana Markham'ın gittiğini söylemek istedim."

rahat bir nefes aldım. Ondan uzak olmanın onu aklımdan çıkaracağını düşünmüştüm ama o hâlâ oradaydı ve Shaun'un sözleri kafama dank edince sonunda onu kovdum.

"Ve terfi ettim," diye duyurdu. "!" Ben de alkışladım.

"Yani, sen orada olmadığın için." Omuz silkti. "Ama yine de." "Bunu hak ediyorsun. Orayı seviyorsun."

"İşler nasıl?" Shaun sordu.

William kendini kanepeye attı. Neredeyse

hiç ayrılmadı.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "İş harika."

"Harika demek yetersiz kalır." William bana gülümsedi. "Kelimenin tam anlamıyla uykusunda bundan bahsediyor."

"Peki, tamam. Bayıldım. Ve bana bütün bu bedava oyunları veriyorlar. Oyun gecesi için bir sürprizim var." Hemen gece çantama koştum ve bir oyun kutusu çıkarıp havaya kaldırdım. "Kaleidoscope!"

Shaun güldü. "Aman Tanrım. Hayır, bu yanlış geliyor. Bunu desteklememeliyiz."

"Ben de öyle dedim." William kaşlarını çatı.

"Oh, hadi ama! O kazandı ve oyun seçme sırası bende, yüzden kabullenin." William'ın oturduğu yere doğru ilerledim.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Başka kimler katılıyor?" Neema William'a

"Claire ve Lincoln, bir de şunu dinle," dedi ve sonra bana doğru döndü. "Dean."

Yıllardır Dean'i oyun gecesine davet etmediğimiz için hepimiz "ooooh" sesleri çıkardık.

"Bu Hannah'nın da geleceği anlamına geliyor ama bizim için sorun değil, değil mi?" Neema sordu, William ve ben omuz silktik.

William'a doğru eğildim. "Çocuk istiyor musun?"

"Elbette," diye fısıldadı. "Ama yediden fazla olmasın -ya da birlikte oynamak istersen altı. Xbox'ım sadece sekiz kontrolcü alıyor."

Güldü ve sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. Beni yukarı çekti ve her şeyin başladığı balkona çıkardı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde beni korkuluklara sıkıştırdı ve gözlerim görmeyene kadar öptü.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye fısıldadı sonunda nefes almama izin verdiğinde.

Kollarımı boynuna dolayarak onu öpmek için parmak uçlarımda durdum ama onun yerine kıkırdadım.

"Ne?" diye sordu, eğlenerek. "Buraya geldiğimiz için çok mutluyum."

"Bu balkonda mı?"

"Birlikte."

Daha geniş gülümsedi ve dudaklarını yanağıma bastırdı, sonra dudaklarını ağızımın üzerinde, boynumda, boynumun üzerinde gezdirdi.

Göğsüme ve son olarak da yere doğru alçalırken karnıma.

Onu çekiştirdim, tekrar yukarı çekmeye çalıştım. .

Onun yerine olduğu yerde kaldı, önümde diz çöktü. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yüz ifadesi yumuşak bir hayranlığa dönüşmeden önce o kahkahayı attı - göğsümün yeniden aşkla kabarmasına neden olan o lanet kahkahayı. "Ne düşünüyorsun?"

Bana bakan kara gözlerine, mükemmel burnuna hayranlıkla bakarken kalbim küt küt atıyordu. Saçlarını geriye ittim.

Elini cebine atıp bir yüzük kutusu çıkarmadan önce bir kedi gibi ona doğru eğildi. "Bunu yanımda taşıyordum, mükemmel anı bekliyordum."

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere kayarak onun üzerine yığıldım.

"Bırak da bitireyim," dedi sırtımı okşayarak.

Ama çoktan göğsüne doğru kıvrılmıştım, bedenim sorulmamış bir soruya evet diyordu.

"Uzun resmi olarak çıkmadığımızı biliyorum, ama hayatımı seninle geçirmek istediğimden hiç şüphem yok."

Daha da yaklaştım. O gözlere bakarsam, planladığım cevabı bağırmak için sesimi bulamayabilirdim. "William," diye başardım.

"Rose, hayatımın mutlak aşkı, benimle evlenir misin?"

Kıkırdama krizine girdim. "Üç ay sonrası için planlamıştım. Gelecek hafta ima etmeye başlayacaktım." Gözlerim yaşlarla doldu.

"Biliyorum. Senden önce davranmak istedim. Bir şeyi erkenden işaretlemenin seni ne kadar heyecanlandırıldığını biliyorum." Ağzını benimkine bastırdı ve dudaklarımı ısırdı.

Kalbim uçacakmış gibi hissediyordum.

"Evet deyip benimle evlenerek beni nihai kazanan yapar mısın?"

Doğru kelimeyi bulamadığım için başımı salladım. Daha büyük bir şey

Evet. Sonsuzluktan daha büyük bir şey.

Hayat bir oyun olsa bile, doğru insanla oynamaya değerci.

Teşekkür

Yazdığım türleri okumamalarına rağmen (ki bu durumda iyi bir şey olabilir!) yazdıklarımı her zaman destekledikleri için aileme teşekkür ederek başlamak istiyorum. Onlar her zaman benim . Bir inek olduğumu ve anlamadıkları tüm bu aptalca şeylere takıntılı olduğumu biliyorlardı, ancak bu onları istediğim şeyden zevk almama izin vermekten asla alıkoymadı. Ve tabii ki ailemle birlikte, her şeyi yapabileceğime inanan kız kardeşlerim de geliyor. (Yanılıyorlar, çok yanılıyorlar, ama böyle düşündüklerini bilmek güzel).

Sırada kocam var: Sevmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmeseydim romantizm yazamazdım.

Güzel kızıma, seni çok seviyorum. Seni sonsuza dek ve her yerde seveceğim.

Cathie, menajerim, vazgeçmenin eşiğindeyken bu hikâyeye inandığın için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz, heyecanınız ve Rose ile William'ı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu gerçekten asla yapamazdım.

Alex, bu kıvılcımı gördüğün ve harika bir editör olduğun için teşekkür ederim. Ve Forever'daki ekibin geri kalanına, bana ve hikayelerime bir şans verdiğiniz için her zaman minnettar olacağım.

Yumna, ilk günden beri benim bir numaram. Hayatımın darmadağın olduğunu hissettiğim zamanlarda beni romantik komedilerle tanıştırdığın için teşekkür ederim. Daha fazla okumam ve yazmam için bana ilham verdiler ve aklıma gelen fikir buydu ve sen de bunu desteklemekten çok mutlu oldun.

Nuhaa. Vay be. Seninle nereden başlasam? O zamanki adıyla *Let's Play'i* okuyan ilk kişilerden biriydin. William'a duyduğün sevgi, hayranlarıyla yaptığın paylaşımlar, vizyon panoların ve bunun dünyada olması gerektiğine dair sağlam inancın bu kitabın var olma sebebidir. Bu kitap size adanmalı.

Kelly, sana bu taslağı gönderdiğimde, yaklaşık dokuz saat ortadan kayboldun ve sonra bana en uzun mesajları gönderdin ve hemen arkadaş olduk. Geri dönüş yok.

Zoë, benim muhteşem kızım, arkadaş olmamız gerektiğini biliyorduk.

Rushdiyah ve Zaid, hayran olduğum güçlü çift. Motivasyon sağladığınız ve insanların görmesi gereken bir iş olduğu konusunda bana güven verdiğiniz için teşekkür ederim.

Shadley, Kervyn ve Darryn, bana oyunları ve oyun geliştirmeyi açıkladığınız için teşekkür ederim. *The Sims* ve *Stardew Valley*'i gerçekten çok seviyorum ama hepsi bu kadar.

Katie Erin ve Katie Rose (Erin Rose) ve Soniya: Geri bildirimleriniz yazımı çok daha güçlü kıldı. Teşekkür ederim.

Amanda ve Kauthar, yorumlarınız bana hayat verdi. İşte buradalar! Sonunda geldiler!

Ray, inanılmaz yeteneklisin ve bana verdiğin karakter resmi mükemmel. Rolliam'ın ilk hayran çizimi.

Kimseyi unutmak istemem. Eğer unutursam, çok özür dilerim. Aklıma ilk gelen isimler bunlar: Jamy, Tams, Rebecca, Samantha, Zayaan, Jamie, Raff, Aaqilah, Nadine, Keisha, Tanith, Simone, Musa, Andrea, Cassey, Bhavna, Chante, Emily, Fatima, Jenni, Kate, Linnea, Michelle, Missa, Jacqui, Zarmeen, Muneera, Munira, Naeema, Robyn, Sara, Tanveer, Wesley, Zaakira, Zana, Jahni, Juwie, Lana, Ilhaam, FZ, Suvania, Juan, Craig, Khalida, Fahmida ve çok daha fazlası. Eğer sizi lütfen bana söyleyin, bir sonrakinde kesinlikle hatırlayacağım.

Sürekli sevgi ve teşvik için tüm aileme, kuzenlerime ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ne kadar tuhaf olsa da, kendimi de kabul etmek istiyorum. Bazı günler diğerlerinden daha zordu. Bu kitap zor bir dönemde doğdu ve beni ayakta tuttu.

Yüce Tanrı'nın .

Umarım bu kitap benim için olduğu gibi siz okuyucular için de rahatlatıcı olur. Ve yazdığım her şeyde olduğu gibi: Bunu evde denemeyin .😊

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

FOREVER

Yazar Hakkında

Shameez Patel Cape Town, Güney Afrika'da doğdu ve büyüdü. Orada kocası, çocuğu ve Turbo ve Charger adlı iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Gündüzleri kızına ebeveynlik yapmak ve mühendis olarak çalışmak arasında mekik dokuyor, geceleri ise her zaman aşık olacağı birilerinin olduğu yeni dünyalara kaçıyor. Shameez genç yaşta kurguya, özellikle de fantastik kurguya takıntılı hale geldi. Ailesi, on yaşından önce el yazısıyla yazdığı ve şaşırtıcı bir şekilde hiç zombi içermeyen "Zombi Adası'nın Hazineleeri" başlıklı ilk öyküsünü aldıklarını sevgiyle hatırlıyor. O zamandan beri yazmaya devam ediyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

